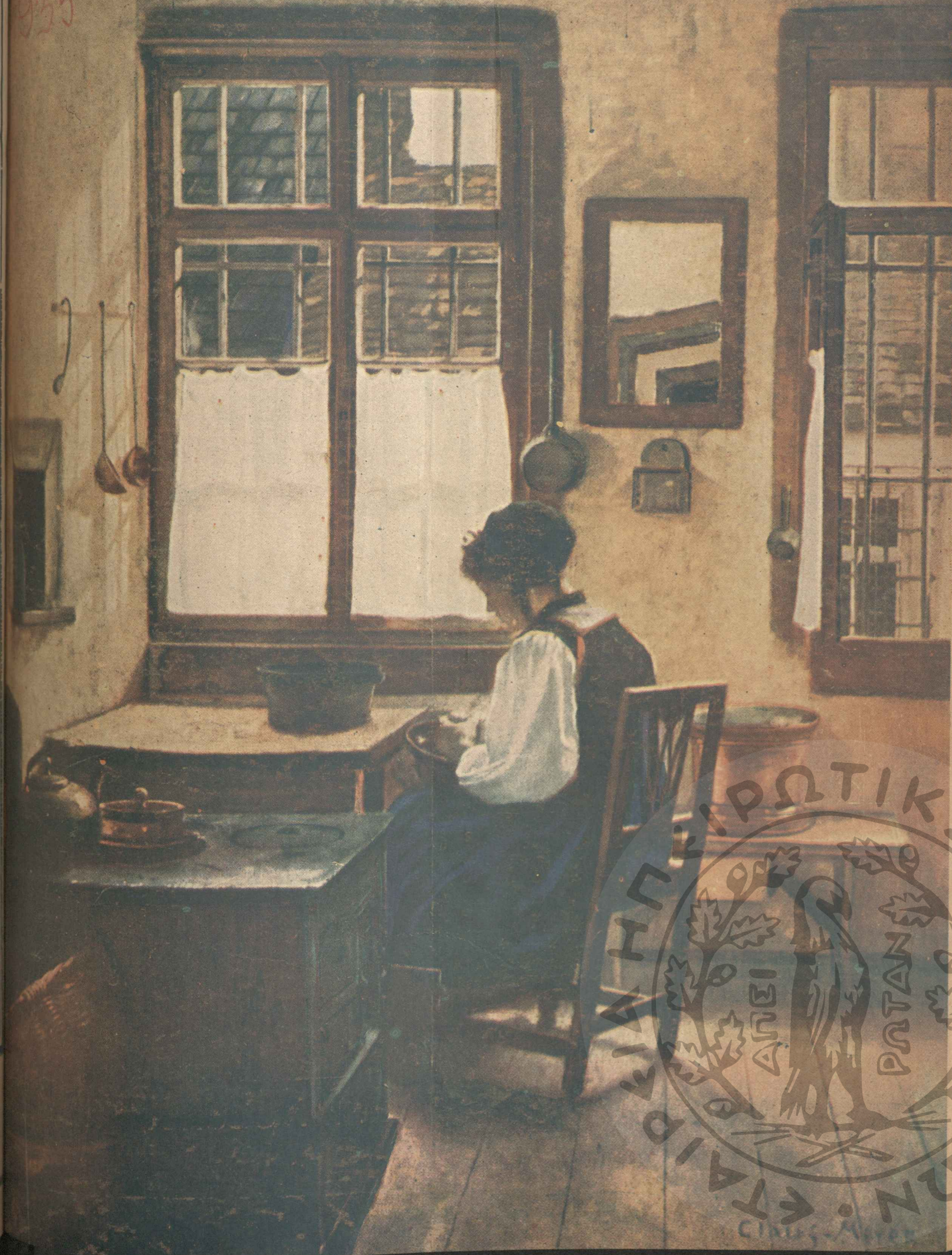

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

τοξ 12
935

Εκδόσεις Μπουκέτο
Εκδόσεις Μπουκέτο

Αρ 574

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΩΝ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
2014-2018
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Μην κοπτετε ποτε τους καλούς σας, με χιόνιων ορηχτηρισμόν του αμαρταν έρωσ δύνασθι να παλλαγήτε και από τους πλεον όδυνήσων καλόν ασφαλώς τα χείος, εύκολος και χιόνι πόνος Βάλετε άπλοκάγματα τα πόδια σας μέσα σε νεράεις τό όποιον θα ήγχε χείρι μία φούντα Σαλτορά Ροκέλι. Αβία τα άματα, Ισχυρίσθι, Ιμωσθι, διεξόδωνι μέχρις αύτων τούτων τον όικον των καλόν. Ο έργος των ακαταίως Οί καίσι μελάνθωνι σε έτοιμ ήμειός όντε δύνασθι να τους έρωσάσθι με τα άκντηλα έξ πλοήλθων και με την οίαν των. Τό δέντρον ποσ έξαιώνεται έστίν τό γαλάνος και σάι- τοισμένο και τήν καταπνέει τα πονεμένα, χρυσασμένα και καίοντα πόδια. Αι ενόσεις δεσφάσθωνι. Τό ποίημα έξαρ- νίσθι. Τα σένα πνιούσια φο- ρώντα με εύκολος. Τό βασι- σμα γίνεται με εύχρηστος. Ζήτησθι ήμερον άδ Σαλτορά Ροκέλι από τον φαρμακοποιόν σας. Α άρωματοποιήν σας.

Το ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11
Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθη-
σεων γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐ-
ξώσεως δι' ἐξόφλησιν τοῦ, μέχρι πε-
ρατοῦ πόσων, εἰσπραττόντων τὰ δικα-
στικά έξόφλησιν ἀπὸ τοῦ ἐνοικητοῦ.

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Χάρης εις αὐτὴν τὴν ἀξιοθαύμα-
τον ἀνακαλύψιν, αἱ ρυτίδες δύνα-
ται νὰ ἐξαλειφθοῦν καὶ νὰ ἐπανέλ-
θῃ τὸ δέρμα τὴν προτέρην νεανική
ᾠραιότητά του. Ἡ Ἐπιστήμη γνω-
ρίζει πρὸ πολλοῦ, ὅτι αἰτία τῶν
ρυτίδων εἶναι ἡ ἐξασθενεῖς κάποιων
ζωτικῶν στοιχείων τοῦ δερματοσ.
Αἱ ἀξιόλογοι αὐταὶ ὕλαι δύνανται
ἤδη νὰ ἀποδοθῶσι διὰ τοῦ Bioeel
ἐκπληκτικὸν προϊόντον τοῦ καθηγη-
τοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου
τῆς Βιέννης. Τὸ Bioeel περιλαμβά-
νεται ἤδη εἰς τὴν κρέμαν Τοκαλὸν,
τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώ-
που. Διὰ τῆς χρήσεως ταύτης, ἐν
ρυτίτωμένῳ δέρματι δύναται ταχέως
νὰ γίνῃ καὶ πάλιν νέον, μίαν ὁμῆς ἡ-
ραμένην νὰ γίνῃ ὁμοεπὶ καὶ νεο-
τακτῇ.

Δοκιμάσατε από άποψη μάλιστα, την κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα («Biocel»). Άμέσως την επομένη πρωΐν θα εξακριβώσετε μίαν εκπληκτικήν διαφοράν. Διά την ημέραν κάμετε χρήσιν της «ρέμας Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ, (δχι λιπαρό). Μετὰ χρῆσιν ενός μηνὸς θὰ φαίνεσθε τουλάχιστον κατὰ 10 χρόνιαν νεώτερος.

Σὰς ἐγγυώμεθα ἐπιτυχῇ ἀποτε-
λέσματα, ἄλλως τὸ χρῆμα σὰς ἐπι-
στρέφεται. Γεν. Αντ. Α. Π. Ρεμπου-

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΑΦΩΤΑ	ΑΠΟ ΔΡ. ΜΣ.
> ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ	> ,
> ΚΡΕΠ ΡΩΜΑΙΝ	> , 95
> ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ	> , 65
> ΚΡΕΠ ΣΩΡΖΕΤ	> , 75
> ΜΑΡΟΚΕΝ	> , 85
> ΤΑΓΙΕΡ	> , 55
ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ	> , 45
ΠΑΛΤΑ ΓΟΥΝΙΝΑ	> , 150

ἔχομεν εἰς πλοῦτον
τάτην συλλογὴν
καλλιτέρας τε
ταίας CRÉATIONS
φασμάτων τῶν
λειτουργῶν ἐργασί-
ων.

Σᾱς συνιστῶμεν
δικαιτέρως τὸ
ὑφασμα

CRÊPE ROU

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ &
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 21

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ
ΤΟΥ
ΜΕΣ
ΝΥΧ

Αλλη η δεξιωση των καλοσηκών κράτησε πάνω από μια ώρα. Έπειτα οι υπήρτες άρχισαν να φέρνουν δίσκους με ποτήρια της σαμπάνιας κ' η Μάρτσα, για να τιμήσει τους φίλους της που είχαν πάει για να την εύχηθούν, τους σερβίριζε ή ίδια ένα χαμόγελο ευτυχίας, που τους μεθούσε περισσότερο κ' από τη σαμπάνια.

Στο μέγαρο της Στήθους εκείνο το θρόνο είχαν μαζευτεί πά-
νω από πεντακόσια άτομα, ό,τι έλεκτο είνε να 'επιδείξει ή αρι-
στοκρατία της Νέας Ύόρκης. Ήταν εκεί πέρα αληθινό «βασι-
λείο των δολιχάρων, μεγάλοι στρατιεῖς, διάσημοι καλλιτέ-
χνες κι' ή πιο φημισμένες καλλονές του Νέου Κόσμου. Ο δη-
μιουργογράφος Τζέιλ Βενέυ, ό οποίος είχε την τύχη να παρευ-
ρίσκεται σ' αυτή την δειξίω, δέν πρόφτανε να κρατά ήσο υπο-
φέρει να διακριτικά σημειώσεις, να κάνει σκίτσος και να έτοι-
μάζε ένα περίφημο άρθρο για τὰ «Ήμερήσια Νέα».

Κι' αυτόσο, ο Βέρνευ δεν είχε πάει στο μέγαρο του Στήθενς από όλη περιέργεια, ούτε για να γράψει τ' άρθρο που αναφέρεται, το οποίο άλλωστε μπορούσε να γράψει αόκνη κι' από το γαστρίο του. Τό άπογευμα τής ίδιας μέρας είχε λάβει μία μυσιώδη κάρτα χωρίς όνομα, που έγραφε αυτές τις παράδοξες λέξεις:

Ἐλάτε ἀπόψε στὸ μέγαρο τῆς ἀγαπημένης μου Μαρτίτσου. Θὰ δῆτε
παρελθόντα πράγματα, πού θὰ σᾶς δώσουν τὴν εὐκαιρία νὰ κάνετε
τὴν ἐπιτυχία.

Κάτω απ' αυτές τις λέξεις, υπήρχε η έξηξη υπογραφή με κόκκινη μελάνη: "Ένας πεθαμμένος".

Στην άρχη, ο Βέρνεϋ, σάν βέρος Άμερικανός που ήταν, γέλασε με την καρδιά του μ' αυτόν τόν τρομαχτικό φαρσέρ, ο οποίος φαίνεται ότι έτοιμάσε κανένα πολύ άσχημο παιχνίδι στη Μάτζικου και στους καλεσμένους της.

Επειτα όμως άρχισε να σκέφτεται σοβαρά αυτή την ειδοποίηση και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι έπρεπε όπωσδήποτε να ο' αυτή τη δεξίωσι, για να άικανοποιήση την περιέργειά του.

κό. Ἡ ἐμπιστοσύνη ὅμως τοῦ ἀγνωστού «πεθαμμένου» τὸν κολά-
κευε καὶ γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ
παρακολουθήσῃ ὅ,τι κι' ἂν συνέβαινε μ' ἐπαγγελματικὴ ἀπά-
θεια.

Φύρεσε λοιπόν το φράκο του και πήγε στο μέγαρο της Στή-
βενς, διάλεξε μία γωνία του σαλονιού και καρφώθηκε εκεί πέρα,
παραινώντας αδιάκοπα όλους τους καλεσμένους της
Μαρτίτσου που χόρευαν, που συζητούσαν και διασκέδαζαν. «Ό-
λοι το ήταν γνωστό, ώστε ούτε για μία στιγμή δεν μπόρεσε
να το περάσει από το μυαλό η ιδέα ότι ο «πρωταίμενος» έπιτο-
λογγράφος του θα ήταν κανένας από αυτούς. «Όλοι φαινόταναν
ήλιοι ζωηροί, τόσο ευθυμικοί η άνοιχτοκόκκινοι, ώστε κανείς α-
σφαλώς δεν σκεφτόταν να κάνει καμμία μακάβρια φάρσα.

«Ο «πεθαμμένος» μου, εκπέμπει ο Τζόελ Βέρνυ, σεβόμενος το ψευδώνυμό του, θα έρθει ακριβώς έπειτα από τον διδοέκατο χτύπο του ρολογιού, την ώρα που βγαίνουν τα φατάσματα. «Ετσι θα είνε πιά ανατριχιαστική η έντοπσοι που θα προκαλέσει κι' η κυρίες θά λιποθυμήσουν από τη φρίκη τους. «Όσο γιά τ' ης Μάρτζου, ήταν βέβαιος ότι θα παρέμεινε άπαθης και διόλου άπίθανο να πρότεινε στο φάντασμα να χορεύουν μαζί «ορθίνο»!

Κι' αλήθεια, ή Μάρτζορι Στήβενς ήταν το πιό παράξενο και το πιό άγγελικο πλάσμα της Νέας Υόρκης. Είχε κατορθώσει να έχη την καρδιά ενός αγγέλου και το μυαλό του Σατανά. Ή ξυπνήδα της ήταν πραγματικό φαινόμενο.

Κανένας δεν μπορούσε να την ξεγελάσει και κανείς δούλου
από δέν είχε καταφέρει να υπερηφανευθεί ότι την είχε καταφέρει
να τον προσέξει. Έκανε πάντα ό,τι της άρεσε, διάλεγε μόνη
τους φίλους της, διαπαιρούσε όσο ήθελε εκείνη την άγνη τους
και κατόπιν τους άφηνε στην απελπισία τους με την ίδια αδια-
φορία, όπως εγκατέλειπε μια τούλαττα της περασμένης μόδας.
Ή Μάρτ'ορου σ' πίστευε ήταν τρουερή! Όσοι την ήξεραν την ά-
πακαλούσαν (θαλούσε Τζόκυ). Άλθρενα όμως, ποιος ήταν αυτός
ό Τζόκυ; Ό βρεσάλης της σκληρότητας του Νέου Κόσμου, ό
όποιος σήμερα ζούσε απιστοαρχηγμένος σ' ένα προσάτιο μακριά
από το εθνομ Μοντυουάι. Ό Τζόκυ δεν ήταν μόνο τον πα-
λιό καιρό ένας περίφημος γλεντζής αλλά κι ένας μεγάλος δού-
λος. Έπαιζε τόσο καλά με την καρδιά της γυναίκας, όπως
ένας καλός παίκτης του μπαλάουρου με τις μπάλες. Πολλές
Άμερικανίδες είχαν αυτοκαταγοήσει έξ αιτίας του κι όλες είχαν
καταγοήσει αθηνά ανθρώπινα κουρέλια από τον έρωτά του.
Μια μέρα όμως, αυτός ό μεγάλος γιος της Νέας Υόρκης, έ-
ξαφανίστηκε εντελώς απότομα από την κοσμική ζωή και τι-
μόνο πού κατόρθωσαν να μάθουν ή πολυάριθμες φίλες του, ή-
ταν ότι ό Τζόκυ ζούσε τώρα στα σαράντα πού χρόνια με κα-
λογηριστική ζωή, αποφεύγοντας τους ανθρώπους κι όλη τη
μέσα κλεισμένος από σπύτι του. Αυτός ήταν λοιπόν ό περίφημος
Τζόκυ, με τον όποιο
παρωμοζάαν τη Μάρ-
τ'ορου από έκδικη αι-
φίλοι της.

“Ετσι ο Τζοελ Βέρ-
νεϋ, παίρνοντας το ση-
μείωμα του άγνωστου
αίλου του, δὲν ἔκρινε

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΛΑΧΤΙΚΑ, σχεδόν κάθε βράδυ, ο Βερλαίν, αφού προηγουμένως βούρτσισε τα ρούχα του κι' έφτιαξε τη γραβάτα του, πήγαινε στο σπίτι της μητέρας του, στην οδό Νικολέ, για να της κάνει την καθημερινή του επίσκεψη. Μόλις την έβλεπε, της έβαζε στο χέρι της ένα τραγουδάκι γι' αυτήν, που είχε γράψει το απόγευμα στο γραφείο.

Η συναντήσείς τους αυτές γινότουσαν στο σαλόνι - μπουντουάρ του ισχυείου του σπιτιού, κι' οι δυο μνηστήρες καθόντουσαν σ' έναν καναπέ, με τα δάχτυλά ενοκμένα. Κι' όμως, πιο αντίκεινος, ένας άνδρας με μύσκα σατύρου, κι' εκείνη, μια άπλοκή παιδάρα.

Η κοινότητα της Ματθίλδης, άφελής και πρακτική, περιστεφόταν σε σχέδιο επαλήθευσης της φωλιάς, στην οποία θα κατακοιούσαν μόλις θα παντρευόντουσαν, ενώ ο Βερλαίν την άκουγε χαμογελώντας...

Την εποχή εκείνη ένοιωσε τον έαυτό του τόσο μεταμορφωμένο, ώστε έγραφε στο φίλο του Λεόν Βαλλάντ :

«Έγινα ένας Πόλ Βερλαίν καινούργιος, είδυλακός, άγαθός. Έγραφεύμια περά βλα μου τα μεθόσια. Θέλω να γίνω άξιος της».

Πραγματικά, ό έρωας του Βερλαίν προς την Ματθίλδη ήταν συνδυασμένος με την έπιθυμία του ποιητού να διορθωθεί από τα ελαττώματά του. Και πράγματι, ο Βερλαίν προστάθηκε με όλη του την ψυχή για να το πετύχει αυτό. Είχε η αλήθεια βέβαια πως αυτό δεν ήταν και πολύ δύσκολο τώρα, γιατί η περίοδος αυτή — αν εξαιρέσουμε την παιδική του ηλικία — ήταν η πιο εντιμιμένη της ζωής του. Ο αισθηματικός έρεθισμός, μέσα στον οποίο ο ποιητής έζησε κατά τους μακρινούς αυτούς μήνες της άνοιξης, ήταν πολύ φυσικό, αν όχι να του έμπνευσε μεγάλες και γενναίες αποφάσεις, αλλά τουλάχιστον να τον αναγκάσει να παύσει να παύει θριαμβευτικά εναντίον των αξιοθρήνητων του ενστάσεων. Την ύπουλη φλόγα του άρμεντιού την είχε αντικαταστήσει η ζωογόνος φλόγα του έρωτος. Το τραγικό όμως, το ύλβερό, ήταν πως αυτή η μεταβολή δεν μπορούσε να είναι παρά προσωρινή και επιφανειακή, σαν ένα ξεγέλασμα της τύχης, σαν ένας περίπατος καταβόθρου με μέρα με ήλιο...

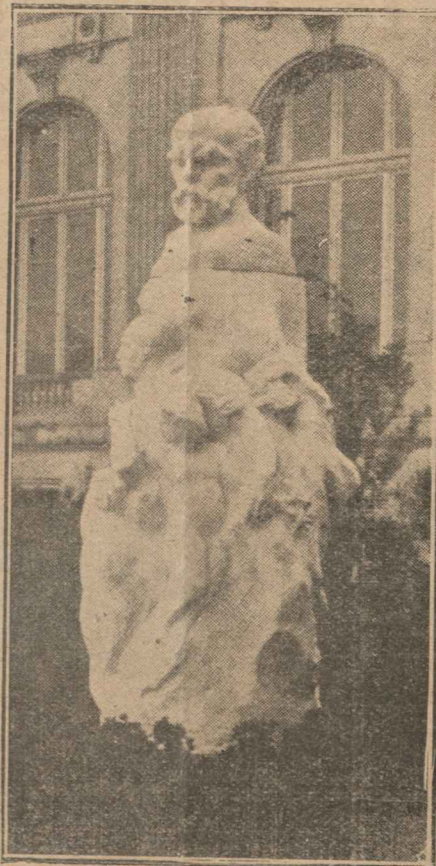
Η άποψία του Βερλαίν από τα κέντρα, στα οποία σύχναζε — το «Λύκω», το «Δέλτα», το «Μπατούρα», έγινε πολύ γρήγορα αντίληψη από τους φίλους του. Επίσης ο ποιητής, κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, έκανε πολύ σπάνιες εμφανίσεις στο σπίτι του ποιητού Μπαυίλ και της Νίνας, στα οποία σύχναζε άλλοτε. Μονάχα κάθε Τρίτη δεχόταν στο σπίτι του μερικούς στενούς φίλους του, όπως τον Κοππέ, τον Ρικάρ, τον Σαρλ Κρό, τον Βαλλάντ, τον Μερσά. Να τι γράφει σχετικά η ίδια η Ματθίλδη :

«Στις συγκεντρώσεις αυτές ο μνηστήρ μου έλαμπε με το πνεύμα του. Άπληγες στίχους κι' ήμουν περήφανη γι' αυτόν. Ο Έμμανουήλ Σαμπριέ κι' ο άδελφός μου έπαιζαν πιάνο ά κάθ' - μαιν. Κάθε τόσο έβλεπες φίλος του Βερλαίν διάβαζε έργα του. Έτσι άκουσα τον Βιλλίε ντε Άλ - Άντντν να διαδάζει μερικά από τα όπερα διηγήματά του».

Τις άλλες μέρες της εβδομάδος, το βράδυ, μετά το φαγητό, όταν δεν πήγαινε στο σπίτι της μητέρας του, ο Βερλαίν συνόρευε τη μητέρα του, σαν ένας καλός νέος, σε βεγγέρες φιλικών σπιτιών, όπου έπαιζαν, κάτω από την κοσμητική λάμπα της τραπεζαρίας, πιεζόκι, και όπου σεργιάζον κατά τις δέκα ή ώρα, διάφορα σρόπια.

Στάς Απομνημονεύματάς της, τα οποία έξεδόθησαν στο 1907, η Ματθίλδη, η οποία ήταν τότε σε ηλικία σαράντα τριών χρόνων, γράφει :

«Ο γάμος μου με τον Βερλαίν ήταν ένας γάμος έξ έρωτος, όπως όλος ο κόσμος ξέρει. Μά η αλήθεια είναι ότι για μένα ο έρωας αυτός δεν ήταν κεραυνόβολος, όπως ισχυρίζονται μερικοί φίλοι του Βερλαίν. Ένοιωσα στην αρχή γι' αυτό το φτωχό πλάσμα, που το είχε άδικήσει τόσο η φύσις στην εμφάνισι και που φαινόταν δυστυχισμένο, μια συμπαθεία. Αυτό το αίσθημα μ' έκανε πιο καλόβολη και πιο άγαθη απέναντί του, απ' ό,τι ήμουν για τους άλλους φίλους του άδελφού μου. Έπειτα κολακευόμουν και συγκινιόμουν συγχρόνως, με την

Ο Βερλαίν (Προτομή του Γερμανού γλύπτου Νιντερ-χάουζερν - Ρόντο)

ΤΟΥ Ε. ΛΕΠΕΛΛΕΤ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟ ΧΑΚΙ

(Από το σημειωματάριο ενός καλπού στρατιώτη)

Είπε ημέρες τώρα, που θρισκόμαστε κάτω από την εξουσία ενός «κίτρινου κινδύνου»: του «χακίου». Και τον λέω «κίτρινο κίνδυνο», γιατί κατάντησε για μας πιο ανυπόφορο το χακί αυτό και από το Νέσσο, τον περίφημο φλεγόμενο χιτώνα.

Λυγδαμένο είναι, κουρελίδικο είναι, μπαλωμένο είναι, με τὰ ζιγνη όλων των ανθρώπων που το φόρεσαν είναι, με θερμόν άκόμη των προκατόχων του τον ιδρώτα, ακάθαρτο είναι, άσυνμάζευτο είναι, καρθουνάρικο είναι, άσθενιασμένο είναι, διάβολος είναι, τρίβολος είναι, ό,τι και άν είναι, πρέπει να το φορέσει, να καταπονηθεί, να εξαφανισθεί μέσα σ' αυτό και μαζί του πειατά πάντα να υποφέρει!..

Έτσι διατάζει ο κανονισμός. Δηλαδή ο Βελή-Γκέκας!

Τρομερό θηρίο, αυτός ο κανονισμός, για όσους φορούν το χακί!...

Έτσι λίγο άργότερα τη νύχτα έξω :

Κρύψου, για δυο-μα Θεού, να μη σε δει το φρουραρχείο!

Δεν χαίρεται τον κ. Διοικητή από εξ' οψών, αλλά τον χαίρεται από πεντέμιση;

—Πάρτον μέσα, Βελή-Γκέκα!...

Δεν έκαμες δυο θήματα έμπροσθεν, κανονικώς ;

—Βεεεεεε! Γκέκα, γράπωσε τον!

Δεν είσαι στις έξη παρά ένα λεπτό στην άναφορά;

—Βελή-Γκέκα, θάρα του!...

Δεν έγινε η στροφή κανονικώς, δεν έξυμεις στρατιωτικώς τη μύτη σου, δεν έχτύπησες, κάτω δυνατά το πόδι σου; Δεν άγριψες; Δεν έπαιλνες την καρδιά καθαρά, ώστε να γυαλίζεται και να στρίβει το μαστάκι του μέσα ο έπιλοχίας;

Δεν έδεσες κανονικώς του ασμαριού σου τα λουριά;

Δεν καθάρισες κανονικώς πατάτες ; Δεν έκαμες έκεινο; Δεν έκαμες αυτό; Ο τρομερός κανονισμός, ο άβυσσος ο Βελή-Γκέκας, που επικρέμαται διαρκώς άπάνω στο κεφάλι σου, είναι έτοιμος κάθε ώρα και κάθε στιγμή, να σε κάνει κυριολεκτικώς και ψυχικώς κιοφτές με τον μπαντά!

Πρά, πρά, πρά, όρέ!

Πόσο έχουμε γίνει, ψυχικώς, κεφτέδες Βελή-Γκέκα!...

Από τη στιγμή που στριφογυρίζουμε, ηρωισμωδώς, άξιοματι-

μενοι στον ήλιο, άνωτεροι και κατώτεροι, και καί στρατιώτες, σαν πασχαλινά άρνια,

δεν του καζανιού το φόρτωμα και τη διανομή της λασπωμένης κουρασμένης και από τη στιγμή που θα κρατήσης λεπτομερή σημείω-

σι, περί του πόσα άπλυτα έθγαλιν ο Παπαηλιάκης και πόσα κουμπία επέ-

σασε από το άμπέ-χωνο του Μιχαλάκη κι' ως τη στιγμή που θα φορτώθης να βαρύ καλάθι,

για να πιάς, ως άγέφυρος, στην άγορά, για κρεμμυδάκια, ή κεφτεδοποιήσις τόσων μύ-

των ύψηλων και τόσων σέρκων άλλω-γιωτων, έγένετο ά-μειλικτός και τελειωτικός!..

—Άντίο μαστέλο κα!... άνθρωπισμέ,

ο Βελή-Γκέκας, που σε κάνει κιοφτές με το υπαλντά του!...

(Από το σημειωματάριο ενός καλπού στρατιώτη)

Και μετά ό όλη αυτή, σαν διαμέρισμα άδελφικό, έπαύσατο για να μη άποτελέσει έ-ξοίρεσις, και το καπέλλο που στρατιωτικώς λέγεται πηλίκιον και έχει γάσον, στήμα, έθνόσημον και υποσκήλιον.

Άλλοτε γέρνει σαν φέσι εύ-ζωνικό προς τα δεξιά και άλλοτε τουρλώνει προς τα έξω,

—Άντίο μαστέλο κα!... άνθρωπισμέ,

(Η συνέχεια εις την σελ. 462)

Σαν φουστάνι Παζαλίσσας φουστάνι!

και υπερηφάνεια και άξιοπρέπεια, αντίο μουσούδες και όφρες, που δεν επιτρέπατε, λιγάκι πρίν, ούτε μούγας πέταγμα άπάνω σας...

Ο Βελή-Γκέκας, που λέγε-ται άλλοτε κανονισμός, άλλοτε πειθαρχία και άλλοτε νόμος στρατιωτικός, σάς λιάνι-σε, κακόμοιροι Σιόρ-Διονύ-σιοι της άξιοπρεπείας!...

—Απάνω το χέρι σου, όρέ!

—Απάνω το χέρι, μπάρμπα!

—Κάτω το χέρι, όρέ!

—Κάτω το χέρι, μπάρμπα!

Άλλά εδώ, δεν πρόκειται περί της υπό το «χακί» ζωής.

Εδώ, για άλλο το χακίου θασανιστήριο, θέλω να μιλή-σω.

Για τη χακένια μου στολή, μέσα στην όποια, εδώ και τόσες ημέρες, κατεποντίσθην άυτανδρος και δεν άνευρέθην πλέον!

Τι είναι το αυτό το ά-μπέχωνο, το όποιο

μου έδόθη και το ό-ποιο μ' έξηφάνισεν; Είναι χάος; Είναι άκεανός; Είναι ά-τελείωτες δηλώσεις και παρλαπίπες ύποψηφίων θουλευ-τών; Είναι το σασκί του Μπερτόδουλου; Είναι ύπόσχεις προέδρου Κυβερνήσεως στον «άγαπητό λαό», ή φου-σκωμένα λόγια κοινωνιολόγου;

Τι είναι;

Η άρμόδιος ροδιστρούλα, ή Αύγουστίνα, με τὰ μαύ-ρα κατσάρια μαλλιά και το παιδικό, το θυμωμένο πάν-τα πρόσωπο, κόβει-κόβει, από δέκα ήμερών και ή πλα-τύτης του, τελειωμό δεν έχει.

Στολή είναι αυτή ή Προϋπολογισμού περισσεύματα;

Γιατί μοναχά αυτά και το άμπέχωνό μου μεγαλώνου-νε...κοιτόμενα!

Κι' ενώ το άμπέχωνό μου έχει τόσας εύρειας θλέψεις, άπεναντίας το πανταλόνι μου είναι στενό, σαν κεφάλι

«Ελληνος ύφυπουργού!

Ούδέποτε, είδος συμβολίζον την πειθαρχία, έδειχθη άντιπειθαρχικότερον! Το θέτω υπό περίο-ρι-σ μ ο ν, μιας, λωρίδας κι' αυτό το σκάκι, κατά την κοινή των έν στρατώ συναδέλφων έκφρασι, και ξε-φάγει, ελεύθερο και άνυπότακτο. Το τιμωρώ διά φυ-λακίσω, κάτω από το γιλέκο, κι' αυτό έρρίσκεται από πάνω του, το θέτω υπό «κράτη-ση» τριών, κου-

λάκι, για πείσμα μου, γυρίζω σαν κοκορέτσι.

Άλλοτε φουσκώνει, σαν φουστάνι Παζαλίσσας φουστάνι, και άλλοτε κρεμιέται προς τα πίσω, σαν παντελόνι άρτισμένου εισαγγελέως!..

Τέλος το έβαλα εις άπό-τα-ξιν!

Το πέταξα κάτω σε μια ά-κρη κι' άπό-ρασε ένα ιδιαιτικό. Με τὰ πρώτα όμως γυνάσια,

μη δυνάμενον φανέται, κι' αυ-τό να υποφέρει την τραχεία στρατιωτική ζωή, προέβη εις τραγικήν άυτακτονία, με δ-λους τους κανόνες της τέχνης και τὰ ροματικά σάβια των έ-ρωτευμένων!

Ήταν ένα πανταλόνι πολύ ευρασθενικό, ένα πανταλόνι της εποχής.

Και μετά ό όλη αυτή, σαν διαμέρισμα άδελφικό, έπαύσατο για να μη άποτελέσει έ-ξοίρεσις, και το καπέλλο που στρατιωτικώς λέγεται πηλίκιον και έχει γάσον, στήμα, έθνόσημον και υποσκήλιον.

Άλλοτε γέρνει σαν φέσι εύ-ζωνικό προς τα δεξιά και άλλοτε τουρλώνει προς τα έξω,

—Άντίο μαστέλο κα!... άνθρωπισμέ,

(Η συνέχεια εις την σελ. 462)

Σαν φουστάνι Παζαλίσσας φουστάνι!

Και μετά ό όλη αυτή, σαν διαμέρισμα άδελφικό, έπαύσατο για να μη άποτελέσει έ-ξοίρεσις, και το καπέλλο που στρατιωτικώς λέγεται πηλίκιον και έχει γάσον, στήμα, έθνόσημον και υποσκήλιον.

Άλλοτε γέρνει σαν φέσι εύ-ζωνικό προς τα δεξιά και άλλοτε τουρλώνει προς τα έξω,

—Άντίο μαστέλο κα!... άνθρωπισμέ,

(Η συνέχεια εις την σελ. 462)

Σαν φουστάνι Παζαλίσσας φουστάνι!

Και μετά ό όλη αυτή, σαν διαμέρισμα άδελφικό, έπαύσατο για να μη άποτελέσει έ-ξοίρεσις, και το καπέλλο που στρατιωτικώς λέγεται πηλίκιον και έχει γάσον, στήμα, έθνόσημον και υποσκήλιον.

Άλλοτε γέρνει σαν φέσι εύ-ζωνικό προς τα δεξιά και άλλοτε τουρλώνει προς τα έξω,

—Άντίο μαστέλο κα!... άνθρωπισμέ,

(Η συνέχεια εις την σελ. 462)

Σαν φουστάνι Παζαλίσσας φουστάνι!

Και μετά ό όλη αυτή, σαν διαμέρισμα άδελφικό, έπαύσατο για να μη άποτελέσει έ-ξοίρεσις, και το καπέλλο που στρατιωτικώς λέγεται πηλίκιον και έχει γάσον, στήμα, έθνόσημον και υποσκήλιον.

Άλλοτε γέρνει σαν φέσι εύ-ζωνικό προς τα δεξιά και άλλοτε τουρλώνει προς τα έξω,

—Άντίο μαστέλο κα!... άνθρωπισμέ,

(Η συνέχεια εις την σελ. 462)

Σαν φουστάνι Παζαλίσσας φουστάνι!

—Δέν εινε ωμορφο, αυτό τ' όνομα!... Θά σέ λέω στό έξής Λυδία... Εινε πιο ωμορφο αυτό!... Λυδία έλεγαν και τή μάμα... Δέν μιλάω καλά τά γαλλικά;... "Ε, αυτό συμβαίνει, γιατί ή μητέρα μου ήταν Ρωσίδα... Ήταν Ρωσίδα πριγκίπισσα, και μ' έμαθε να μιλά μαζί της τά γαλλικά... Φεύγω τώρα, γιατί θά φάω ξύλο αν άργήσω... Πόσων χρόνων είμαι, νομίζεις;... Έντεκάμισυ χρόνων, μονάχα!... Μά γρήγορα θά μεγαλώσω... Θά γίνης γυναίκα μου τότε, αν θέλης... Φεύγω όμως, γιά νά μίν άργήσω!... Άντίο σας...

Κι' έξαφανίστηκε άμέσως, ό διασκεδαστικώτατος μικρός Σουέν. Τό ποδοβολητό του αλόγου του άκούγόταν μακριά, τώρα. Τό σούρουπο έρχόταν μαζί με τή σιγαλιά της μισοκοιμισμένης παιάς φύσεως. Ή Σουζέτ, άκουμπισμένη στό μπαλκόνι, είδε τή παιδάκι νά περνά τή ποταμή με τή μεγάλη θάρκα. Ό λεμβούχος είχε ύποκληθή μπρός στον μικρό, καθώς εκείνος έμπαινε στη σχεδία εξακολουθώντας νά θρίσκει κατάλλα ακόμη στό αλογάκι του.

Τόν είδε κατόπιν ή Σουζέτ νά άνεβαίνει τήν άντικρινή άνηφορία. Σέ μία στιγμή στάθηκε. Μήπως άραγε κύτταξε πρós τή φωτισμένο μπαλκόνι;... Φάνηκε τότε της Σουζέτ, ότι άνέμιζε τή σκουφάκι του σαν νά τήν χαιρετούσε.

Κατόπιν, ό μικρός καθάλλαρης χάθηκε μέσα στό πρασινό-μαυρο φόντο της χλόης.

Έκείνο τήν ώρα, και παρ' όλα τά άνυπόφορα «κλαψιοίσματά» της, Ίσαυρίνα—ή οποία θυγοθύσε τόν άξιολύπιτο παπαγάλο της—ή Σουζέτ κοιμήθηκε πολύ πιο ήρεμα από κάθε άλλη θραυά. Δέν είδε σκληρά όνειρα, όπως άλλοτε. Κι' όλα αυτά, χάρις στό παιδάκι εκείνο, τήν οποίο τόσο πολύ τή διασκεδάζει.

Τήν επομένη, και λίγο ύστερα απ' τή χαράυγί, κι' ενώ ακόμη ή Σουζέτ κοιμόταν, γέλια και κρότοι κουνουνιών άντήχησαν.

Ό θόρυβος αυτός, τήν έξύπησε άπότομα. Κάτω, ακόμη έξακολουθώντας τά γέλια, ή φωνές, και τά κουνουνίσματα.

—Μά τι τρέχει, λοιπόν; άναρωτήθηκε ή Σουζέτ.

Και πετάχτηκε απ' τή κρεββάτι της, τυλίχτηκε σ' ένα «πεινούδα», κι' έτρεξε πρós τή παράθυρο. Παραμέρισε λιγάκι τήν κουρτίνα και κόλλησε τή μύτη της στην άκρη του τζαμιού...

Κάτι τήν ωμορφο, είδε, τότε: "Ενα μικρό άμάξι, άμαξάκι παιδιού ή νάνου, χρυσοστόλιστο και με θυρεούς κι' έμβλήματα πριγκιπικά στις πλευρές του, στεκόταν κάτω απ' τήν παράθυρό της. Γυρλώντες από λουλουδία στόλιζαν τήν οδό του. Στό έμπρόσθιο κάθισμά του, καθόντουσαν δύο σοβαροί άμαξήλατες, απ' τούς όποιους ή πιο ήλικιωμένος θά ήταν... μόλις οίκα...

Κάτι τήν ωμορφο, είδε, τότε: "Ενα μικρό άμάξι, άμαξάκι παιδιού ή νάνου, χρυσοστόλιστο και με θυρεούς κι' έμβλήματα πριγκιπικά στις πλευρές του, στεκόταν κάτω απ' τήν παράθυρό της. Γυρλώντες από λουλουδία στόλιζαν τήν οδό του. Στό έμπρόσθιο κάθισμά του, καθόντουσαν δύο σοβαροί άμαξήλατες, απ' τούς όποιους ή πιο ήλικιωμένος θά ήταν... μόλις οίκα...

Κάτι τήν ωμορφο, είδε, τότε: "Ενα μικρό άμάξι, άμαξάκι παιδιού ή νάνου, χρυσοστόλιστο και με θυρεούς κι' έμβλήματα πριγκιπικά στις πλευρές του, στεκόταν κάτω απ' τήν παράθυρό της. Γυρλώντες από λουλουδία στόλιζαν τήν οδό του. Στό έμπρόσθιο κάθισμά του, καθόντουσαν δύο σοβαροί άμαξήλατες, απ' τούς όποιους ή πιο ήλικιωμένος θά ήταν... μόλις οίκα...

Και μέσα στό άνοιχτό άμαξάκι, μόνος του κι' όρθιος, θρισκόταν ό μικρός κύμης Σουέν γτε Τσέλσι-Κάλις. Φορούσε λευκό-δινό κουστούμι και ζώνη από λεπτές άσπασένιες πλάκες. Ήταν θυμωμένος. "Υψωνε τήν κεφαλή του πρós τήν παράθυρο της Σουζέτ, και... έλαστημούσε σαν μεγάλος!

Στά τελευταία ξεφώνισε:

—Μά θά έμπνηση επίτελους ή δέν θά έμπνηση αυτή: "Ενα κυνηγετικό κέρας κρεμόταν απ' τόν άνω του κι' έφτανε ως τά γόνατά του. Τό χούφτωσε, τ'έβαλε στό χέλι του, τήν ρόδινα παγουλά μάγουλά του φούσκωσαν κι' ένα διαπεραστικό, θορυβώδες στο έμβρατήριο άκούστηκε!

Ή κρουμένη Σουζέτ δέν μπόρεσε νά μίν ξεσπάση σ' άκράτη γέλια.

—Θέω μου, τί χαριτωμένο πού εινε αυτό τήν παιδάκι! ψιθύρισε.

Τά εξακολουθητικά της γέλια άνατάραξαν τήν κουρτίνα κι' ό μικρός Σουέν τήν είδε.

—"Ε, θά ορθής λοιπόν ή όχι; τής φώναξε από κάτω, με όλη τή δύναμη της φωνής του.

Ή Σουζέτ μισοάνοιξε τότε τήν παράθυρο της και πρόβαλε έξω τή κεφαλή της. Δέν ήταν τόσο πολύ γλωμή τώρα, όπως άλλοτε. Τό πρωινό δροσερό άεράκι παιχνιδιζε άνάμεσα στό μαλλιά της.

—Μά πού θέλετε νά πάμε, ύψηλότατε; ρώτησε.

—Μή με λές τώρα ύψηλότατον... Αυτό ήταν ύποχρεωτικό μονάχα γιά χθές, πού δέν είχαμε γνωριστή ακόμα!

—Γνωρίζαμε λοιπόν τώρα;

—Βέβαια!... Άφού με θέλεις εδώ;... Άφού ξαναθήκα;

Ή Σουζέτ διασκεδάζε άπερίγραπτα. Τού ξαναφώναξε:

—Λοιπόν, κύριε... πού...

—Όύτε «κύριο» στέκει νά με λές! διέκοψε ό Σουέν. Είμαι γυιός πριγκίπος και θασιλέως άλλοτε, και θά θασιλέω κ' εγώ όταν μεγαλώσω!

—Βασιλέυς!... "Ω, ώ!...

—Ναί, σου λέω... Θά γίνω κι' εγώ θασιλέυς!... Θά καταλάβω τήν χαμένη τώρα κράτος τού πατέρα μου!... Θά ήλθω στρατιώτης...

—Μολυβένιους;

Ό Σουέν έμεινε θουδός, μπρός στη διακοπή αυτή της Σουζέτ. "Εμεινε έκθαμβος. Και ξαφνικά, άρχισε νά κλάει σαν τόν χτύπησαν όδυνηρά!

Ή Σουζέτ κατάπληκτη απ' τή άπροσδόκητο ατά, έκανε περισσότερα έξω απ' τήν παράθυρο της και ρώτησε με ύψηλό φωνή:

—Σας στενοχωρήσα;

—Ναί... Πολύ!... Μά πειράζει πολύ νά είμαι μικρός; είπατε λυγμούς τήν παιδάκι.

—Μή μου θυμώνετε όμως, γιατί τήν είπα γιά ν' άρτεται; Δέν σκόπευα καθόλου νά σας πειράξω!

—Τότε, κατέβη γρήγορα!... Τί κάνεις τόσο ώρα ατά; Είχα στεγνώσει κιόλας τά δάκρυά του, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

—Ναί... Γέλα!... Γέλα!... Γιά νά γελάσης, σφύριξε τήν λυγμή...

Λι... Γιατί είδα πού λυγμήσατε, καθώς έστειλε ατάς τής φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα, μά και έμνησμένα, με τή κυνηγετική του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ έσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουέν τής φώναξε:

έδειξαν πώς είχε άγρυπνήσει τή νύχτα.

—Ότε θά πäs περίπαστο, με τόν κόμητα Τσέλσι-Κάλις; είπα πού Σουζέτ με καμικό ύφος έπιπλήξεως.

—Ναί!... Τόμαθες; άποκρίθηκε ή Σουζέτ, φορώντας τή καπέλο της τώρα.

—Μπορούσα να μίν τή μάθη, πού άναστάτωση τόν κόσμο ό δαμονισμένος; Τί ούρλιαχτά ήσαν εκείνα, πρσί-πρσί, με τή διαβολοσάπιγγά του;

Ή Σουζέτ, παρ' τή σοβαρότητα και τή αίνιγματική λυπημένο ύφος της εξαδέλφης της, δέν μπόρεσε πάλι νά συγκρατήσει τά γέλια.

—Μά εινε νά γελάς; είπα πειραγμένη ή Ίσαυρίνα.

—Τί θές νά κάνω; διέκοψε ή Σουζέτ.

Κανούριο ούρλιαχτό της κυνηγετικής σάπλιγγος φανέρωσε στίς δύο γυναίκες τήν άνυπομονσία τού «ύψηλότατου» μικρού.

—Έλα μαζί μας! είπα θιαστικά ή Σουζέτ στην Ίσαυρίνα. Είνε χαριτωμένο, τόν συμπασθητικό αυτό όρφανούλι... Κι' έχει ώ-ραία λιακάδα έξω, άλλωστε!... Θά σ' ώφελήση ό περίπαστος!

—Εγώ νά πάω περίπαστο με έναν δολοφόνο;

—Ω, δολοφόνο!... Μήν τά λές τόσο ύπερβολικά, φιλάτη μου...

Ναί... Ναί!... διέκοψε με πείσμα ή άγαθή μεγαλοκοπέλα. Εινε δολοφόνος κι' αυτός και τήν γεράκι του... Ό καυμένος ό παπαγάλος μου εινε καλύτερα σήμερα, μά πέρασε πολύ άσημη νύχτα... "Εμεινα άτυχη, γιά νά τόν περιποιούμαι... Φαίνεται όμως, σαν νύχη κρυφόν πυρετό... Είμαι πολύ άσχημη, άκούω...

—Ω, μά είσαι κι' εσύ σωστή άπόλαυση, εξαδέλφουλά μου! Γελάω ή Σουζέτ, γελάοντας άσυνκράτητα. Τά ίδια παιδικά ήλίκια ήλίκια στό κεφάλι κι' απ' τήν άσχημη σου! Κι' άνκαλάζοντας τρυφερά τήν άσπασμένη Ίσαυρίνα, τήν φώλησε στό μέτωπο με στοργή...

Ή Άρσενίος "Αθελέν καταγοητεύτηκε τόσο απ' τήν άγκαλιά και τή φιλή της Σουζέτ, όσο κι' απ' τήν άσχημη εύθυμία της. Ή χαρά της, πού έλαπε τόσο χαρούμενη τή διαρκώς μεγαλοχολική ως τότε εξαδέλφη της, παρ' λίγο νά τήν έκανε νά συγκωρήσει τόν μικρό κακούργο. Λιγάκι ακόμη και θά παραδεχόταν νά πάη περίπαστο μαζί του. Μήπως δέν γωστούσε σ' αυτόν τόν μικρό τήν εύθυμία και τήν χαρά της λατρευτής Σουζέτ;

Μά εινε σοβαρά καθήκοντα νά έκπληρώσει ή άγαθή δεσποινίς "Αθελέν κι' αυτό τήν έμπόδισαν απ' τόν περίπαστο. Ό παπαγάλος Σουζόν, αν κ' είχε πείσει με πολλή όρεξη τόν πρωινό του καναβούρι, ώστόσο δέν είχε συνάψει ακόμη απ' τήν χθεσινές του περιπέτειες με τή μοχηρό γεράκι... Είχε άλλωστε και κάποιον μικροπυρετό... Ή άποπτα και άνηχητικά «δέκατα»... "Επρεπε λοιπόν ή Ίσαυρίνα νά μείνι στό σπίτι και νά έπιβλέπει τόν άδύατο φτερωτό της φίλο. Γι' αυτό, και με ύφος χριστιανικής αταπαρνήσεως, είπα στή Σουζέτ θιάζοντας τήν νά φύγι:

—Πήγαινε!... Πήγαινε εσύ, μικρούλα μου, νά πάρης λιγάκι άέρα!... "Εγώ θά μείνω εδώ, γιά νά ξανατάσω τόν Σουζόν κατά τις δέκα ή ώρα!

Ή Σουζέτ κατέβηκε τή σκάλα, άνοιξε τήν πόρτα και θρέθηκε στόν ήλιόλουστο δρόμο.

—Λοιπόν, ήρθα!... Πού θά πάμε; ρώτησε τόν μικρό.

Ό Σουέν τήν πλησίασε τήν κύνταξε από κοντά στό πρόσωπο, γυριές νά τής άπαντήση:

—Άλθ'ενα, είσαι πολύ όμορφη! τής είπα κατόπιν.

Φάνηκε ότι σκεπτόταν λίγες στιγμιές. Κι' έπειτα μουμούρισε:

—Είσαι και Γαλλίκα!... Λένε στην πατρίδα μου, ότι είν' όμορφες όλες ή Γαλλίδες!... Μά έσύ θ'είσαι ή πιο ώραια!

—Ίσως! είπα με χαμόγελο ή Σουζέτ. Μά έντομεταξύ, άς εκκηρύξουμε!... Δέν κάνει πολλή ζέση, σήμερα... Άλθ'ενα, έλάς νά μέρη εδώ κοντά: Θέλω νά μου δείξης τά ώραιότερα τοπία...

—Έλα, δώσε μου τήν χεράκι σου!

Έκείνος τινάχτηκε ένα θήμα πρós τά πίσω και τήν κύτταξε προκλητικά:

—Τό χέρι... Γιατί;... Δέν είμαι παιδάκι, γιά νά με παίρνουν απ' τήν χέρι!

—Μά...όμίζω...ότι ήσουν έντεκα έτών, όπως μου είπες ό ίδιος!

—Έντεκα και μισό, είπα! διέκοψε έντονα και σοβαρά ό Σουέν.

—Ναί... Ναί!... διέκοψε με πείσμα ή άγαθή μεγαλοκοπέλα. Εινε δολοφόνος κι' αυτός και τήν γεράκι του... Ό καυμένος ό παπαγάλος μου εινε καλύτερα σήμερα, μά πέρασε πολύ άσημη νύχτα... "Εμεινα άτυχη, γιά νά τόν περιποιούμαι... Φαίνεται όμως, σαν νύχη κρυφόν πυρετό... Είμαι πολύ άσχημη, άκούω...

—Ω, μά είσαι κι' εσύ σωστή άπόλαυση, εξαδέλφουλά μου! Γελάω ή Σουζέτ, γελάοντας άσυνκράτητα. Τά ίδια παιδικά ήλίκια ήλίκια στό κεφάλι κι' απ' τήν άσχημη σου! Κι' άνκαλάζοντας τρυφερά τήν άσπασμένη Ίσαυρίνα, τήν φώλησε στό μέτωπο με στοργή...

Ή Άρσενίος "Αθελέν καταγοητεύτηκε τόσο απ' τήν άγκαλιά και τή φιλή της Σουζέτ, όσο κι' απ' τήν άσχημη εύθυμία της. Ή χαρά της, πού έλαπε τόσο χαρούμενη τή διαρκώς μεγαλοχολική ως τότε εξαδέλφη της, παρ' λίγο νά τήν έκανε νά συγκωρήσει τόν μικρό κακούργο. Λιγάκι ακόμη και θά παραδεχόταν νά πάη περίπαστο μαζί του. Μήπως δέν γωστούσε σ' αυτόν τόν μικρό τήν εύθυμία και τήν χαρά της λατρευτής Σουζέτ;

Μά εινε σοβαρά καθήκοντα νά έκπληρώσει ή άγαθή δεσποινίς "Αθελέν κι' αυτό τήν έμπόδισαν απ' τόν περίπαστο. Ό παπαγάλος Σουζόν, αν κ' είχε πείσει με πολλή όρεξη τόν πρωινό του καναβούρι, ώστόσο δέν είχε συνάψει ακόμη απ' τήν χθεσινές του περιπέτειες με τή μοχηρό γεράκι... Είχε άλλωστε και κάποιον μικροπυρετό... Ή άποπτα και άνηχητικά «δέκατα»... "Επρεπε λοιπόν ή Ίσαυρίνα νά μείνι στό σπίτι και νά έπιβλέπει τόν άδύατο φτερωτό της φίλο. Γι' αυτό, και με ύφος χριστιανικής αταπαρνήσεως, είπα στή Σουζέτ θιάζοντας τήν νά φύγι:

—Πήγαινε!... Πήγαινε εσύ, μικρούλα μου, νά πάρης λιγάκι άέρα!... "Εγώ θά μείνω εδώ, γιά νά ξανατάσω τόν Σουζόν κατά τις δέκα ή ώρα!

Ή Σουζέτ κατέβηκε τή σκάλα, άνοιξε τήν πόρτα και θρέθηκε στόν ήλιόλουστο δρόμο.

—Λοιπόν, ήρθα!... Πού θά πάμε; ρώτησε τόν μικρό.

Ό Σουέν τήν πλησίασε τήν κύνταξε από κοντά στό πρόσωπο, γυριές νά τής άπαντήση:

—Άλθ'ενα, είσαι πολύ όμορφη! τής είπα κατόπιν.

Φάνηκε ότι σκεπτόταν λίγες στιγμιές. Κι' έπειτα μουμούρισε:

—Είσαι και Γαλλίκα!... Λένε στην πατρίδα μου, ότι είν' όμορφες όλες ή Γαλλίδες!... Μά έσύ θ'είσαι ή πιο ώραια!

—Ίσως! είπα με χαμόγελο ή Σουζέτ. Μά έντομεταξύ, άς εκκηρύξουμε!... Δέν κάνει πολλή ζέση, σήμερα... Άλθ'ενα, έλάς νά μέρη εδώ κοντά: Θέλω νά μου δείξης τά ώραιότερα τοπία...

—Έλα, δώσε μου τήν χεράκι σου!

Έκείνος τινάχτηκε ένα θήμα πρós τά πίσω και τήν κύτταξε προκλητικά:

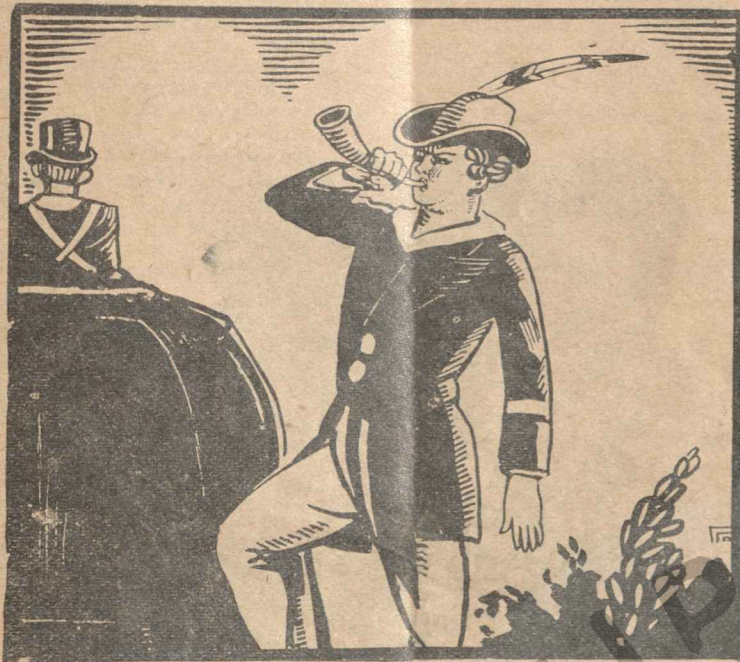
—Τό χέρι... Γιατί;... Δέν είμαι παιδάκι, γιά νά με παίρνουν απ' τήν χέρι!

—Μά...όμίζω...ότι ήσουν έντεκα έτών, όπως μου είπες ό ίδιος!

—Έντεκα και μισό, είπα! διέκοψε έντονα και σοβαρά ό Σουέν.

—"Ερχα κιόλας, τής είπα. Δέν ήμνα πολύ μακριά. Έκοψα γιά σένα ατά τήν λουλουδία.

Χούφτωσε τήν κυνηγετική κέρα, τ'έβαλε στό χέλι του, κι' ένα διαπεραστικό, θορυβώδες στο έμβρατήριο άκούστηκε...

—"Α, τότε διαφέρει τήν πράγμα!... Δώστε μου λοιπόν τόν θραυάκιό σας, ύψηλότατε!

Και χαμογελούσε ή Σουζέτ.

Τής έρριξε ένα θλέμμα, γεμάτο από λύπη και ίκεσία. Κι' έπειτα τής είπα:

μου ανέθεσε να επιβλέπω αυτούς τους παλιανθρώπους!... Ζητάω να βρω, αν είμαι πιασμένος, έχω, ένας Σαμπριάκ, ένας βαρβάνος, για να επιβλέπω έναν παλιανθρώπο Ρασκάς, κι ε-
-ένας παλιοσκαρίν Κορινιάν!...

Ήταν πραγματικά ο βαρβάνος ντε Σαμπριάκ, αυτός ο ευ-
πατρίδης λιγάκι χλωμός ακόμη απ' την πληγή εκείνη, την ό-
ποια το είχε «χαρίσει» ο Τραγκαθέλ, αλλά με τριπλασιασμέ-
νη την αιδώδεια του—έξ αιτίας της ευνοίας του καρδινάλιου—
την αιδώδεια του—έξ αιτίας της ευνοίας του καρδινάλιου—
στοργυλοκάθησε στη θέσι του. Έστριψε κατόπιν το κόκκινο
μουστάκι του, χτύπησε τη γροθιά του στο ξύλινο τραπέζι, και
ξεφώνισε:

—«Ε, κορίτσι μου!... Για κόπιασε κι' απ' εδώ!...
Ή κοπέλλα στην οποία μίλησε έτσι ο βαρβάνος, τούρριξε έ-
να ψυχρό βλέμμα βουθή. Έπειτα, κάλεσε μια σεργιότορο και
της είπε:

—Μαγδαληνή, κύτταξε τί θέλει να πει ο κύριος!
—Αμέσως, δεσποινίς Ρόζα! αποκρίθηκε πρόθυμα η σεργιό-
τορος, κι έτρεξε προς το βαρβάνο.

—Διάβολε! ξεφώνισε προκλητικά εκείνος. Ο κύριος έπιθ-
με! να πει ένα μπουκάι εκλεκτού κρασιού του 'Ανζού!... Μα
έπιθμε! επίσης, να το το σεργιότορο όχι η Μαγδαληνή, άλλ' η
δεσποινίς Ρόζα!...

Η δεσποινίς Ρόζα, ή ώραία μοναχοκόρη της ιδιοκτησίας
του καπηλείου χήρας Ουδάρ—για την οποία έχουμε μιλήσει, ή-
δη—δεν φάνηκε να ταράχτηκε απ' την αιδώδεια αυτή. 'Ισα ί-
σα, με ήρεμη φωνή, είπε στην υπερήτρια:

—Άκουσε, Μαγδαληνή!... Κρασί του 'Ανζού να φέρης στον
κύριο!

—Κι' έχω, λέω, να μου σεργιότη η Ρόζα το κρασί αυτό! ξε-
φώνισε μανιώδης ο Σαμπριάκ.

Η Ρόζα δεν αποκρίθηκε. Κυττούσε κάποιον, ο οποίος έμπαι-
νε τη στιγμή εκείνη. Αυτός ο κάποιος, ήταν ο κόμης ντε Μω-
λουβί.

Πίσω απ' τον Μωλουβί, μπήκε συγχρόνως στην αίθουσα κι' έ-
νας κοντόχονδρος άνθρωπος. Κύτταξε προσεχτικά όλους εκεί
μέσα, ξεχώρισε τον βαρβάνο, κι' άμέσως πήγε προς τα κε',
μουρμουρίζοντας:

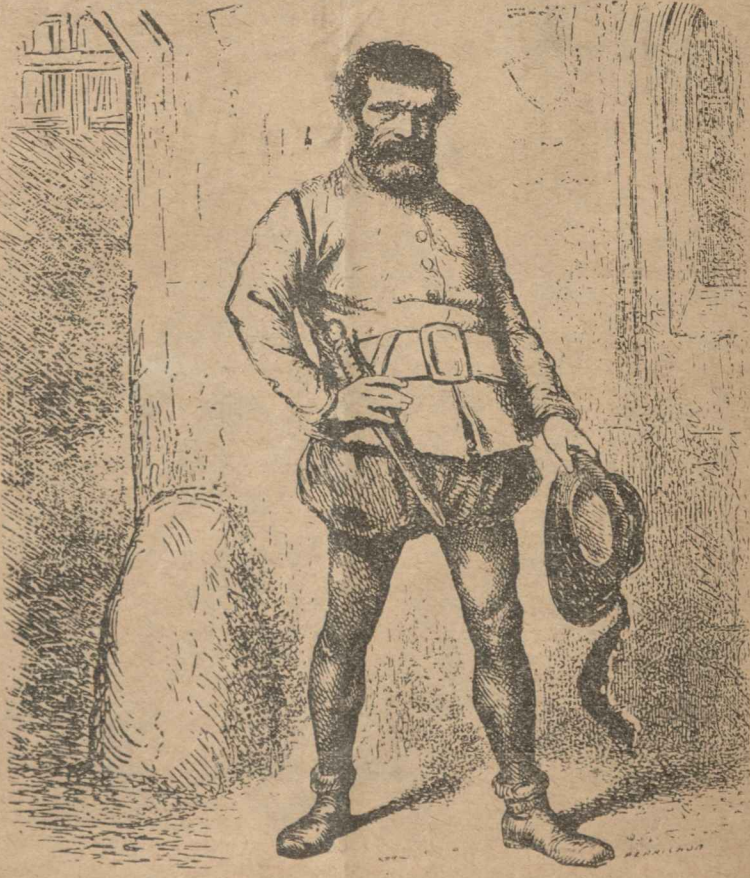
—Λαμπρά!... Ο καταραμένος Κορινιάν δεν ήρθε λοιπόν ά-
κόμα... Έτσι θα κουβεντιάσω ξέννοιαστος μ' αυτόν τον φαύλο
τον Σαμπριάκ, τον οποίο ο εκλαμπρότατος καρδινάλιός μου
ευαρεστήθηκε να μάς δώσει για άρχηγό!

Ήταν ο Ρασκάς φυσικά, αυτός ο κοντόχονδρος. Κρατώντας
λοιπόν στο χέρι το καπέλλο του—τά φτερά του οποίου σάραι-
ναν το βρώμικο πάτωμα—πλησίασε με χίλιες ταπεινές υποκλι-
σεις το τραπέζι, στο οποίο καθόταν και βλαστημούσε, και θο-
ρυβούσε ο βαρβάνος ντε Σαμπριάκ.

Ο κόμης ντε Μωλουβί πάλι, διέσχισε την αίθουσα με το συ-
νηθισμένο γαλήνιο ύφος του. Έφθασε κοντά στη Ρόζα, την ό-
ποια και χαιρέτησε με λεπτή αιδώδεια, σαν να χαιρετούσε μια
αριστοκράτιδα. Κι' όμως, η Ρόζα ήταν κόρη μιας καπήςλου,
και καπήςλος επίσης η ίδια. Το
στήθος της ωστόσο τρεμούλια-
ξε ελαφρά, μόλις τη χαιρέτησε
ο κόμης, και το άραίο πρόσω-
πό της βάφηκε λίγες στιγμές
μ' ένα φευγαλέο ρόδινο χρώ-
μα...

Την εποχή εκείνη, ο κόμης
ντε Μωλουβί θα ήταν κάπου
σαράντα χρόνων. Ωστόσο, κι'
ο Τραγκαθέλ ακόμη, ο οποίος
ήταν στο άνθισμα της νεότητός
του, ζήλευε την ήσυχη ρώμη
του κόμητος, την αριστοκρατι-
κή του χάρι, και την κομψότη-
τά του, ή οποία περιφρονούσε
κάθε επιτήδειο. Ήταν μετρι-
ου αναστήματος, μιλούσε πολύ
λίγο, και δεν χειρονομούσε πο-
τέ του. Ήταν ψυχρός στο πα-
ρουσιαστικό του και φαινόταν
ότι έκραυγε έπιμελώς τις μυστι-
κές γασίες του ή τις μυστικές
λύπες του, αν τυχόν είνε τέτοι-
ες. Ήταν ένας ευπατρίδης, όχι
μονάχα για τον τίτλο του κόμη-
τος, τον οποίο το ούδωσε ή τύχη
της γενειότητός του, αλλά και
στην υπερήφανη ψυχή του και
στον ευνετικό του χαρακτήρα!

Η Ρόζα ήταν κόρη μιας
καπήςλου. Κι' όμως, όταν την έ-
βλεπε κανένας πλάι στον κό-
μητα, δεν μπορούσε να νοιώσει
ποιός ήταν απ' τους δύο τους
ο αριστοκράτης και ποιος ο
κοινός άσος. Κι' οι δύο τους

Ξαφνικά ο Ρασκάς καρφώθηκε στη θέσι του...

έκλειναν μέσα τους τη λαμπρά ευγένεια στους τρόπους
στην εξωτερική εμφάνισή τους, την οποία χαρίζουν ή υπερβα-
νεία της ψυχής κι' η καλλονή του πνεύματος.

—Ήλθαν ο Τραγκαθέλ κι' ο Μονταριόλ; ρώτησε χαμη-
φωνα ο Μωλουβί.

—Σας περιμένουν στο δωμάτιο, κύριε κόμη! είπε η Ρόζα.
—Εύχαριστώ, δεσποινίς! ξανάπε ο Μωλουβί, μεγαλόφωνα
φορά αυτή.

—Ω, ώ, δεσποινίς! γέλασε σαρκαστικά ο Σαμπριάκ, με
πόσο της ταιριάζει ο αριστοκρατικός αυτός τίτλος, με την α-
λγεία!... Λοιπόν, δεσπ...

Δεν άποτειλίσσε τη φράσι του, ο Σαμπριάκ, το βλέ-
μα του, το οποίο ως τη στιγμή εκείνη ήταν προσηλωμένο στη
Ρόζα έπεσε στο πρόσωπο του Μωλουβί. Τα μάτια του, έπαι-
ζαν τότε στη στιγμή να εκφράζουν θυμό, και σκοτείνιασαν από
σας και τρόμο, χλώμιασε άπαισια, ο βαρβάνος ντε Σαμπριάκ.
Και σώπασε στη στιγμή, ενώ ιδρώτας φόβου κυλούσε στο
τωπό του.

Ο Μωλουβί τον κύτταξε ψυχρά. Βλέποντας όμως την παρ-
γμένη στάσι του, ανασήκωσε λιγάκι τους ώμους κι' είπε:
—Βλέπω βαρβάνο, ότι με θυμηθήκατε καλά ποιος είμαι!

Κι' αυτό μου άρκει!
Γύρισε ύστερα στη Ρόζα, και της είπε με αιδώδεια:
—Άκούστε, δεσποινίς: Ο κύριος βαρβάνος ντε Σαμπριάκ
σας ζητάει—μέσον έμοι—συγγνώμην, για τη στάσι του άπαι-
σίαν. Και σας υπόσχεται, ότι θα κρύβη στο μέλλον τον
λά την αιδώδεια του, ώστε δεν θα άναγκασθήτε ποτέ ν' ά-
θήτε!

Έστριψε ύστερα τη ράχι του περιφρονητικά στον άπα-
βαρβάνο, και τράβηξε προς το μικρό δωμάτιο, όπου τον πε-
μεναν οι φίλοι του, ανεβαίνοντας γοργά τις σκάλες. Η Ρόζα
τον άκολούθησε, συνηνημένη έντονα απ' τη άπροσδοκή
κενή σκηνή.

Ο Σαμπριάκ τότε, κίτρινος σαν λεμόνι, ζαλισμένος, έ-
ξε με λύσσα το μπράτσο του Ρασκάς και μουρμούρισε στη
τί του:

—Σ' έξορκίζω σ' ό,τι άγαπάς, να μάθης που πάει ο ά-
παιστος αυτός!... Και να μην τον χάσης απ' τα μάτια σου!

Ο Ρασκάς ήξερε καλά το καπηλίο, καθώς κι' όλες τις
φές και φανερές γωνίες του. Ήξερε λοιπόν, ότι το μικρό
μάτιο—στο οποίο μπήκε ο Μωλουβί—φανιζόταν από ένα
παράθυρο. Το δέ παράθυρο αυτό, έβλεπε σε μια στενή
κλεισίε την πόρτα. Στάθηκε κατόπιν λίγες στιγμές, κι' ά-
τήθηκε: Πώς θα κατάφερνε να βλέπη, χωρίς κανένας να
βλέπη;

Το παράθυρο βρισκόταν μόλις δυο βήματα μακριά του.
Ταν κλειστό. Κι' ο Ρασκάς έκανε να κινηθί προς τα κε',
πεύοντας να σκαρφαλώσει και να κρυφουκταίξη απ' τα
μέσα.

Μά ξαφνικά καρφώθηκε
στη θέσι του. Πίσω απ' την πόρ-
τή, την οποία είχε πριν από
λίγη, και μέσα στον σκοτεινό
άδρυμο—τόν οποίο είχε πριν
ράσει, για να βγίη στην α-
κούσε μια ύποπτη φωνή.
Φωνή αυτή έλεγε τα εξής:

—Είσαι βέβαιος, Λουμπέν;
τι είνε στην αιδή;
—Μάλιστα, σεβάστε μου,
πάντασε μια δεύτερη φωνή
πρότη. 'Οιουσίνος θα εί-
αυτή, σας λέω! Πι-
λοιπόν, και διορθώστε
το! Λουμπέν ήταν ύποπτος
του πανδοχείου αυτού.
παλληκάκι, με μπόι-
ρά δεν γάνυσε καθόλου
σκάς. Κι' όταν ά έβλεπε
κατάσκοπος έίπατε
οσοι στο καπλίο, έ-
το Λουμπέν όπως ο διάβολος
λιδάνι.

Κι' ή πρώτη φωνή, αυτή
μιλούσε στον Λουμπέν,
φωνή του «σεβαστά» κα-
νου άδελφού Κορινιάν!

—Τρόχιος καλά το πα-
Ξανακούστηκε ή φωνή
ρινιάν.
Ο Ρασκάς πάγωσε.
θαίνε, πώς ή καρδιά του
όταν να χτυπά.

(Ακούει)

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κ. Μπουγκαμπύς θουτούσε θουτυρωμέ-
νες φρυγανιές στο γάλα του, ρίχνον-
τας, στα πεταχτά, και μερικές μα-
τιές στην έφημερίδα, από την οποία
μονάχα ή τιμές των χρωμαγράφων εί-
χαν γι' αυτόν πραγματική σοβαρότη-
τα. Άξαφνα ανατρίχιασε. Τα μάτια
του καρφώθηκαν πάνω στο ίδιο τ', ο-
νομά του, εκεί σε μια άκρη της έφη-
μερίδας.

Ένοιωσε τόση συγκίνηση που άφη-
σε να του ξεφύγη από το χέρι ή μι-
σοφωγανόμενη φρυγανιά. Κατόπιν, κα-
τούς, που τίποτε το άπρόοπτο δεν έρχεται να ταράξη το ήσυχο
πρόγραμμα της ζωής τους, που στριφγουρίζουν στα χέρια τους
έκατο φορές το γράμμα που παίρνουν πριν ν' άναζουν, από-
μεινε άκετή ώρα σκεπτικός. Γιατί να θρικόσεται τ' όνομά του
τυπωμένο στην έφημερίδα; Δεν είχε διόλου συγγενείς, ώστε να
υπόσχη πώς έπρόκειτο για κάποιον άλλον Μπουγκαμπύς. Ούτε
και είχε κάνει κανένα κατόρθωμα ή κάποια κακή πράξη, από
κάως που σ' άς φέρνουν μονομιάς στην δημοσιότητα. Τότε λοι-
πόν; Πήρε τα γυαλιά του, τα τοποθέτησε τρέμοντας λιγάκι πά-
νω στη μύτη του κι' επιτέλους διάβασε την ετήσια:

«Λόγος ή γενική δοκιμή του «Μπουγκαμπύς», κομωδίας εις πράξεις
της, τοις % Σεβαστιανού Μονεσιέ. Λέγεται ότι πρόκειται περί του
άριστογνήματος του γνωστού συγγραφέως».

—Μπρέ να πά' η όργη! φώναξε ο κ. Μπουγκαμπύς, Γιάννη!
Τα παπούτσιά μου, τη ρεντιγκότα μου, το πανωφόρι μου! Θά
έξω άμέσως!

Ο ύπηρετης έτρεξε γεμάτος ά-
πό την προθυμία που χαρακτηρί-
ζει τους ύπηρετες που πιστεύουν
κάτι να κληρονομήσουν από τον
άδελφο κύριο τους, με πρόσωπο
γαυνοελαστό και το μίσος και
την άγρεία άνυπομονήσι στα κα-
τάστα της ψυχής του!

—Θά βγίτε, τόσο νωρίς! πα-
ρατήρησε. Και μ' αυτό το κρύο!
Και κατόπιν πρόσθεσε:

—Ο κύριος διάβασε τί γρά-
φον στην έφημερίδα;

Ο κ. Μπουγκαμπύς αποκρίθη-
κε μ' ένα μανιασμένο μουγκρη-
μα. Τελευταίος κάτοχος αυτού
του όνόματος, που το είχαν γε-
νικές δολοφονίες άσχημων, αλλά
πολλοίον άσπην, παρηγοριότατα
καυμά φορά με τη σκέψη, πώς
θα τ' άπαιρνε μαζί του, στον τά-
φο του, αφού δεν θα μπορούσε
να πάρη τα χρήματα και τ' άση-
μακά του, τα έπιπλα και τις πο-
λύτιμες συλλογές του. Και νά,
ένας τιποτένιος γραφίδας
τούκλεβε και τ' όνομα! Άισθα-
νότανε περισσότερη πίκρα, παρά άν μπαίνανε στο σπίτι του
λαρρίκτες και τούκλεσαν τα περίφημα κινέζικα βάζα του. Το
ενοχότανε σαν να τον στήνανε γυμνό, σε μια πλατεία, μπροστά
στα μάτια όλου του κόσμου.

—Τρήγορα το άμάξι! φώναξε.
Το άμάξι ήταν χαμηλό κουπέ. Το τραβούσε ένα βαρύ, γέρι-
κο άλογό και μ' αυτό ο εισοδηματίας έκανε κάθε άπόγευμα τον
περίπατό του στο δάσος. 'Ο άμαξάς είχε μακριά μoustάκια κι'
ήταν ήσυχος κι' αυτός σαν το άλόγο του. Μετά μια ώρα στα-
μάσαν μπροστά στην κατοικία του διευθυντού του θεάτρου.

Ο κ. Μπουγκαμπύς μπήκε μέσα και το έξηγηση τί συμβαίνει.
Εκείνος όμως δεν μπορούσε, όπως και το έξηγηση τί συμβαίνει.
Το καβέλι έξηγηση από τον συγγραφέα. Συνοδεύοντας κατόπιν
έξω τον κ. Μπουγκαμπύς, πρόσθεσε:

—Εγώ στη θέσι σας, δεν άλέγα τ' όποτε... 'Ο ρόλος είνε συ-
μπαθητικός! 'Οπως άγαπάτε όμως. 'Ορίστε ή διέθυνσις του
κ. Μονεσιέ. Θά τ' άκανονίσετε μ' αυτόν. 'Οσο για μένα, χάρηκα
επεισοδικά για τη γνωριμία σας. Χαίρετε!

Ο άμαξάς δεν μπορούσε να πιστέψη στ' αυτιά του, όταν ο
κ. Μπουγκαμπύς του έλεγε την διέθυνσις του συγγραφέως: «Έπρε-
πε να πάνε στην άκρη του κόσμου! Σε κάτι φτωγογειτονίες.
Εκεί, ήταν το σπίτι του κ. Μονεσιέ. Πρώτη φορά θά περνούσε
από τέτοια στενοσόκακα το άμάξι του! Μέσα σ' αυτές τις λα-
λές συνοικίες, ο κ. Μπουγκαμπύς, με το ψηλό καπέλλο, τα μα-
ύα γάντια και το κάτασπρο γυνάκι του, έβλεπε την έντονη κά-

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΤΟ ΟΝΟΜΑ

ποιου πατέρα των λαϊκών μυθιστορημάτων, που τρέχει, ύστερ'
από χρόνια, να βρη το νόθο παιδί του στη φτωχική του τρώγλη.
Έπιτέλους σταμάτησαν μπροστά σ' ένα τρισάβλιο σπίτι.

—Ο κ. Μονεσιέ; Στο έκτο πάτωμα, ή πόρτα άριστερά! ά-
πάντησε ο θυρωρός, στη σχετική έρώτησι του κ. Μπουγκαμπύς.
Μισοπεθαμένος από την κούρασι, έφτασε τέλος στο έκτο πά-
τωμα. Μά όταν θρέθηκε στην πόρτα του συγγραφέως, του κά-
κου έψαξε να βρη κουδούνι για να χτυπήσει. Άκούγε από μέσα
μιά φωνή ν' άπαγγέλλη με στόμφο:

«Άγναστη, άπιαστη, έύλη, ή σκέψη φτερουγίζει!...»

Ο κ. Μπουγκαμπύς, απ' αυτό κατάλαβε ότι βρισκόταν σε
σπίτι ποιητών. Έπιτέλους άποφάσισε να χτυπήσει την πόρτα με
το γαντοφορεμένο χέρι του. Το άνοιξε μια γυναίκα που φορού-
σε ποικαιμία, δέχνοντάς του χωρίς ψευτοντροπές το πλούσιο
στήθος της αλλά και το κάπως άνήσυχο χαμόγελό της—το μόνο
όχιόρωμα των φτωχών μπροστά στους πιθανούς πιστωτές των.

—Τί έπιθυμεί ο κύριος;
—Μπορώ να ιδώ προσωπικώς τον κ. Μονεσιέ; Δώστε του,
παρακαλώ, την κάρτα μου. Θά καταλάβη άμέσως.

—Μιά στιγμή, παρακαλώ.

Ο κ. Μπουγκαμπύς μπήκε σ' ένα άχαρο σαλόνι, όπου ένα έκ-
κρεμές μετρούσε μελαγχολικά το πέρασμα του χρόνου.
Έπιτέλους παρουσιάστηκε ο συγγραφέας. Ήταν ψηλός, άδυ-
νατος, δειλός και με γκριζά μαλλιά στους κροτάφους.

—Κύριε, του φώναξε ο κ. Μπουγκαμπύς, δεν γρειάζεται, φαν-
τάζομαι, να σας πω για ποιο λόγο θρικόσμαι δώ...

—Πραγματικά, κύριε, το κατάλαβα από την κάρτα σας. Λυ-
ποδμια πολύ, πιστέψτε με... Μονάχα μιά σύμπτωση...

—Άλλο αυτό, κύριε! Τ' όνομά μου δεν είνε διόλου κοινό, δεν
είνε απ' τα όνόματα που μπορεί να τ' άφανταστή κανείς μό-
νος του.

—Και όμως!...

—Δεν είμαι γώ από τους ση-
μερινούς ανθρώπους. Άνήκω σε
οικογένεια που άνέκαθεν από-
φευγε αυτό το είδος τις δια-
σημείσεις. Με δυο λόγια, άπαι-
τώ σεβασμό προς το όνομά μου.
Πρέπει λοιπόν, κύριε να άλλα-
ξετε τ' όνομα του ήρώος σας...
Διαφορετικά, θά σ' άς κάνω μή-
νυσι! Θά σ' άς ζητήσω άποζημί-
ωσι! Διαλέξτε!

—Θαρώ πώς θά γάσετε άδι-
κα τα έξοδά σας. 'Ο νόμος δεν
προβλέπει μιά τέτοια περίπτω-
σι. Καλύτερα λοιπόν να καθή-
σουσε και να θρούμε κάποια φι-
λική λύσι σ' αυτό το ζήτημα...

—Όταν έφυγε ο κ. Μπουγκα-
μπύς, είχε στη τσέπη του δυο
εισιτήρια πρώτης σειράς για
την πρεμιέρα του έργου κ' είχε
κατορθώσει με τα χίλια δυο ν'
άποσπάση από τον συγγραφέα
την υπόσχεσι ότι θ' άλλαζε το
τελευταίο ύμνηλον του ήρώος
του ήρώος και θά το έκανε
γιώτα.

Είχε ακόμα και φοβερό τονόκεφαλο, γιατί ο συγγρα-
φέας δεν τον άφισε να αψη- χωρίς να άπάνηλλη δολέηρο τέ-
έργο του για να το δείξη τις άμορφίες του.

—Έπειτ' από λίγες μέρες, δόθηκε ή πρεμιέρα και το έργο πέ-
τυχε θριαμβευτικά. 'Ο Μπουγκαμπύς, με γιώτα παρακαλώ, ένας
ήρωικός τύπος, προκάλεσε γενικό ένθουσιασμό με τ' άνοστα-
θήματά του, τις άρετές, την αιδώδεια και την άκαταστή εύθα-
μία του. 'Ο κόσμος έκλαψε, γέλασε, χειροκρότησε. Στην πρώτη
γραμμή των θεατών καθόταν κι' ο πραγματικός κ. Μπουγκαμπύς,
που όσο έβλεπε τα κατόρθωματα του συνώνυμου του, ένοιωθε
την καρδιά του να πλημμυρίζει από μια παράξενη περηφάνεια,
κι' ο οποίος στο τέλος του έργου, έτρεξε απ' τους πρώτους να
σπείρη συγκινημένος το χέρι του ευτυχισμένου Μονεσιέ.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ο κ. Μπουγκαμπύς, άγδρασε δ-
λες τις έφημερίδες. Ζητούσε τώρα με λαχτάρα να βρη σ' ή-
τες της τ' όνομά του... Έσκισε άγανακτισμένος μίαν έφημερί-
δα που δεν είχε γράψει τίποτε για το έργο κι' έκοψε προσεκτι-
κά όλες τις κριτικές και τις φύλαξε με θρησκευτική ε'νάθεια.
Σ' γεδών είχε μετανοήσει τώρα, γιατί ζήτησε ν' άλλαξη το τε-
λευταίο ύμνηλον του ήρώος και ν' γίνη γιώτα. 'Ας τις άλλες
βροδές άναστήγη να δ' ή το έργο, που σημείωσε σειρά θριαμ-
βευτικών παραστάσεων. Οι γνωστοί του άπόρρησαν με τό τόσο
πρόσχαρο ύφος του, που φάνεσανε μιά θαυμά ε'νάθεια. και που
τόν ξανάνοιωνε. Μία μέρα σ' ένα μεγάλο κατάστημα, ύστερ' από
(Η συνέχεια εις την σελ. 462)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Έξ άλλου θα έπρεπε, αν ανακοινούντο στον τύπο αυτά τα γεγονότα, να καταστήσουν το κοινόν ενήμερο δλης της υπόθεσώς. Και ίσως το κοινόν εκείνο, μαθαίνοντας το κακό που είχαν κάνει τα δυο θύματα στο Σιρρές, να πάρη το μέρος του τελευταίου με το πάθος που κυριεύει τον όχλο σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις, κι' έτσι να δυσκολέψη τη δικαιοσύνη στο έργο της. Δεν είνε καθόλου καλό για τους νόμους να υπάρχουν εγκληματίες πολύ συμπαθείς στο λαό, οι όποιοι ν' άθωνώνονται απ' αυτό πριν τους κρίνει το δικαστήριον.

Ο κ. Ίνιερ δεν δέχτηκε καμιά επιτίμησι απ' τους άνωτέρους του, οι όποιοι παραδέχτηκαν ότι είχε συναντήσει άνυπερόβλητες δυσκολίες.

Η άστυνομία εξακολουθούσε λοιπόν ν' άγνοη με ποιό τρόπο ο Ζακινθός είχε βρη το θάνατο. Πράγματι, όπως είχε βεβαιώσει κι' ο Σιρρές, ο άθλιος αυτός άπάνω στον τρελλό τρούμο ν' αυτοκτονήσῃ μιά ώρ' άρχήτερα, είχε πιέσει την σκανδάλη, ενώ το ρεβόλβερ βρισκόταν ακόμα σε δεκαπέντε εκατοστομέτρων απόστασι από τον κρόταφό του. Ήταν ένας πυροβολισμός, τραηγμένος από πολύ κοντά, όπως συμβαίνει σε πολλούς φόνους, μα όχι όπως συμβαίνει στις αυτοκτονίες, όποτε το στόμιο του περιστροφίου στηρίζεται στον κρόταφο. Έτσι, ούτε ο κ. Ίνιερ, ούτε οι συνεργάται του, ούτε οι πραγματογνώμονες σκέφτηκαν καθόλου την αυτοκτονία.

Ένωμεταξύ, ο κ. Ίνιερ εξακολουθούσε ν' αναζητά πυρετωδώς το Σιρρές... Μυστικοί άστυνομικοί είχαν σταλή στα σύνορα, για να επιβλέπων δια τα σημεία, απ' τα όποια μπορούσε να εγκαταλείψη κανείς τη Γαλλία.

Έξέταζαν έναν-ένα τους ταξιδιώτες, έστω κι' αν προκαλούσαν έτσι καθυστερήσι των τραινών ή των πλοίων, με τα όποια επρόκειτο να φύγουν... Το κοινόν, οι ξένοι διπλωμάται παρεπονούντο. Στο Παρίσι γινόντουσαν έφοδοι της άστυνομίας, όχι μόνο στα ύπογεια ξενοδοχεία ή στα ξενοδοχεία δευτέρας τάξεως, αλλά και σ' αυτά ακόμα τ' άριστοκρατικά Παλάς, παρ' ό-λες τις δικαίες διαμαρτυρίες των ιδιοκτητών τους. Στους δρόμους όλων των συνοικιών του Παρισιού, ζητούσαν τα στοιχεία χιλιάδων διαβατών κάθε μέρα. Κι' όλα αυτά γινόντουσαν, γιατί στην άστυνομία ήταν βέβαιον ότι ο Σιρρές δεν είχε εγκαταλείψει το Παρίσι, άφοδ ή γυναίκα του έξ α κ ο λ ο υ θ ο ύ σ ε ν ά β ρ ί σ κ ε τ α ι έ κ ε ι.

Αυτή ή κατάχρησι της άστυνομικής έξουσίας προκαλούσε έπερωτήσεις στο Ύπουργικό Συμβούλιο. Μα ο κ. Βαρτελεμύ, ό γενικός διευθυντής της Άστυνομίας, απάντησε ότι όλ' αυτά τα μέτρα ήταν δικαιολογημένα. Κι' όλοι έσκυαν το κεφάλι τους.

Η Ροβέρτη, ο Άρχων του Μυστηρίου, ή γυναίκα του και ό θήσας, την όποια εκείνοι έκαναν χαμογελώντας, πώς δεν αντιλαμβάνονταν.

Τα τηλεφωνήματά τους παρακολουθούντο. Μυστικοί άστυνομικοί τους παρακολουθούσαν στο δρόμο. Άλλοι πάλι διανυγτέρευαν μπροστά στις πόρτες του...

Μά όλες αυτές ή αναζητήσεις δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Ο Σιρρές δεν βρισκόταν πουθενά, σαν να είχε διαλυθή στον άέρα.

Ο Κάρλιο τώρα, έλεύθερος πειά, έκανε την τύχη του. Όταν τον άποφυλάκισαν, τον κάλεσε ό διευθυντής της Άστυνομίας, του ζήτησε συγγνώμη, και του άνηγγειλε ότι τίποτε, α-πολύτως τίποτε, δεν ύφισατο πειά απ' την έναντίον του κατηγορία, που την είχαν προκαλέσει καταπληκτικές συμπτώσεις.

Κι' όμως, ή άστυνομία εξακολουθούσε να μη μπορή να εξήγησι πώς είχαν βρεθή τα τρία ψεύτικα κοσμήματα, μέσα στο ντουλάπι του... Το απέδιδαν αυτό σε κανένα κόλπο του Σιρρές.

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝ

Ο τύπος, ό όπας επί πολλές μέρες έγραψε με συμπόση για τον Κάρλιο, τη γυναίκα του και τις κόρες του, έανα-θούσε να γράφη ακόμα με περισσότερη συμπόση... Όλες ήμερίδες λυπόντουσαν αυτό τον λαμπρό άνθρωπο, τον κα-τέχνη με το μεγάλο ταλέντο, που λίγο έλειπε να θεωρηθή ήγκληματίας.

Έτσι, όλα τα μεγάλα μιούζικ-χόλ της Γαλλίας, διαμαρ-τούσαν ποιό να πρωτοαγκαθήρη τον Κάρλιο με τους πιο α-φέροντας όρους.

Όχτώ μέρες μετά την άποφυλάκισί του, ό Κάρλιο είχε πεί-σει για δυο χρόνια τα πιο λαμπρά συμβόλαια. Είχε γίνει έπ-απ' τους καλλιτέχνες της Εύρώπης, που παίρνουν κολοσσώ-μισθούς.

—Σας το είχα πη, μαίτρ Καμπεσί, έλεγε γελώντας στο δ-σμο δικηγόρο, ότι όσο περισσότερο θα με κρατούσαν στη λα-κή, τόσο περισσότερο θ' άνοιγε ή τύχη μου!...

Η άστυνομική επίβλεψις έφτασε στο ζενίθ της, όταν με-τηκε ότι ο Άρχων του Μυστηρίου και ή γυναίκα του θα έ-γαν στις 2 Ίουλίου για τη Νέα Ύρκη, με το όπερωκέανιο «Πρόεδρος Γκρεβύ».

Κι' αυτό, γιατί κι' ή Ροβέρτη θα έφευγε με το ίδιο όπε-κεάνιο!... Κι' είχαν κάθε λόγο να πιστεύουν ότι ό Σιρρές π-σπαθούσε να την ακολουθήσῃ.

Η επιτήρησις των επιβατών κι' αυτός ακόμα το παρ-του «Προέδρου Γκρεβύ», άρχισε όχτώ μέρες πρό της άναρ-σεώς του. Ήταν τόσο έντονη, τόσο συνεχής και τόσο έπι-τική, ώστε ό Πρόεδρος της Άτιμοπλοϊκής Έταιρείας, στην-ποία ανήκε, παραπονέθηκε στον ύπουργό των Έσπερών, στον ύπουργό των Ναυτικών. Το μόνο που κατάρβωσε, ήταν η πετύχη την ύπόσχεσι να γίνεται ή επιτήρησις με μεγα-ευνεία.

Όλες ή κάσες, που ήταν αρκετά μεγάλες, ώστε να π-ρουν να χωρέσουν άνθρωπο, είχαν άνοιχτή μιούζικ-πο-δε δεκαεφτά κάσες, που είχαν σύνεργα ταχυδακτυλουργά-που είχαν απ' έξω ζωγραφισμένες με χοντρά γράμματα τις τέσσερες λέξεις: «Περιοδεία Άρχοντος Μυστηρίου».

Όλοι οι ταξιδιώτες που είχαν κρατήσει θέσεις από π-γιναν αντικείμενο έρευνών, γιατί φοβόντουσαν μήπως ή Σι-είχε ψεύτικο διαβατήριον.

Μά ή Γενική Ασφάλεια δεν έδινε σημασία σ' όλα αυτά, μι-καμπίνια μπορούσε να είχε κρατηθή κι' από ένα συνη-που να είχε πάνω-κάτω την ίδια εμφάνισι με το Σιρρές κι' ο-ποιος την τελευταία στιγμή θα του παραχωρούσε τα π-καί τη θέσι του.

Γι' αυτό, ή μεγαλύτερη επίβλεψις έγινε την ήμερα της-χωρήσεως. Από το πρώτο καταπ-κε στο όπερωκέανιο ένα άπο-αποτελούμενο από δυο άπο-του πλοίου, από τρεις άπο-της Ασφαλείας και από τ-σούς μας ένωμοτάρχας Λαμπε-και Λαρντί.

Τό βατόρι έρευνήθηκε όλο-Οι μετανάστες, ασφαλισμένα-τάστρωμα από την ποσημα-τάστηκαν ένας-ένας. Το π-ροντας ότι καταζητούσαν ένα-ματία, ζήτησε αυθορμή-ποστή την ίδια εξέτασι με τους-νάστες.

Τέλος, όταν το τραινό π-τους πλουσίους επιβάτες, άπ-απ' την πόλι, ή άστυνομία έ-πάλυτη πεποιθήσι ότι ό Σιρ-ταν επάνω στο πλοίο.

Μά ασφαλώς θα επιβλέ-λγο.

Χαρίς άλλο ήταν στο τρ-εκείνη τη στιγμή, διέσχισε ό-πόλι, διευθυνόμενο προς το-ύπόστεγα, κοντά στα όποια-κυροβλημένος ό «Πρό-

θός, με τις δυο πελώριες κόκκινες καπνοδόχες του, με τα κα-άρτια του, τα ένωμένα από τη διπλή άντένα του άσυρμάτου και με την πλατεία του άσπρη γέφυρα.

Άποφασίστηκε τότε να μπουν οι τελευταίοι αυτοί επιβάτες στο όπερωκέανιο από δυο σκάλες μόνο, τη μιά την όποια θα επέβλεπε ό Λαρντί και την άλλη ό Λεμπρετόν.

Οι άσθοφόροι έσπευσαν τώρα γύρω απ' τις κάσες και τα δέματα που, έξ αιτίας του έλέγχου της άστυνομίας, καθυστε-ρούσαν ακόμα στην προκυμαία και δεν είχαν φορτωθή.

Με τριξίματα άλυσίδων, τάναρύθητα φορτία άνέβαιναν έξα-φαι προς τον ούρανό, στριφογύριζαν και κατέβαιναν μέσα στην άβυσσο του κύτους που έχασκε.

Τό τραινό σταμάτησε τέλος μπρος στο κολοσάιο ύπόστεγο. Άνάμεσα από τα παράθυρα, οι επιβάτες παρέδωσαν τα μι-κρά τους δέματα στους νεαρούς άσθοφόρους της Έταιρείας με τα βαθυγάλαζα ρούχα.

Άσθοφόροι κι' επιβάτες εξέτάστησαν όλοι με την ίδια προ-σχή.

Δεν μπορούσαν να άνέβουν στο πλοίο από τη μιά ή την άλ-λη σκάλα, παρά μόνο όταν ό Λεμπρετόν ή ό Λαρντί, τοποθε-τημένοι ό καθένας στην άκρη των σκαλών, έκαναν μιά κίνησι-συχκαταθέσας.

Ο Άρχων του Μυστηρίου, ή Λουκιανή, ό Ίλαίρ κατέβηκαν από το τραινό κι' άνέβηκαν από τη γέφυρα, που επέβλεπε ό Λε-μπρετόν.

Έπειτ' από μιά στιγμή, κι' ή Ροβέρτη, ή σύζυγος του Σι-ρρές κατέβηκε κι' αυτή απ' το τραινό κι' άνέβηκε στο όπερω-κέανιο, απ' τη γέφυρα που έ-πέβλεπε ό Λαρντί.

Καθώς πέρασε δίπλα του, του χαμογέλασε φιλικά κι' αυ-τός της άνταπέδωσε το χαμό-γέλο της...

Στην γέφυρα τα γκαρσό-νια, ύφοντας δίκους γεμά-τους ποτήρια, διέσχισαν γρήγο-ρα-γρήγορα το πλήθος των έ-πιβατών, για να σερβίρουν αυ-τούς, που είχαν ξεπλωθή κιό-λας στις πολυθρόνες τους.

Η Λουκιανή είχε έσπλωθή σε μιά πολυθρόνα, κοντά στο σύζυγό της, του όποιου κρα-τούσε τρυφερά το χέρι, κάτω απ' την κουβέρτα, που τους προστάτευε τον ένα και τον άλλο από τον ψυχρό άνεμο του πλάγιου.

—Δεν λυπάσαι, μικρή μου, που αφήνουμε τη Γαλλία; ρώ-τησε ό Άρχων του Μυστηρίου. —Μαύ σου, αγαπημένε μου, όχι... Θα είμ' εύτυχισμένη πάντοτε μαζί σου, όπου κι' αν πας.

—Όσο περισσότερο θα με κρατούσαν στη φυλακή, τόσο περισσότερο θάνοιγε ή τύχη μου!... έλεγε γελώντας στον μαίτρ Καμπεσί.

Τώρα όλοι σχεδόν οι έπι-βάτες του τραινού είχαν άνεβη στο όπερωκέανιο.

Ο Λεμπρετόν είχε δη τον Άρχοντα του Μυστηρίου, τη Λου-κιανή και τον Ίλαίρ να περνάνε από μπροστά του.

Μά ό Σιρρές δεν ήταν μαζί τους. Πουθενά δεν είχε φανή.

Κανείς δεν τον είχε δη.

Έξαρνα, ένας τελευταίος όμιλος πλησίασε τη γέφυρα, που επέβλεπε ό Λαρντί.

Ο άστυνομικός πρόσεξε δλους όσους τον άποτελούσαν...

Και σε μιά στιγμή ξεχώρισε ανάμεσα σ' αυτούς έναν άντρα με ψηλό ανάστημα, άδύνατο, στον όποιο ή κοντή ξανθή του γενιά έδινε μιά έκφρασι κάπως περίεργη.

Ο Λαρντί τον κύταξε μιά στιγμή στα μάτια.

Έπειτα φάνηκε σαν να διατάζη...

Και τέλος του έκανε μιά χειρονομία, που σήμαινε: «Περά-στε!...»

Έπειτ' από μιά στιγμή, ή σκάλες σηκώθηκαν άπάνω... Σειρήματα άκούστηκαν, που μετεβίβαζαν τις διαταγές του άρχαρχου... Οι άνδρες του πληρώματος έσπευσαν στις θέσεις τους κι' άρχισαν να κάνουν ό καθένας τη δουλεία του.

Τό νερό πάφλαξε τώρα γύρω απ' τον έλικα του πελωρίου ύ-περ να προχωρή και σε λίγο ό «Πρόεδρος Γκρεβύ» γλύστρησε από το έδαφος του λιμανιού.

Όταν σηκώθηκαν ή γέφυρες, οι δυο άστυνομικοί, ό Λεμπρε-

τόν και ό Λαρντί, οι όποιοι δεν είχαν να κάνουν πειά τίποτε έ-κει, τράβηξαν κατά μήκος της προκυμαίας προς τον προλιμένα, με τα χέρια τους πίσω απ' την πλάτη τους.

Στάθηκαν στο μώλο... Έκει ήσαν συγκεντρωμένοι αρκετοί όμιλοι ανθρώπων, που λαχταρούσαν να χαιρετήσουν για στενή φορά με το μαντήλι τους, τους συγγενείς τους ή τους φίλους τους, οι όποιοι έφευ-γαν με το όπερωκέανιο, που θα περνούσε τώρα σε απόστασι όχτώ-δέκα μέτρων απ' αυτούς.

Είδαν πράγματι σε λίγο τον «Πρόεδρο Γκρεβύ» να περνά ήμπρος τους, τραηγμένος από το ρυμουλκό, το όποιο, μόλις έφτασε στον προλιμένα, τον άφησε και γύρισε πίσω...

Γεμάτο από καπνούς, το πλοίο μονάχο του τώρα έξακολου-θησε το έρόμο του προς την άνοιχτή θάλασσα, που φαινόταν πιο πέρα, ανάμεσα απ' τις δυο μεγάλες προβλήτες του λιμα-νιού.

Πέρασε τόσο κοντά στο μώλο, όπου το χαιρέτησαν τα λευκά μαντήλια αυτών που έμεναν, ώστε ό Λεμπρετόν διέκρινε καθα-ρά τη Ροβέρτη, άκουμπισμένη στο μπράτσο του ψηλού εκείνου άνδρος με την ξανθή γενιάδα, τον όποιο, πρό όλλου, στη σκάλα του πλοίου, ό Λαρντί είχε κυττάξει με περιέργεια στα μάτια.

Ο Λεμπρετόν άναπήδησε και, πιάνοντας το σύντροφό του ά-πό το μπράτσο, του έλεπε:

—Κύττα λοιπόν, Λαρντί, αυτός ό τύπος με τη ξανθή γενιά-δα μοιάζει καταπληκτικά με το Σιμόν Έμπερτ, μ' ένα Σιμόν Έμπερτ, που δεν θα βαφτότανε και που θα στείκταν εθιυτεής...

Άνέβηκε στο πλοίο από τη γέ-φυρά σου... Τον είδα από μα-κρύν... Δεν τον εξέτασες;

Ο Λαρντί γύρισε προς το σύν-τροφό του και, με κάποια ειρα-νεία στα μάτια, του απάντησε:

—Όύτε καν τον είδα!

—Πώς συνέβη αυτό!... Έγώ, ωστόσο, τον είδα από μακρύν...

—Λεμπρετόν, άκουσε δώ! τον διέκοψε ό Λαρντί. Άφού και σύ δεν τον είδες στη γαλερία του άτελιέ του Άρχοντος του Μ-στηρίου στην όδο Λαλό, έτσι δεν μπόρεσα να τον δω κι' εγώ, ό-ταν πέρασε από τη σκάλα...

Δεν έχω, βλέπεις, καλύτερα μά-τια από σένα... Έξ άλλου, είν' ένα τόσο καλό παλληκάρι, α-τός ό Σιρρές, που θα ήταν κρίμα αν τον πιάναμε.

Κι' οι συνάδελφοι κυττάχη-καν στα μάτια.

Έπειτα έσκασαν σε δυνατά γέλια κι' άπομακρύνθηκαν ήσυ-χα-ήσυχα.

Σαν έφτασαν πειά στην άκρη Σαυθαμπτον, γύρισαν το κε-φάλι τους πίσω και κύταξαν.

Μακριά στη θάλασσα που έ-λαμπε, το όπερωκέανιο «Πρόεδρος Γκρεβύ» δεν ήταν παρά έ-να ίχνος καπνού στον ορίζοντα...

Κι' επάνω σ' αυτό, μαζί με τη γυναίκα του και τους καλούς του φίλους, έφευγε ό Σιρρές για την Άμερική...

ΤΕΛΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πρέπει να μοιθαίνουμε να υπομένουμε την άνοησία των παιδών.

Κομφαύκος

Έκείνος που άδικά είναι μόνον, άπειλεί να κόνη το ίδιο και σ' όλους τους άλλους.

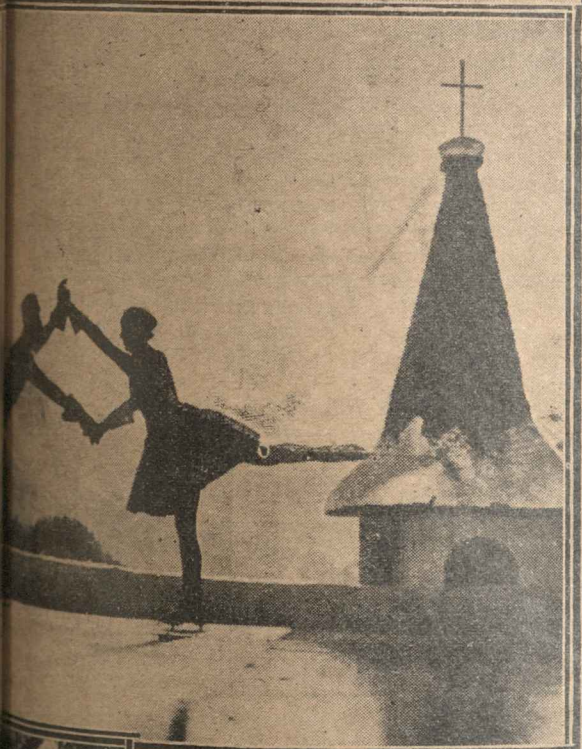
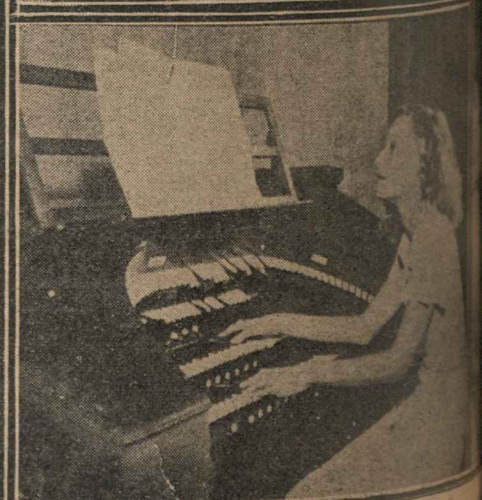
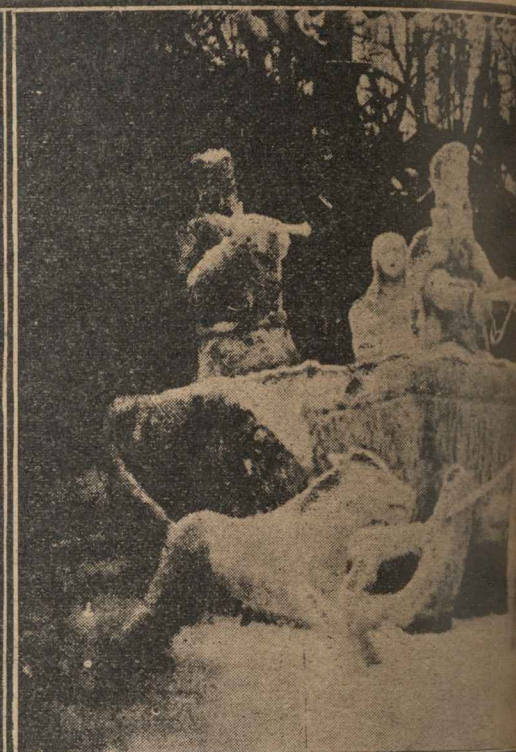
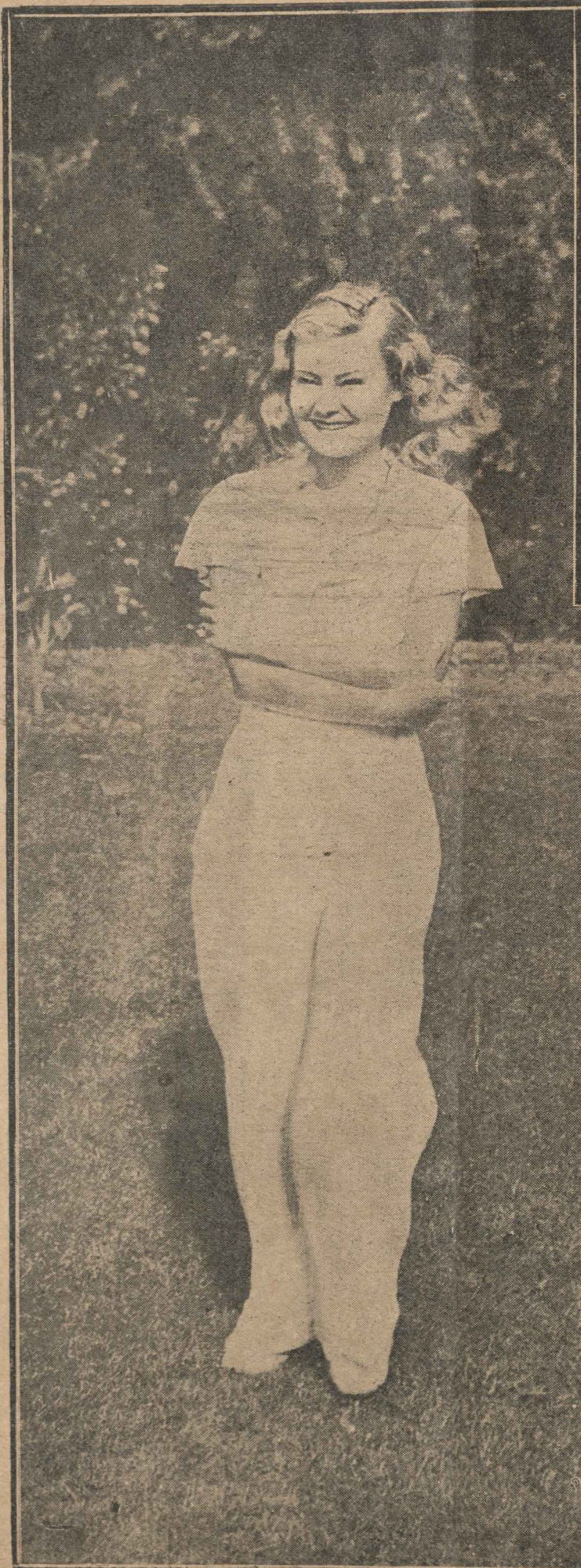
Πόπλιος Σύρος

Η μεγαλύτερη ίσηρησι που προσφέρει ή άπιστήσι στον άνθρωπο είν: το να του δείχη κάθε τόσο το πόσον ίνε άνοητός.

Λαμπεναί

Ο Έξιστος έινε χαμένος, αν δεν είχε και ένεργησι... Όταν έχει κανείς τον φανό του Διογένη, πρέπει να έχη και την αράδα του.

Σαυφρό

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ἡ τρισαγαριτωμένη, ἡ γοητευτικὴ Λίλιαν Χάρβεϋ, ἐξαγαγίρας στὴν Εὐρώπῃ ἀπὸ τὸ Κόλλυγουντ. "Ὅλη ἡ Γερμανία
 ρῶν φοιτητῶν. — ΔΕΞΙΑ : Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ μὲ τὰ δυὸ ἀγαπημένα της ζῶα, τὸν σκύλλο της καὶ τὴ γάτα της. — ΜΕΣΩΝ : Δύο
 τὸν περίεργο πύργο της, ποὺ ἔχει τέσσερες σειρές πύλιντων. — Μιά σκηνὴ ἀπὸ τοὺς «Νηπιητὸν»», καμμένη ἀπὸ Γερμανοὺς

μα από τις τελευταίες φωτογραφίες της ταχυπλάτης Λίλιαν. — ΕΠΑΝΟ : Μία τρέχουσα (Ρωσικά) άρραξη από χιόνι. Έγινε Βασιλίσκος και ο Σάβας. — Δυσόληδες Ιταλίτσες, που πατινάρουν στην παρότρια έως έσχατος ξενοδοχείο. ΚΑΛΩ : Ή Λίλιαν Χάρβετ μαζί με τον Λάισκο που όπερικοκονέι που την μετέφερε στην Εύβοια. — Ή Λίλιαν Χάρβετ στη βελούδινη της.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΕΡΩΣ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΟΝ

(Μια αποκλειστική αυτοβιογραφία του μεγάλου «αστέρα» της οθόνης Ουάλλας Μπέρνι, με άγνωστες λεπτομέρειες για τη γνωριμία του με τη Γκλόρια Σβάνσον, το γάμο τους και τον χωρισμό τους)

Ο Ουάλλας Μπέρνι, στη νεανική του ηλικία

Είμαι βεβαιός ότι αγάπησα την Γκλόρια Σβάνσον από την πρώτη στιγμή που την είδα. Έκείνη την εποχή η Γκλόρια ήταν μία άσημη και δειλή «κομπάρσο», που έπαιζε μικρούς ρόλους σε ταινίες, όταν έβλεπε τις φωνές ή σκηνοθετιζόταν...

Πότε ήταν τότε; Μά, αν δεν κάνω λάθος, ήταν τον χειμώνα του 1914. Τότε μόλις άρχισα να «γυρίζω» στον κινηματογράφο. Έως εκείνη την ημέρα περιφερόμουν εδώ κι εκεί στις Ήνωμένες Πολιτείες, μ' ένα θάσο, στον οποίο έπαιζα όλους τους ρόλους. Αυτά ήταν τα πιο σκληρά, τα πιο δύσκολα και τα πιο εφιαλτικά χρόνια της ζωής μου. Μά δεν παραπονιόμουν σήμερα, γιατί όλες εκείνες η θεατρικές περιόδους μου έδωσαν την πείρα, την τόσο απαραίτητη σ' έναν ηθοποιό της οθόνης.

Ένα βράδυ, λοιπόν, που δίνανε μία παράσταση στο Σάιντ-Λουίς, ένας άγνωστος ξήγησε να παρουσιασθεί στο καμαρίνι μου. «Επειτα με κάλεσε να πάω να τον συναντήσω στο σπίτι του, για να μιλήσουμε γιά κάποια σπουδαία δουλειά, που είχε να μου προτείνει. Αλλά ο άγνωστος μου έδωσε την άλλη μέρα ένα ρόλο σε μια κωμωδία, που θα γυρίζαμε σε λίγο στο Σικάγο.

Από τη στιγμή εκείνη η ζωή μου άλλαξε ως δια μαγείας. Κάθε πρωί πήγαινα κι έβρισκα στο στούντιο μία συντροφιά από νέους και εύθυμους ηθοποιούς. Έκείνο το στούντιο, ένα από τα πρώτα που ιδρύθηκαν στην Αμερική, ήταν μία αξιοσημείωτη καλάνια, δίχως γραφεία και δίχως καμαρίνια.

Ο Μπρόντγουο Μπάλνι Άντερσον γύριζε δύο φιλμ το μήνα, με «κάου-μπόι». Η υπόθεση ήταν πάντα η ίδια, μά οι θεατοί δεν την βαριόντουσαν ποτέ. Τη μία φορά τα «κάου-μπόι» κληρονομούσαν τους Έρυνθόδερους, ανάμεσα στις ζητωκραυγές και τον ξεαλλο ενθουσιασμό του κοινού της σκοτεινής σάλας, και την άλλη οι Έρυνθόδεροι κληρονομούσαν τα «κάου-μπόι», ανάμεσα στους γιοιχαίμους και τα σφρίγματα των θεατών. Ναι... Η ιστορία ήταν πάντα η ίδια. Άλλαζε μονάχα ο τίτλος του φιλμ.

Ο Φράνσις Μπάσιαν κι η Μπέρελν Μπαλνί ήταν η πιο δημοφιλής «αστέρες» της οθόνης. Ο Μπάσιαν ήταν ένας ευνοημένος και μεγαλοχολικός ήρωας κι η Μπαλνί ήταν η γυναίκα που παρωπούσε τα παιδιά της και το σπίτι της, για ν' ακολουθήσει τον άνθρωπο που είχε κλέψει την καρδιά της.

Είχαμε τότε δύο σκηνοθέτες. Φορούσαν το κασέτο τους ανάποδα (ποτέ δεν μπόρεσα να μάθω γιατί), και είχαν ψηλές μπόττες με σπινθόρινα, για να μπορούν να περπατούν πάνω στο έδαφος, όταν τύχαινε να λείψει κανένας κομπάρσος.

Εκείνη την εποχή, ανάμεσα στο άσπιο πλήθος των «έξτρα», γνώρισα τον Ρόντ Λά Ράκ και τη γυναίκα που αγάπησε παράφορα, μόλις την είδα, την Γκλόρια Σβάνσον.

Μά δεν τοίμοσα να της μιλήσω. Μία μέρα ωστόσο πήρα θάρρος και της πρόσφερα ένα σάντουιτς κι έναν καφέ. «Η Γκλόρια ήταν έξυπνη και φιλόδοξη. Ένωσα αμέσως ότι αυτή η γυναίκα θα γίγαινε πολύ μπουστά...

Μέσα σε λίγο καιρό κατάφερα να γίνω ένας από τους ηθοποιούς του καμαρινοτογράφου, που έπαιρναν μεγάλο μισθό. Έφτασα μάλιστα σε σημείο ν' αγοράσω μερικά μετοχές της κινηματογραφικής εταιρείας, στην οποία εργαζόμουν, και μία εκπαιδευτική «φόρμα», με την οποία έκανα ρομαντικούς περιπάτους μαζί με τη Γκλόρια. Η Γκλόρια με θεωρούσε ως προστάτη της. «Όσο γιά μένα, ήμουν παράφορα ερωτευμένος μ' αυτή τη μελαγχολική κι ε-

Η Γκλόρια Σβάνσον

ξυπνη νύκτα, την τόσο διπλή, μά και την τόσο φιλόδοξη. Δεν πίστευα όμως να της ξηγήσω να με παντρευτεί, γιατί ήθελα να γίνω στο σμέντ κι εγώ τότε δεν είχα αρκετά χρήματα.

Το 1915, ο Μπρόντγουο Μπάλνι πήρε την απόφαση να αγοράσει τον κινηματογράφο του μερικά φιλμ με «κάου-μπόι» και μ' έναν καμαρίνι διευθυντή της εταιρείας του. Φύγαμε λοιπόν για την Καλιφόρνια. Τα κεφάλαια δεν μας έφταναν για ν' αποτελειώσουμε ούτε το πρώτο φιλμ, κι έτσι σκορπίσαμε εδώ κι εκεί. Έγώ παρασυνήκα να καταστrophή και μία μέρα θρόνηκα στο Χόλλυγουντ. Έτσι πήρα μεσα στο άνονημο πλήθος των καμαρίνων, ξαναβρήκα την Γκλόρια. Η μητέρα της την είχε φέρει δια της βίας από το Σικάγο, όπου έκανε κυρίαρχη της πείνας. «Υστερ' από τρεις εβδομάδες προσέγγισα κι' οι δύο από την εταιρεία «Κέϊστον».

Καθόμαστε τότε στο ίδιο δωμάτιο μαζί με τη μητέρα της Γκλίας, και τις περισσότερες μέρες τρώγαμε κοινόχρηστο κασέτο. Τέλος, μία μέρα, πήραμε την απόφαση να παντρευτούμε. Ήταν ανόητο ν' απορρίπταμε την ευτυχία μας! Παντρεύτηκα λοιπόν τον 1916. Η Γκλόρια Σβάνσον, η οποία κατόπιν έγινε μία από τις πιο μότερες βασίλισσες του κινηματογράφου, ήταν τότε απλή και μάλιστα κυρία Ουάλλας Μπέρνι. Έγώ όμως ήμουν τόσο υπέρθετος! Άπαιστος απέναντί της, μά δεν συλλογίζομαι διόλου τη γλώσσα μου, γιατί μιστούς εὐτυχισμένους.

Έκανα τότε τον «χωροφύλακα» σ' ένα τσίφλμ της «Κέϊστον» με κέρδη 800 περίπου φράγκα την εβδομάδα, ποσό πολύ μεγάλο για την εποχή. Μαζί με την Γκλόρια καθόμαστε σ' ένα παρ' οπίσθεν σε μία απέραντη αίθουσα, που ήταν την ημέρα σαλόνι και τη βράδυ κρεβατοκάμαρα. Η Γκλόρια μαγεύει μοναχή της κι η ματαιότης της στέγνωνε σ' ένα σχοινί, που ήταν δεμένο από το ένα μέρος κι άλλο του άπομερου εκείνου δρόμου.

Εκείνες τις μέρες μάλιστα προσκίλεσα τους γονείς μου στο Χόλλυγουντ. Ο πατέρας μου ήταν συνταξιούχος πλοίαρχος κι εγώ μάλιστα τις οικονομίες του σε μία μικροκή επιχείρηση του Κάνον. Ο δημοφιλής μου έσται έξοδα, μά η Γκλόρια δεν παρασυνήκα να της είχαμε νέον κι' είχαμε εμπιστοσύνη στον έναν μου.

Μία μέρα λοιπόν, σ' ένα καφενείο του Χόλλυγουντ, που μάλιστα τούσαν όλοι οι «αφίστες» της οθόνης, γνώρισα τον Μάξ Σένντ. Είχε γίνει διάσημος με μερικά από τα τελευταία του φιλμ. Ο Μάξ Σένντ τότε πρότεινε στην Γκλόρια να δουλέψει μαζί του.

Μ' αυτό το υπέροχο σίμα, τις δύο κι' αυτό το χαριτωμένο πρόσωπο, που τον καρό σας, «γυρίζοντας» σ' ένα φιλμ της «Κέϊστον».

Έγώ φυσικά χάριμα περισσότερο στην Γκλόρια. Ήμουν, βλέπετε, άσπιο από τον έρωτα και δεν κατάλαβα να ότι η πρόσληψη της Γκλίας από τον Μάξ Σένντ έσημανε το τέλος της ζωής μου.

Από εκείνη τη μέρα, η Γκλόρια έπαιζε να θριαμβεύει. Είχε άσπιο πρόσωπο, κι' οι διευθυντές των εταιρειών την έβλεπαν καιρό με τις δειλότητες των τάσεις τους. «Όσο γιά μένα, άρχισα να καταλαβαίνω ότι ήμουν έτοιμος για τη ζωή.

Κάθε φορά η γυναίκα μου έπαιζε με και πιο μεγάλους ρόλους. Ο Μάξ Σένντ ήταν τετραπλάσιος από τον Μάξ Σένντ της ζωής.

Αφού την νά κίνη την ζωή μου, έβλεπα οι φίλοι μου. Δεν βίβαζα είσα ένας δηληριώδης σίζυγος κι' την μόνη...

Μά η καρδιά μου μου έλεγε: —Μείνε μαζί της, αφού την αγαπάς.

Η λογική ωστόσο θαύμαζε τον Μάξ Σένντ. Χωρίσαμε υστερ' από δύο χρόνια ζωής. Χωρίσαμε υστερ' από δύο χρόνια ζωής. Χωρίσαμε υστερ' από δύο χρόνια ζωής.

ΟΥΑΛΛΑΣ ΜΠΕΡΝΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΒΙΛΛΑ ΤΗΣ ΡΟΖΕΤΤΑΣ

ΟΡΙΤΣΙ με άνατροφή, η Ροζέττα, πήγε, την ώρα που ήτανε το τραίνο στο σταθμό, και στάθηκε στην πόρτα του βαγονιού, άρχισε να κοιτάει τα χέρια της άνατροφή, έδωσε στο πρόσωπό της την έκφραση της πιο μεγάλης χαράς κι' έτοιμαζότανε, μόλις πάτησε κάτω, να ριχτεί πρόσχαρη και γελαστή στο λαμό του κ. Λαμπούρα. Ο κ. Λαμπούρα όμως έκανε δύο βήματα πίσω με σφρόντητα και πρόλαβε όλες αυτές τις διαχρύσεις.

—Μή για το Θεό! της ψιθύρισε. Μή με φιλήσεις μπροστά στον κόσμο!...

—Και γιατί;

—Θα σου εξηγήσω... Περίμενε, άφαισε να φύγει πρώτα ο κόσμος. Θα πάμε κατόπιν να καθήσουμε στην αίθουσα της άναμνησης.

—Τι έπαυες; Τι τρέχει; Είμαι πολύ κουρασμένη, ξέρεις. Κι' αν έχω κάτι να σου πω, μπορείς να μου το πεις και στο σπίτι σου...

—Στο σπίτι μου!... Στο σπίτι μου!... Μά περί αυτού πρόκειται, καμώρο κορίτσι. Αυτό άκριβώς θέλω να σου πω: Δέν μπορείς νάρθεις σπίτι μου! Όταν μ' έστειλε η εταιρεία εδώ, να επιθεωρήσω τα έργα στη γκαμμή του Σάιντ-Έδουαρντ, βρήκα με μεγάλη μου χαρά την ευκαιρία να σε προσκαλέσω για να περάσουμε μαζί λίγες εβδομάδες στη βίλλα μου. Ήξερα πως θα ενθαρρυνήσεις πολύ, η άκρογαλιά είναι μαζι, η έργασία μου μ' άφαισε σχεδόν τη μισή μέρα ελεύθερο κι' η γυναίκα μου δέν με σινωδώνει ποτέ σ' αυτές τις περιστάσεις. «Όνειρο σωστό, γοργία!...

—Λοιπόν!...

—Λοιπόν, λογάριζα χωρίς το καινούργιο κανόν των Γερμανών, δίχως τη βέρδα των 42. Μόλις άκουσε η γυναίκα μου πως οι Γερμανοί μπορούσαν μ' αυτό το κανόν να βομβαρδίσουν το Παρίσι, τα παράτησε όλα σίβια και ήρθε εδώ. Είπε στο σπίτι, στη βίλλα, στη φωλιτσα που έτοιμασα για σένα!... Έφτασε χθές με το τραίνο τον 21 και 12'!...

—Πού στενόχωρο αυτό, φίλε μου! Δέν θα μπορούσε γάρημε την έλευσή της, όπως λαχταρούσα. Και γι' η καίμενη, που ήθελα να κάνουμε το μανό μας μαζί... Μά τί να γίνη; Θά τα κανονίσουμε να βλεπόμαστε κρυφά. Κι' αφού δέν μπορού να μείνω στη βίλλα σου, δέν χάρηκε ο κόσμος, ίσχυον, μά μείνω στο ξενοδοχείο.

—Στο ξενοδοχείο!... Άλλοίμονο, μικρή μου Ροζέττα!... Ίδω δέν έχεις τί γίνεσαι στον κόσμο! Δέν ήθελες μονάχα η γυναίκα μου εδώ. Δέν φοβήθηκες μονάχα η γυναίκα μου τον βομβαρδισμό. «Ήθελες πάντο από πεντακόσια άνδρες, χωρίς κανένα που φτάσανε τώρα δά, με το δικό σου το τραίνο. Μά δέν σου έκανε καμμία έντίπωση ο κόσμος που κατέβηκε εδώ; Το χωριό είναι βέβαια πολύ άσπιο, άλλα και πολύ μικρό. Δέν ξενοδοχείο, ένα έργοτάσιο, ο σταθμός, η φυλακή, το καλόνι και καμμία εκατοστή σάπια. Αυτή τη στιγμή δέν βιάζεται ούτε μά θέσι πονθενά! Οι χωριάτες νομίζουν και τις κρεβατοκάμαρές τους και κοιμούνται στις άποθρες. Κίτταξα παντού, σ' όλα τα σάπια, γιά να σου βρω ένα δωμάτιο. Δέν υπήρχε ούτ' ένα κρεβάτι άδικο πονθενά, όσο κι' αν ήθελα!...

—Περίφημα!... Καλά είμαστε!... Και τί θ' άπογίνω εγώ, το λοιπόν;...

—Δυστυχώς, αγαπούλα μου, δέν μπορούμε να κάνουμε τίποτ' άλλο: Θά περιμένεις την ταχεία, που θά περάσει σε λίγα λεπτά, και θά γυρίσης στο Παρίσι. Μόλις μπορέσω, θά πεταχτώ να σε βρω εγώ. Τί να γίνη!...

Η Ροζέττα φαινότανε άνασταταμένη.

—Α! όχι! όχι!... Αυτό δέν μπορεί να γίνη! «Ότι άλλο θέλεις, μάλιστα! Βάλε με να μείνω σ' ένα σταυλό, σ' ένα κοττίτσι, σ' ένα από τα βαγόνια σου, παρουσιάσε με στη γυναίκα σου γιά δακτυλογράφο σου, κάνε, έπείλους, ό,τι θέλεις κι' όπως μπορείς, άλλα θά μείνω εδώ!... Αυτό πρέπει να το καταλάβης...

—Μά, τραλλάβηρες, Ροζέττα μου, αφού σου έλεω πως δέν υπάρχει ούτ' ένα κρεβάτι!...

—Κάνε όπως καταλαβαίνεις! Γιά μένα είναι ζήτημα φιλοτιμίας! Έγώ έκανα και μιλούσα τρεις ώρες χθές σ' όλες μου τις φίλεσδες γι' αυτό που το ταξίδι, γιά τα λουτρά μου, για την έπαυση που μου έτοιμασες με όλα τα κομμάτια. Αφού τους περιέγραφα άσπιο και τα χαρίτια σου παρόργεια να βάλεις στους τοίχους κάθε δωματίου, τις βεράντες, τον κήπο, τα λουλούδια... Νά τις έβλεπες πως κόνανε από τη ζήλεια τους όλες!... «Όλες τους πήγαινε να σκάσουν, περισσότερο όμως κι' όλες η Νινί. Νά την έβλεπες πως έκανε!... Δέν θέλω να πω, βέβαια, πως είναι καυιά η Νινί, η καίμενη, άλλα να την έβλεπες πως άλλαζε χρώματα από τη ζήλεια της. Παναγίτσα μου! Και θέλεις τώρα να γυρίσω πίσω και να πω σ' όλες αυτές πως τις γέλασα!... Δέν είναι πράγματα που γίνονται αυτά, άγόρι μου! Έλα στα λογικά σου, να

ζήσης!...

«Αδωα προσπαθώ να την πείσω, να την λογικεύω, ό κ. Λαμπούρα. Η Ροζέττα δέν έννοούσε με κανένα τρόπο να ρεζιλευτεί στις φίλεσδες της.

—Μά δέν έχεις, λοιπόν, κανένα γνωστό εδώ, κανέναν φίλο, να σε εύκαλινη σ' αυτή την περίσταση γιά λίγες μέρες;

—Δέν ξέρω κανέναν.

—Κι' αυτός ο κύριος, που σε χαρέτησε λίγο πριν;

—Είπε ο διευθυντής των φυλακών. Δέν φαντάζομαι να τραβά η καρδιά σου να σε φιλοξενήσει στις φυλακές...

—Και γιατί όχι; Άν δέν μπορούμε να βρούμε τίποτε καλύτερο!... Φτάνει να δεχθώ. Κι' αν είναι φίλος σου, όπως λές, θά μπορούσε να επιπλώσει κάπως ύποφερα ένα καλόνι!...

Ο Λαμπούρα, έξη μήνες τώρα, που γνωριζότανε με τη Ροζέττα, δέν μπόρεσε ν' άντισταθί σε καμμία της ιδιοτροπία. «Όσο παράξενη κι' αν του φάνηκε αυτή η ιδέα της, άναγκάστηκε να υποχωρήσει. Το νοστωμένο όμως ήτανε που πέτυχε στην έντέλεια. Ο διευθυντής των φυλακών ήταν ένας παλιός γλεντζές. Η ιδέα της κρεβατοκάμαρας τον ένθουσίασε. Κάλεσε τους υπαλλήλους του, γέλασαν κι' αυτοί με την καρδιά τους, κι' ύστερα από άνω ώρες, η Ροζέττα είχε την κρεβατοκάμαρα της έτοιμη. Δέν ήταν βέβαια λουσάτο το δωμάτιο της, είχαν όμως βάσει ένα καλό στρώμα στο κρεβάτι, ένα λαβομένο με μία γωνία, ένα άποδοχοίτο με όρατα λουλούδια πάνω στο τραπέζι, ένα καλόνι, μία πολυθρόνα πλάι στο παράθυρο κι' ένα μυθιστόρημα δίπλα στη λάμπα. Δέν λησμονήσαν ούτε τα κουρτινάκια στο καγκελλόφραστο παράθυρο. Έβγαλε κι' η Ροζέττα τα υπόλοιπα από το μπαούλο της και σε λίγο η φυλακή άντήρησε από τα εύθυμα τραγούδια της και πλημύρισε από το άγασμένο άρωμά της.

Η Ροζέττα ήταν ευτυχισμένη. Δοκίμαζε μία παράξενη ευχαρίστηση, καθώς περνούσε κάτω από κείνη την πόρτα των φυλακών, που άνογόντανε μονάχα γι' αυτήν. Της άρεσε να φαντάζεται, καθώς πλάγιαζε να κοιμηθώ, πως ο γείονάς της ήταν ένας τριμερής δολοφόνος (ένω στην πραγματικότητα ήταν ένας άκακος αλήτης). Ποτέ δέν βόηκε νοστωμένο φαγητό από τη μαγειρεία της καρά Μπαρτελιέ, της γυναίκας του άρχιφύλακα.

Γελούσε και με τον κ. Λαμπούρα, που τρώαζε μονάχα ποτβέλες τη φυλακή. Ήταν ευχαριστημένος όσο παρακολουθούσε τη φιλενάδουλα του δια μέρα να ψαρεύη η νά παίρνει το μανόνο της στην άμμουδιά. Όταν όμως το βράδυ την συνόδευε ως το σκαθαρό εκείνο οίκημα, έκανε όλοτα την καλή του διάθεση.

—Ανόητος που είσαι, άγάπη μου! το έλεγε αυτή. Ποτέ μου δέν κοιμήθηκα καλύτερα. Σε βεβαιώνω, οι γείονές μου είναι λιγότερο έννοητοι παρά αν έμεινα στο ξενοδοχείο. Απόμε θα καθήσω να γράφω στη Νινί. Θά τις πω όλες τις βόλες κι' όλες σου!...

Κι' έγραψε, αλήθεια, στη Νινί. «Αγαπημένη μου. Συγχώρεσέ με που δέν βρήκα καιρό να σου γράψω κυρίτερα. Μόλις σήμερα φωνάζε επιτελους οι μαστόροι από τη βίλλα μου. Είναι ένα πολύ ευρύχωρο σπίτι μ' ένα σφοδρό δωμάτιο, που δέν ξέρω τί να τα κάνω! Ο κ. Λαμπούρα μ' αγαπά τόσο πολύ, που έκανε πρέλλες, έξοδα άφάνταστα... Πέταξε πολλά χρήματα, ο εύλογημένος, γιά να στολίση τη φωλιά μας με καλλιτεχνικό γούστο. Είναι μαγεία! Το πάρκο είναι πολύ ρομαντικό. Τη στιγμή που σου γράφω, η μπαλκονόπορτα του μεγάλου μου σαλονιού είναι ορθάνοιχτη προς τη θάλασσα. Το θέαμα είναι γοητευτικό... Καλ, καλ...

Τά καλά καλά πίνανε τέσσερες σελίδες, γεμάτες λυσισ και γοητευτικές περιγραφές, τόσο, που η Νινί σκεφτηκε, διαβάζοντας όλα αυτά: —Την ξέρω τόσο καλά, άσπιο είναι η Ροζέττα. Μά κι' έχει τόσα δωμάτια άδεια στη βίλλα της, δέν θ' άφαιρη γιά με άσπιο κήπο λίγες μέρες!...

Και την άλλη μέρα πήδησε η Νινί από το τραίνο στο Σάιντ-Έδουαρντ. Δυσκολεύτηκε άσπιο να βρω το δρόμο, γιατί η διεύθυνση που της έδωσε η Ροζέττα δέν ήτανε βέβαια σωστή. Έπιτέλους όμως το βρήκε. Είπε τη... βίλλα. Κι' έβριζε κι' έτραβίσε!

—Θεέ! κι' άσπιο!... Η Ροζέττα στη φυλακή!... Δέν είναι δυνατόν! Και όμως... Ναι!...

Την είδε ανάμεσα άπ' τα κάγκελα, κοντά σε δύο δεσμοφύλακες!... Είναι η Ροζέττα, δέν μπορεί καμμία άμφιβολία! Νά κι' ο καλός ό κ. Λαμπούρα, στο δρόμο. Πηγαίνει, κι' άσπιο, να παραγγείλει την διασημμένη τη φιλενάδα του.

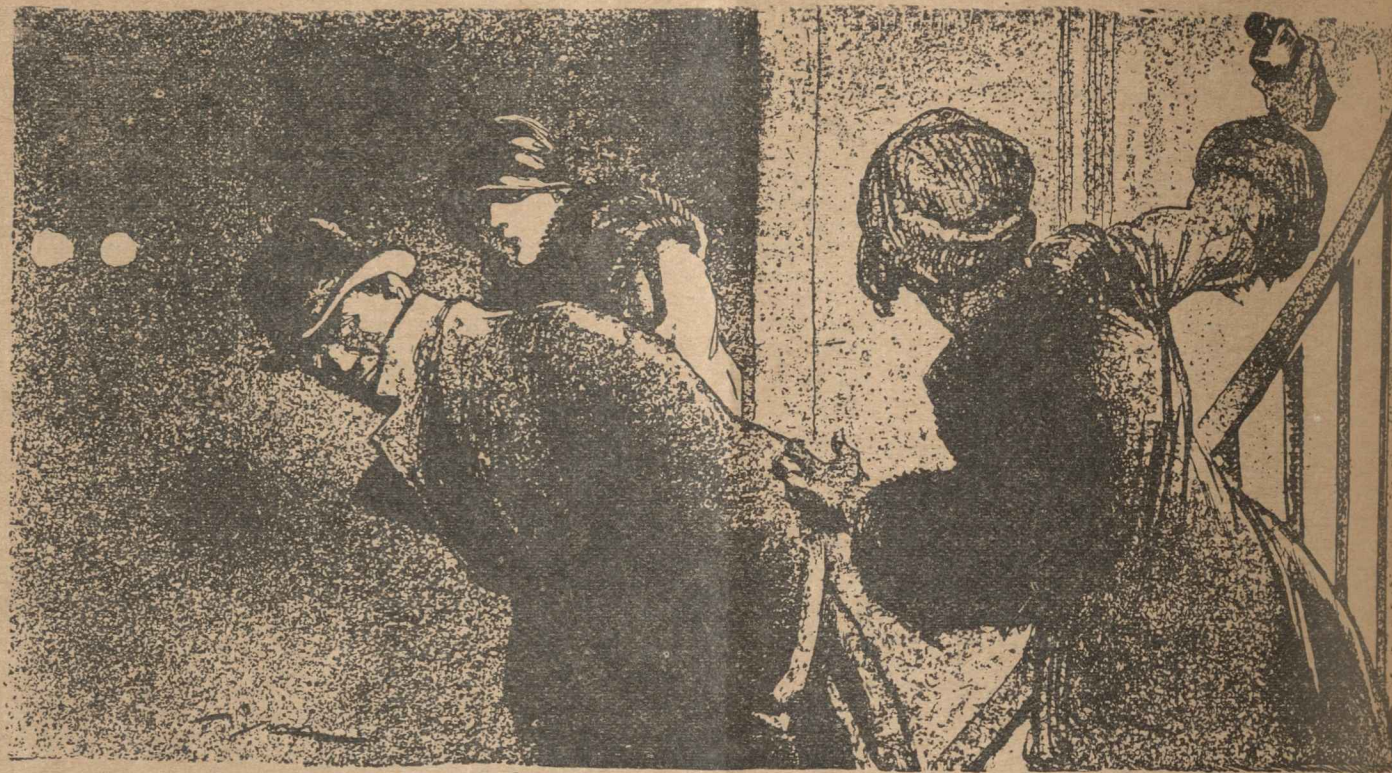
—Ψιτ... Ψιτ... Κόρις Λαμπούρα!...

Ο κ. Λαμπούρα γύρισε και κοττάζε άσπιομένος.

—Άχ! ο κύριος Λαμπούρα!... φώναζε στενωμένος η Νινί στον μη-

(Η συνέχεια εις την σελίδα 462)

Ο κ. Λαμπούρα γύρισε και κοττάζε άσπιομένος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο ΔΙΑΒΟΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΜΙΛ ΤΟΡΙΝΓΚ

Ο Έξυπνος διευθυντής μιας ασφαλιστικής εταιρείας. Ο σάτινικός κατάσκοπος «X. 18». Η δράση του στην Ιαπωνία. Πώς ζούν οι Ευρωπαίοι με τους ανθρώπους της Άπω Ανατολής. Ο παράξενος Γιαπωνέζος Γιό-Τσάνγκ. Πώς διεθίστα ο Έμιλ Τόρινγκ τις διάφορες πληροφορίες του στη Νέα Υόρκη. Η σατανική πλεκτάνη των Γιαπωνέζων αστυνομικών. Τα μαρτύρια του «X. 18» στις φυλακές του Τόκιο. Πώς καταβόρσε να γυρίσει πάλι στην Αμερική.

Στην 28η λεωφόρο της Νέας Υόρκης κι' ακριβώς στον αριθμό 42 είνε τα γραφεία της Ασφαλιστικής 'Εταιρείας Σορ-μέλ, την οποία διευθύνει ο Έμιλ Τόρινγκ, ένας διαβόλανθρωπος. Η αξία αυτού του ανθρώπου είνε ανεκτίμητη. Έχει κατορθώσει να γίνει ο φόβος κι' ο τρόμος όλων των άπιαστων που προσπαθούν να ξεγελάσουν τις διάφορες εταιρείες και των έμπρηστων, που για να γλυτώσουν από τη χρεωκοπία καίνε το μαγαζί τους κι' εισπράτουν την ασφάλεια του. Ο Έμιλ Τόρινγκ λοιπόν που ξέρει όλα τα τεχνάσματα τους και τις καταργίες τους, αποκαλύπτει εύκολα το «κόλπο» τους και τους παραδίδει στα χέρια της αστυνομίας. Έτσι ο μίστερ Τόρινγκ είνε σήμερα πασίγνωστος στη Νέα Υόρκη κι' όταν θέλουν να χαρακτηρίσουν έναν άνθρωπο για την έξυπνάδα του οι Νεοϋρκέζοι λένε πάντα: «Αυτός είν' Έξυπνος σαν τον Τόρινγκ».

Μη φαντασθήτε όμως ότι αυτή η ικανότης του μίστερ Έμιλ είνε η μόνη αφορμή που έγινε διάσημος. Ο Έξυπνος 'Αμερικανός έχει κάνει κι' ένα πλήθος άλλων κατορθωμάτων κι' έχει έμπρησσει την πατρίδα του μ' αυτοθυσία της ζωής του στον τελευταίο μεγάλο πόλεμο της Άπω Ανατολής. Ο Έμιλ Τόρινγκ στη μυστική υπηρεσία του υπουργείου των Έξωτερικών είνε πασίγνωστος με τ' όνομα Τζών Ουίλλιαμσον κι' έχει αβύοντα αριθμό 18 στον κατάλογο των σατανικών κατασκόπων. Σήμερα θέβαια ποτέ δεν μιλάει για την παλιά δράση του και για τα κατορθωμά του. Αυτό όμως δεν εμποδίζει καθόλου τον Τέντυ Χέκλν, τον αστυνομικό συντάκτη των «'Απογευματινών Νέων», να τον έπισκεφθί στο γραφείο του και να τον παρακαλέσει να του διηγηθί μια περιπέτεια του από τις πιο δραματικές που είχε με τους κ'τρινους ανθρώπους. Ο Έμιλ Τόρινγκ στην αρχή ανήχηκε λέγοντας του ότι ήθελε να ξεχάσει όλ' αυτά τα επεισόδια που του είχαν ταραξί τα νεύρα του. Τέλος όμως πείσθηκε από τον Χέκλν και του διηγήθηκε την ακόλουθη δραματική ιστορία:

—Οι Γιαπωνέζοι είνε οι πιο έξυπνοι κι' οι πιο καχύποπτοι άνθρωποι του κόσμου. Όσο κι' αν τους ξέρετε, δεν μπορείτε να καταλάβετε τις σκέψεις τους και δεν είνε εύκολο να μαντέψετε τι κρύβουν πίσω από το χαμόγελό τους. Οι ξένοι λοιπόν που μένουν στο Τόκιο αναγκάστηκαν για να μη πέφτουν θύματα των διαφόρων τεχνασμάτων τους ν' αποφεύγουν όσο μπορούν τη συντροφιά τους, να περιορίζονται στις δικές τους παρέες και να περνούν τα βράδια τους στη Λέσχη και στα σπίνια τους. Καταλάβαιναν ότι οι Γιαπωνέζοι τους έκαιναν φίλους τους μόνο όταν ήθελαν να τους εκμεταλλευθούν ή να μάθουν τα μυστικά τους. Όσο για τις Γιαπωνέζες αυτές ήταν τα πιο μυστηριώδη πλάσματα που γνώρισα στη ζωή μου. Βέβαια δεν φορούσαν πια

ζωηρόχρωμα κιμονό, με πελαργούς και με μυθικούς δράκοντες επάνω, ούτε παραμόρφωναν τα πόδια τους με τα μαρμαίνα μεταλλικά σανδάλια, είχαν όμως ακόμη την ανώνυμη και των παλτών γυναικών της Ιαπωνίας, την οποία κανείς δεν μπορεί ποτέ να καταλάβη. Ούτε κι' ο καλύτερος από τους ψυχολόγους της Εύρώπης.

—Όταν λοιπόν αποβιβάστηκα στο Τόκιο, ήξερα ότι δεν έπρεπε να έχω έμπιστοσύνη στους Γιαπωνέζους κι' ότι αυτοί οι άνθρωποι ποτέ δεν λένε ό,τι σκέφτονται. Έτσι έπρεπε να προσέχω υπερβολικά τη ζωή μου, τις γνωριμιές μου, τα λόγια μου, ακόμη κι' αυτή τη δουλειά μου. Αν τύχαινε να με υποπτεύονταν ότι ήμουν κατάσκοπος, δεν θα γλύτωνα το θάνατο. Έπρεπε να έκτελώ με μεγάλη μυστικότητα την αποστολή που είχα αναλάβει. Όσο για το σκοπό του ταξιδιού μου στο Τόκιο, μου επιτρέψετε να μ' αφήσει άγνωστο τίποτε. Δεν μου επιτρέπεται ν' αποκαλύψω αυτό το μυστικό. Η αλήθεια είνε ότι ήμουν εξαιρετικά έμπιστευτική ύποπτος. Έπρεπε όμως ακόμη να παρακολουθώ όλη την στρατιωτική κίνηση της Ιαπωνίας και να πληροφορώ την πατρίδα μου για τον εξοπλισμό της. Αυτή η δουλειά σ' οποιαδήποτε χώρα της Εύρώπης δεν θα ήταν και τόσο δύσκολη. Μά στο κράτος του Ανατέλλοντος Ήλιου, τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά. Κάθε Γιαπωνέζος είνε κι' ένας γάλλος πατριώτης, που φροντίζει για το καλό της πατρίδας, κι' είνε πρόθυμος να θυσιάσει και τη ζωή του για να την υπερασπίσει. Ακόμη κι' αυτές η γυναίκες, ώθηγμένες από τους δρες τους, ακολουθούν το παράδειμά τους. Έπρεπε συνεπώς να μη κινήσω κανέναν στην περιέργεια αν ήθελα να κάνω τον νόχλη της δουλειά μου. Έγκαταστάθηκα λοιπόν με τη γυναίκα μου Έβελιν Νίζον στο σπίτι ενός Γιαπωνέζου έμπορου. Τα ενοδοχεία δεν ήταν ποτέ ασφαλή. Έκει πέρα έμεναν ένα σωρό καταργαρεί και κατάσκοποι, οι οποίοι κάθε μέρα μάς έβλεπαν και έβγαζαν τις αποσκευές μου πότε για να με κλέψουν και πότε για να ανακαλύψουν τίποτε ένοχοποιητικά στοιχεία εναντίον μου. Στο σπίτι του Γιαπωνέζου έμπορου όμως όλα ήταν ασφαλή. Άλλωστε κι' εγώ ο ίδιος πρόσεχα να μη δίνω κανένα αφορμή για να με υποπτεύουν. Ζούσα με την Έβελιν σαν μια πολύ ήσυχη ζωή. Είχα ένα γραφείο έμπορικων επιχειρήσεων, κέρδιζα αρκετά λεφτά και κάθε νύχτα πήγαινα να σκεδάζω στα διάφορα κέντρα του Τόκιο. Οι Γιαπωνέζοι κήτηρες του σπιτιού μιά φορά την εβδομάδα μάς προσκαλούσαν να δειπνήσουμε μαζί του. Καθόταν στο πρώτο πάτωμα. Εμείς μέναμε στο δεύτερο. Αυτό το σπίτι ήταν πολύ παράξενο. Εμείς απ' έξω φαινόταν ότι δεν είχε καμιά άνεση κι' ότι ήταν πολύ μέσα είχε μια αφάνταστη πολυτέλεια κι' ήταν υπερβολικά

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑΜΑΣ

Όπως σας υποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» άρχισαν την διανομή εις τους αναγνώστας των σειρών περιφημων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Το πρώτον βιβλίον, το όποιον διανέμεται ήδη στους αναγνώστας των περιοδικών μας, είνε το ύπεροχο αίσθημα-τικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Όπως σας είχαμε ειδοποιήσει, για ν' αποκτήσετε τα άριστουργήματά μας, πρέπει ν' αποκοπώτε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένεια» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του εξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συννομόνως και 8 δραχμάς.

Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το εν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, θ' αποκτήτε ένα τόμον κομψόν, εκ 300 περίπου σελίδων, θ' αποκτήτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως ονομάσθησαν τα έργα που σας χαρίζομεν.

Οι εν ταίς έπαρχίαις αναγνώσται μας θα προσκομίζουν τα 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα υποπρακτορεία των έφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Κατά τον μήνα Φεβρουάριον θα χαρίσουμε στους αναγνώστας μας με τα δελτία του μηνός αυτού, το ύπεροχο αίσθημα-τικό ρωμάντζο

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Διά πρώτην φοράν εκδιδόμενον ΠΛΗΡΕΣ

Η διανομή του άριστουργήματος του ΑΛ. ΔΟΥΜΑ, υιού, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ», θ' άρχισή από της 20ης Μαρτίου.

Θα έπακολουθήσουν :

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΔΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Κλπ. κλπ. κλπ.

Η εδκαρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Αποκτήτε ΔΩΡΕΑΝ τα άριστουργήματα της παγκοσμίου φιλολογίας, αγοράζοντες απλώς το «Μπουκέτο» και την «Οικογένεια».

Οι εν τω Έξωτερικω αναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έξοδα αποστολής των βιβλίων, και τούτο, διότι θα ήτο λίαν επίσημα διά το Γραφείον μας μία τοιαύτη επέδραυναι. Εις τας πόλεις του Έξωτερικού όπου υπάρχουν υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Αθηνών, οι αναγνώσται μας θα παραλάβουν τα βιβλία των από τους κ. κ. υποπράκτορας.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του εξωφύλλου.

καμιά φορά έχουν καρδιά κι' εσπεύρουν ίσως περισσότερο απ' τους άλλους ανθρώπους.

Έπειτα αφοσιώθηκε πάλι στους λογαριασμούς του σαν να είχε ξεχάσει το παρελθόν. Ο Έμιλ Τόρινγκ, όπως βλέπετε, αν είνε τόσο δημοφιλής στη Νέα Υόρκη αυτό δεν το όφειλε μόνο στην έξυπνάδα του, αλλά και στην δράση του ως μεγάλου κατασκόπου.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ.

μορφο. Ο Γιό-Τσάνγκ την πρώτη μέρα που με είδε ν' άπορδω για ό,τι έβλεπα, μου έξηγησε ότι είχε καταφύγει σ' αυτό το τεχνάσμα για να μη κινή το φθόνο των συμπατριωτών του:

—Καλύτερα, μου είπε, να σε θεωρούν φταγό παρά πλούσιο. Καλύτερα να φαίνεσαι καλός παρά εκδικητικός και άπινος. Κι' ακόμη καλύτερα να ζής τόσο άθόρυβα, ώστε κανείς να μη σε προσέχη και κανείς να μη ενδιαφέρεται για σέναν. Είνε ο μόνος τρόπος να ζής εύτυχισμένος.

Κι' αλήθεια, μήπως το ίδιο δεν είχα φροντίσει κι' εγώ να κάνω; Με τα λεφτά που μου διέθετε η αμερικανική κυβέρνηση θα μπορούσα να κάθουμαι στο πιο άριστοκρατικό ξενοδοχείο και να ζω μια πολυδάσπαρη ζωή. Ωστόσο, επειδή ήξερα πόσο καχύποπτοι είνε οι Γιαπωνέζοι, είχα προτιμήσει να μείνω στο σπίτι του Γιό-Τσάνγκ και να γίνω μάλιστα και φίλος του. Κάθε δέκα μέρες με το δίχτυ της κατασκοπείας που είχα οργανώσει στο Τόκιο μάθαινα ένα σωρό ενδιαφέροντα πράγματα για τον εξοπλισμό της Ιαπωνίας και διεθιζάχα στην πατρίδα μου σημαντικές πληροφορίες. Εφήρμοζα το ξέχες απλό όσο και τολμηρό σύστημα: Έστειλα γιαπωνέζικες έφημερίδες στη Νέα Υόρκη σημαδεύοντας με μικρές τελείες τις λέξεις τόσο όμως άριστογενικά, ώστε κανείς να μη μπορή να υποπτευθί τίποτε.

Οι υπάλληλοι του γραφείου της μυστικής υπηρεσίας της Νέας Υόρκης έβρισκαν με το φακό τις σελίδες της έφημερίδας εύρισκαν τις λέξεις, τις αντίεγραφαν, τις τακτοποιούσαν και σχημάτιζαν οράσεις κι' ολόκληρες ενδιαφέρουσες έκθεσεις. Έτσι είχα πετύχει να πληροφορήσω την αμερικανική κυβέρνηση για την κατασκευή ενός νέου τύπου αντιτορπιλικών, για την άνακάλυψη ενός τροιακτικού ασφεισιόγνου άστρου, για τα σχέδια μιας μυστικής αεροπορικής βάσεως και για τον τελευταίο τύπο των τορπιλλών. Ήμουν ένθουσιασμένος λοιπόν από τις έπιτυχίες μου και θα έεακλουουθόμια να διαθιζάμ' τις πληροφορίες μου αν δεν μ' άνησυνόσε ένα γράμμα που έλαβα μιά μέρα από το γραφείο της μυστικής υπηρεσίας. Μου γνωστοποιούσαν ότι δεν μπορούσαν πια να θνάλουν νόημα από τις λέξεις που σημείωναν. Αυτό μ' έκανε να τσοιάσω. Δεν ύππινε καμιά άμφιβολία ότι το σύστημά μου είχε άνακαλυφθί. Κατάλαβα τότε ότι ήμουν γαυένος. Ήξερα ότι οι Γιαπωνέζοι έεασιανίζουν μ' ένα μυστηριώδη τρόπο τους κατασκόπους και φυσικά δεν θ' άγαούσαν κι' εγώ ν' ακολουθήσω την τύχη τους. Ακριβώς λοιπόν τη μέρα που έλαβα αυτό το τσοιαχτικό σημείωμα, δέχτηκε την έπισκεψη του Γιό-Τσάνγκ. Φαινόταν σαν να μην ήξερε τίποτε για τα σχέδιά μου. Κι' όστόσο ήμουν βέβαιος, ότι αυτός θα μ' έγνε παρασπλάσει και θα μ' είνε δη ν' σημειώνω στις έφημερίδες τις συνηπιατικές τελείες. Διόλου άπίθανο κι' ο ίδιος να μ' είχε καταγγείλει στους Γιαπωνέζους άστυνομικούς. Δεν με παραξένευε καθόλου τ' ότι δεν μ' είχαν συλλάβει ακόμη. Ίσως περίμεναν να μου πείσουν κανένα άσχημο παννίδι. Ο Γιό-Τσάνγκ μου ζήτησε συγγνώμη που μ' έαναγλώσε. Ήθελε, μου είπε, να μου ζήτησι μιά συμβουλή. Μου διηγήθηκε μιά ιστορία για κάποιον άστυ γιού του, ο οποίος είνε έεασαυλοθί από χρόνια κι' ο οποίος έντελως άποδόπτα παρουσιάσθηκε και πάλι. Ήθελε λοιπόν να τον συμβουλέω τί έπρεπε να κάνει: να τον διώξη ή να τον κρατήσι κοντά του; Αυτή η συζήτηση μάς κράτησε μερικά τ' όράδι. Είχα την ύπομνη να τον άκούω επί ώρες προσπαθώντας να μαντέψω για ποιά λόγο με ρώτανε να έδω αυτά. Τέλος γύρισε στο έαματόμιά του, άφοι μ' άποχαρήτησε μ' ένα χαμόγελο. Στενοχωρημένος όπως ήμουν, ποτένα στην Έβελιν να θυώμει λίγο έξω για να ξεσκάσω. Πράγματι δέχτηκε πρόβλημα να με συνοδεύσει. Την ώρα όμως που καταβίναμε στις σκάλες, μάς πλησίασε ο Γιό-Τσάνγκ κρατώντας στο χέρι μιά μυστική και πριν να προλάβω να τον ρωτήσω τ' ήθελε άδειασε το περιεχόμενο της στο πρόσωπο της φίλης μου. Είσα τη μίς Νίζον να έεαυνίξη σπαραχτικά από τους πόνους, ενώ ο Γιό-Τσάνγκ κάλυψε μ' όλη του τη δύναμη το ήθελε. Ακόμη και σήμερα δεν ύπορώ να έξηγήσω πώς θωθήκαν την ίδια στιγμή μπροστά σ' αυτό το σπίτι οι Γιαπωνέζοι άστυνομικοί.

—Πιάστε τον, φώναξε με λύσσα ο Γιό-Τσάνγκ, έρριξε διτρίλι στο πρόσωπο αυτής της γυναίκας.

Θέλησα να διαμαρτυρηθώ, μα κανείς δεν μ' άκουσε. Μου πέσαν τις γειροπέδες, μ' ώδηγησαν στην άστυνομία και με κατηγόρησαν ότι είχα παραμορφώσει τη φίλη μου. Όσο για τις διαμαρτυρίες κι' αυτές άκούη της Έβελιν ούτε τις έλασαν ούτε τις άκουσε. Κατάλαβα ότι όλ' αυτά είχαν σκηνοθετηθί για να θρούν ένα τρόπο να με κλείσουν στη φυλακή. Και πράγματι επί έξη ώρες ύπεέρα τρομαχτικά θασανιστήρια και δεν θα γλύτωνα το θάνατο αν δεν ενδιαφερόταν η Ίδια η αμερικανική κυβέρνηση για την τύχη μου και δεν κατάρθωνε να μ' άπελευθερώσει. Έτσι έεαυγύρισα ζωντανός στην Αμερική. Η άτυχη φίλη μου όμως δεν ύπόρεσε να ζήση έτσι καθώς ήταν παραμορφωμένη κι' από την άπελπισία της έθεσε τέρμα στη ζωή της. Αυτή η περιπέτεια ήταν η πιο τραγική απ' όσες μου συνέβησαν τον καιρό που ήμουν κατάσκοπος, γιατί μ' έκανε να χάσω την πιο άγαπημένη φίλη μου.

Κι' ο Έμιλ Τόρινγκ έεοφιε το χέρι του Τέντυ Χέκλν με συμπόνοια, λέγοντάς του:

—Εσείς δεν μπορείτε να καταλάβετε ότι κι' οι κατάσκοποι

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΝ ΚΑ'Υ'ΜΕΝΗ ΤΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

ΤΟΥ G. FORD

σκηνή του θεάτρου ήταν άδεια σχεδόν, τη στιγμή που η νέα έφτασε σ' αυτή. Δειλά, προχωρούσε ανάμεσα στα σκηνικά, στα ηλεκτρικά σύρματα και στα σκηνικά που υπήρχαν σωριασμένα στα παρασκήνια, ως όπου έφθασε σε μία άκρη της σκηνής, όπου ήταν τοποθετημένο ένα παλιό πιάνο. Μερικές μπαλλαρίνες ήταν συγκεντρωμένες εκεί γύρω και φλυαρούσαν, ντυμένες με τα κοστούμια τους, έτοιμες για τη δοκιμή του ρόλου των. Ένας μοναδικός ηλεκτρικός λαμπτήρας, κρεμασμένος από την οροφή, έριχνε απάνω στη σκηνή το φως του κι' έκανε τα πρόσωπα των κοριτσιών να φαίνονται ωχρά κι' άτονα.

Μία από τις μπαλλαρίνες, η οποία φαινόταν μεγαλύτερη απ' όλες τις άλλες, αποσπάστηκε από τον κύκλο των συναδέλφων της, πλησίασε τη νέα και τη ρώτησε:

—Μήπως μπορείτε να μου πείτε τί ώρα είναι;

—Η ξένη κύτταξε το ρολόι που φορούσε στο χέρι της κι' απάντησε:

—Ένδεκα παρά τέταρτο!

—Ω! Μόνο;... Όσοι ήρθαν πολύ νωρίς σήμερα! Είναι, ξέρετε, όχτω χρόνια που εργάζομαι στο θέατρο, κι' είναι η πρώτη φορά που έφθασα τόσο νωρίς για την πρόβα!...

Κατόπιν η χορεύτρια κύτταξε με περιέργεια τη νεοφερμένη και τη ρώτησε:

—...Αλήθεια!.. Μήπως είστε η νέα συνάδελφός μας, η Μαίρη Μάρνης;

—Ναι! Γιατί με ρωτάτε;

—Ω! Έτσι! Έτυχε ν' ακούσω τ' όνομά σας χθές το βράδυ, αυτό είν' όλο! Έγώ δνομάζομαι Πέγκυ Έλλυς... Είναι η πρώτη φορά που ανεβαίνετε στη σκηνή;

—Ναι! Αλλά πώς το καταλάβατε;

—Μά δεν είναι δύσκολο να το αντιληφθώ κανείς! Είπε η Πέγκυ, γελώντας. Είναι καιρός που ήρθες στο Λονδίνον, Μαίρη;

—Κοντεύει να περάσει μήνας!... Μου είπες προχθές πως άκουσες να μιλούν για μένα χθές το βράδυ, τί έλεγαν;...

—Μμ! Ελάχιστα πράγματα!... Από που είσαι;

—Από τη Σκωτία... Το χωριό μου βρίσκεται κοντά στο Έδιμβουργο.

—Δεν έχω πεί σ' αυτά τα μέρη!... Γιατί έφυγες από το σπίτι σου; Μήπως για οικογενειακούς λόγους;

—Όχι... είπε η Μαίρη διαταχτικά. Νά... δηλαδή... πάντοτε ήθελα...

—Κατάλαβα! Δέχθηκε η Πέγκυ. "Ήθελες καλά και σώνει ν' ανεβής στη σκηνή. Φανταζόσουν πως ήσουν πλασμένη για να γίνεις μεγάλη άρτιστ! "Ετσι δεν είναι; Γι' αυτό εγκατέλειψες το σπίτι σου κι' ήρθες εδώ στην κίνηση, στα φώτα, στη ζωή, και πέτυχες να προσληφθής!... Μάντεψα σωστά;

—Ναι! Τ' όνειρό μου είναι ν' ανέβω στη σκηνή... Και θα ιδής πως θα πετύχω, είπε η νέα μ' ενθουσιασμό κι' άμέσως κατόπιν πρόσθεσε σοβαρά: Πρέπει να πετύχω! Βλέπεις, ο Μπόμπι—είναι ένας νέος από το χωριό μου—μού έλεγε πως δεν θα τα καταφέρω να βρω δουλειά κι' επέμεινε πως δεν είμαι σε θέση να φροντίσω για τον εαυτό μου! Έγώ, λοιπόν, αποφάσισα να το αποδείξω το αντίθετο, γιατί θέλω, προτού οι δυο μας... δηλαδή προτού, αυτός κι' εγώ...

—Η Μαίρη κόμπιασε, κοκκίνισε και σταμάτησε.

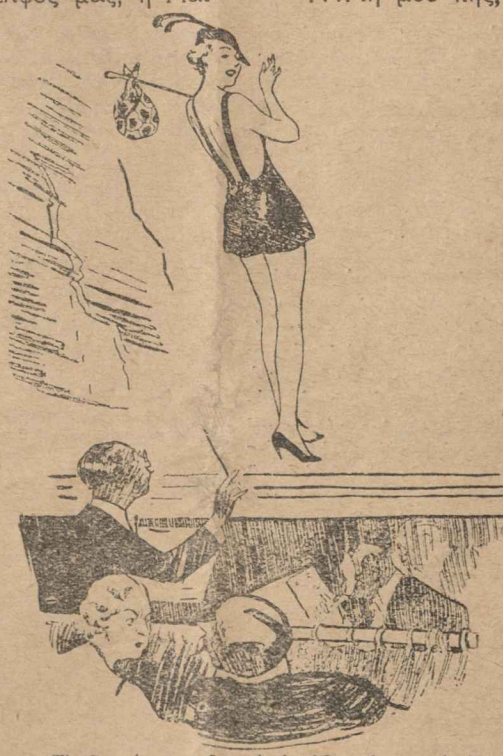
—Τι είδους άνθρωπος είναι ο Μπόμπι; ρώτησε η Πέγκυ.

—Πώς να σου πω; Νά! Είναι ύψηλός και χαριτωμένος, ξέρω κι' εγώ, πως να σου τον περιγράψω; Γνωρίζομαστε από παιδιά... κι' αγαπιόμαστε... Έχει δικό του ένα μεγάλο υποστατικό, κοντά στο χωριό μας.

—Ω! Κι' άφησε ένα τέτοιο παλληκάρι μ' ένα θαυμάσιο υποστατικό δικό του, για ν' ανεβής στη σκηνή! φώναξε η Πέγκυ κατάπληκτη. Μά παιδάκι μου, με συγχωρή, αλλά είσαι τρελή!... Άκουσε, σε συμβουλεύω για το καλό σου, να γυρίσης άμέσως στο χωριό σου, μη τυχόν βορσθί καμιά άλλη νέα, πιο έξυπνη από σένα, και σου πάρει τον Μπόμπι!

—Τι κάθεται και μού λές; Νά γυρίσω στο χωριό; Αυτό δεν γίνεται! Είπε η νέα αποσπαστικά. Έννοω να πετύχω πρώτα!

—Με τα σωστά σου σκέφτεσαι; ρώτησε η Πέγκυ μ' αμφιβολία, στην περίπτωση που θ' αποτύχεις εδώ, να επιμείνης και να

—Τ' όνειρό μου είναι ν' ανέβω στη σκηνή!

ζητήσης άλλοι εργασία;...

—Φυσικά! Έχω την άποψη να επιμείνω όσото επιθυμώ πάντως η Μαίρη με πεποίθησι. Έχω βλέπει, ακόμα τρεις σελλίνια μαζί μου. Κι' έτσι έλπίζω, πως θα μπορέσω να πετύχω τη διαμονή μου στο Λονδίνον!

—Ω! Έκανε η Πέγκυ σκεπτική και κύτταξε επίμονα την άλλη χωριατοπούλα. Ω! Έτσι λοιπόν!... εξακολουθήσε, λοιπόν, να φαντάζεσαι πως με τράντα πηλίνια που έχεις στην τσέπη σου θα πιάς μακριά;... Άνέβεις όμως, μη στενοχωριέσαι, αγαπητή μου, γιατί δεν πιστεύω να χρειαστεί να ζητήσεις δουλειά σε άλλο θέατρο. Είμαι σίγουρος εδώ!...

—Τό εδχομαι!

—Είσαι σίγουρη, όσο θα συμμορφώσεαι μ' όλα τα καπταίσα του Ντάλτον; Είπε η Πέγκυ μ' αδιάφορο τόνο ύφους.

—Τι θέλεις να πεις;

—Σάν τί φαντάστηκες εσύ, πως θέλω να πω;... Άκουσε! Ο Ντάλτον, είναι ο διευθυντής της χορωδίας;... Λοιπόν, μόδε να δταν βάλλει κάτι με το νού του, εκείνο που θέλει, το επιθυμώ νει συνήθως.

—Δεν σε καταλαβαίνω!

—Τι παιδί που είσαι, καυμένη!... Μά δεν μού λές, κορίτσι, για ποιο λόγο φαντάστηκες πως ο Ντάλτον σε προσέλαβε για μπάλλετο; Μήπως γιατί ξέρεις να χορεύς;... Σ' έρωτα!

—Η Μαίρη, σαοτισμένη, έκανε ένα βήμα πίσω. Μ' έδρασαν από την κατάπληξη, μάτια κύτταξε τη συνομιλήτριά της.

—...Μη μού πής, εξακολουθήσε η Πέγκυ, πως άλθεις εσύ την ιδέα, πως άρκει να παρουσιάσθης να ν' ανεβής στη σκηνή, για να προσληφθώ άμέσως ως μπαλλαρίνα. Καί μάλιστα χωρίς πείρα, χωρίς προπνοή!... Δε! Τυχε ν' ακούσης ποτέ τί λένε για το Ντάλτον; Τόν γνωρίζεις καθόλου;

—Μά, όταν παρουσιάστηκα, με δέχθηκε με λεπτότητα και μού φέρονε μ' έρωτα τική καλωσύνη!

—Καλωσύνη!... Λεπτότητα! Είπε η Πέγκυ, καγχάζοντας. Δεν αμφισβηλώ σου φέρθηκε μ' ευγένεια! Φυσικά! Δε σε διάλεξε, ανάμεσα σε τόσες άλλες, που παρουσιάστηκαν, θα πη πως σε έρωτισε από τις άλλες! Βέβαια! Ο Ντάλτον θα περιμένη τώρα πως κι' εσύ θα φερθής επισημ, πολύ καλά κι' εσύ θα κά μαζύ του!... Ξέρεις πως τον άκουζαν ζουν στον κύκλο μας; πρόσθεσε η Πέγκυ με σιγαλή φωνή. Τόν λένε, ο επάση Πικκαντίνι! Αυτή τη φήμη έχει βγάλει. Λένε πως γι' αυτόν, τα κορίτσια σου κι' εσύ, είναι ίσα-ίσα μια μουσική για το πρόγευμά του! Καυμένη μικρούλα! Μά δεν βλέπεις, που από τώρα τ' άλλα σου δεν άρχισαν να βάζουν στοιχήματα πως μέρες θά... βαστάξής!...

Πραγματικά, εκείνη τη στιγμή, μερικές μπαλλαρίνες περνούσαν απάνω στη σκηνή κι' έριχναν λοξές ματιές στη νεοφερμένη. Η Μαίρη πήγε πιο κοντά στην Πέγκυ και αϊγά της είπε:

—Πιστεύω πως ξέρω να φυλαχτώ!

—Ω! Ω! Φυσικά! Έσο είσαι ή μίς Άμιατος! Άδου να καταστραφής! Έσένα δεν σε πιάνει ή φωτιά, διαφέρει από εμάς τις άλλες όλες! Χά! Χά! Χά!... Δεν έτυχε τέ σου να πής κανένα ποτηράκι... Κανένα ποτηράκι καμιά φορά;... Καί κατόπιν, αφού έκανες την άρχή, άκόμα ένα! Ω! Χά! Χά! Χά! Χά!... τόσο, όσο χρειάζεται για να κόψης κέφι, και κατόπιν... κατόπιν...

—Δέν... σε πιστεύω! τραύισε η Μαίρη συγχυσμένη.

—Δικαίωμα σου, να μη με πιστεύεις! Είπε η Πέγκυ νευρωμένη. Ίσως θέλεις να σου επαναλάβω τί άκουσα χθές το βράδυ;... Ναι!... Λοιπόν, ο Τζόννυ Ντάλτον έλεγε σ' ένα φίλο του: «Είδες εκείνη τη μικρή ξανθούλα, την Μαίρη Μάρνη;... Λοιπόν, βάζουμε στοιχήμα πως απόψε κιάλας θα... Μαίρη, τί έπαθες; Γιατί κιάλας;... Στάσου! Ποιά πηγαίνας;... Από πάνω στην οικογένειά μου! φώναξε η Μαίρη μέσα σ' ένα λυγμό. Θα επιστρέψω στο σπίτι μου, στους δικούς μου!...

—Περίμενε μία στιγμή! φώναξε η Πέγκυ και την συγκρατούσε. Κατόπιν μέσα από τον κόρφο της έβγαλε ένα χαρτονόμισμα μισής λίρας και το έδωσε στην Μαίρη, λέγοντας:

—Νά! Πάρε αυτά τα χρήματα για να πληρώσης τα σου της επιστροφής. Όχι!... Περιττόν να μ' εδχομαίς! Σου κάνω από τώρα ένα μικρό δώρο για το γάμο σου...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η πρώτη ελληνική επιδεώρησις. Το «Αίγ' απ' όλα» του κ. Μίχου Λάμπρου. Η επιτυχία του. Τα περίφημα τραγουδάκια του. Η καυστικές απαντήσεις του άειμνήστου Καλλιγιά. Ο κ. Βενιζέλος στο Ρέθυμνο. Στὸν «τεκέ» τὸν Βενιζελισμό. Ο χάντης τὸν κομμάτος!... Ο κ. Ξενόπουλος καὶ ἡ ἀνοικο νέμητη κυρία Θάλεια. Τί τραβοῦν οἱ μυθιστοριογράφοι, κτλ.

ΝΟΡΙΖΕΤΕ ποιά ήταν ἡ πρώτη Ἑλληνική ἐπιδεώρησις, πὺν παίζτηκε στὴν Ἀθήνα;

Τὸ «Αἶγ' απ' ὅλα», τοῦ μακαρίτη Μίχου Λάμπρου, τοῦ ζωροῦ καὶ εὐγενοῦς ἐκείνου παλαίου Ἀθηναίου, στὸν ὁποῖο φρεῖε τὴ ζωὴ του καὶ τὴν κατόπιν δρᾶσι τοῦ ὁ Φιλολογικοῦ Σύλλογος «Παρνασσός».

Ὁ Λάμπρος, ἂν καὶ περασμένης πλέον ἡλικίας καὶ λευκαιάλλης, ἦταν γεμάτος ὑγεία, μὲ μάγουλα κατὰκόκκινα, γερό στομάχι καὶ δρεξί παντοτεινὴ. Τὰ κατὰκόκκινα μάγουλά του βλέποντας ὁ μακαρίτης Κύρος, τῆς «Ἐστίας», δταν ὁ Λάμπρος ἀνεβοκατέβαινε τῆς σκάλης τῶν γραφίων του, ἔλεγε:

—Μὰς ἔχονται τὰ τριαντάφυλλα τοῦ «Παρνασσού»... Τὰ τριαντάφυλλα τοῦ «Παρνασσού» δὲν ζητοῦσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν «Ἐστία» καὶ τὰ ἄλλα φύλλα τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ νὰ δημοσιεύουν τὰ ποηήματα τῶν ἀλημονητῶν ἐκείνων φιλολογικῶν συγκεντρώσεων τοῦ «Παρνασσού».

Τὴν ιδέα τῆς συγγραφῆς τῆς ἐπιθεωρήσεως τὴν ἐνεπνεύσθη ὁ Μίχου Λάμπρος, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ταξίδι, πὺν ἔκανε στὴν Τεργέστη. Ἐκείσε λοιπὸν σὲ συγγασίαν τὸν μακαρίτη μουσουργὸ Σπανάλη καὶ σὲ λίγες μέρες τὸ «Αἶγ' απ' ὅλα» ἦταν ἔτοιμο.

Ἡ ἐπιτυχία του ἦταν μεγάλη καὶ τὰ τραγουδάκια του διαδοθήκανε ἀμέσως καὶ ἐτραγουδοῦντοσαν σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Παλὰ ἀπ' αὐτά, ὅπως τὸ περίφημο ἐκεῖνο:

Μάθε, Μαργαρώ μου,
πόσο σ' ἀγαπᾶ,
πόσο σ' λατρεύω,
πόσο σὲ πονῶ.
Μαργαρώ, ἐσένα ἐγὼ ἀγαπᾶω,
κι' ὅσο ζω, ἐσένα θὰ ζητάω...

ἔχων καὶ τραγουδοῦνται ἀκόμη στῆς ἐπαρχίες. Τόση δὲ ἦταν ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιθεωρήσεως αὐτῆς, πὺν τὸ «Αἶγ' απ' ὅλα» ἔγινε ἀρᾶς τότε πανελληνίως τῆς μόδας. Ὁ κ. Ἀλ. Φιλαδελφεὺς μάλιστα ἐξέδωσε τὴν ἑκτὴ ἐκείνη ἕνα φιλολογικωσαστρικὸ Ἡμερολόγιον, ὁ πὺν τίτλο «Αἶγ' απ' ὅλα».

Στὸ Ἡμερολόγιον αὐτοῦ τοῦ κ. Φιλαδελφεοῦ γίνεται σὲ κάθε του σχεδὸν σελίδα, λόγος πολὺς γιὰ τὰ... ποηήματα, τὰ ὁποῖα φαίνεται θὰ ἔχουν πληθυνθῇ τὴν ἐκτὴ ἐκείνη στὴν Ἀθήνα καὶ ἔχουν καταντήσε... κινῶν γὰ τοὺς περὶ τὸς πολίτας.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ ποηήματα ἔτρεχαν στοὺς δρόμους... συζητοῦνται μὲ τίς σεσηφές των καὶ τὰ κούδουντα των, ὁ κ. Φιλαδελφεὺς παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ σώσῃ τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τῆς... ἐτραγουδοῦνται αὐτοὺς πετινοὺς τῆς πόλεως...

Ἐπεισοδίου στὸ «Αἶγ' απ' ὅλα».

Ὁ κόμπος συνέφερε καὶ τὸ βράδι στὴν ἐπιθεώρησι τοῦ Λάμπρου καὶ ἡ παρουσίασις διεδρόντο ἡ μία τὴν ἄλλη. Ὁ μακαρίτης Μίχου δὲ ἔκρινε τὸν χόρημα πολὺ ἀπὸ τὰ ποσοστὰ τοῦ ἔργου, ἂν ὁ ἔλας δὲν

γινε! Θαρρῶ πως ἔρχεται ὁ Ντάλτον... Καλύτερα νὰ μὴ σὲ βρῇ ἐδῶ... Καλὴ τύχη, σὲ σένα καὶ στὸν Μπόμπι!

Ἡ Πέγκυ στάθηκε καὶ παρακολούθησε τὴ Μαίρη, ἡ ὁποία, τρομοκρατημένη ἀπὸ τὰ λόγια πὺν ἔχε ἀκούσει, ἔφυγε γρήγορα σὰ παρασκήνια. Κατόπιν ἡ νέα χαμογέλασε, ἀνυσήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της... Στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σκηνῆς, κάποιος χτύπησε στὸ πιάνο μερικὰ ἀκόκκινα. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ντάλτον τὴν πλησίασε.

—Τῆς μιλῆσες, τῆς ἐξήγησες, Πέγκυ; ρώτησε ὁ νέος μὲ σιγαλή φωνή.

—Ναί! Τώρα δά, μόλις ἔφυγε!

—Α! Σ' εὐχαριστῶ! Τὴν καυμένη τὴ μικρούλα! Δὲν ἔχαι τὸ δάραμα τῆς πῶ τὴν ἀλήθεια! Ἦταν τόσο ἀφελὴς καὶ χαριτωμένη... Ἀπὸ χορὸ ὅμως δὲν καταλαβαίνει οὐτε γρὺ!... Ἐπιμένω ἐδῶ, δὲν εἶνε χοροδιδασκαλεῖο! Τί διάβολο ἐκινούσιν ἀπὸ τὰ χαριὰ τους κι' ἔρχονται;... Τῆς ἔδωσες τὴ λίρα πὺν σοῦ ἔδωσα γιὰ τὰ ναῦλα τῆς;

Ἡ Πέγκυ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της, ἕνα δεύτερο χαρτονόμισμα μισῆς λίρας καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ντάλτον.

—Όχι! Βλάκα!... Δὲν σοῦ εἶπα πως μισὴ λίρα ἔφτανε μὲ τὸ παραπάνω! Εἶσαι ἕνας αἰσιθησιακός, Τζόννι! Κι' ἀσφαλῶς καμιά ὅρα θὰ βρεθῆς στὸ φτωχοκομεῖο, ἂν ἐξακολουθήσης νὰ μαράζης ἔτσι εὐκόλα τὰ χρήματά σου. Καὶ τότε, σ' ἐρωτῶ, πως θὰ γυρίσῃς νὰ σὲ κυτᾶξῃ ἐσένα; Ἀ! Εἶνε σκληρὸ τὸ ἐπὶ τὸν ἑαυτὸν μᾶς κι' ἡ ζωὴ μιά κωμωδία!

ἔβλεπε ὡς δρον ἀπαράβατον, ὅπως τὰ ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν ποσοστὰ τῶν δέκα πρώτων παραστάσεων διαπεθοῖν ὑπὲρ τῆς Νυκτερινῆς Σχολῆς τοῦ «Παρνασσού».

Ἐτσι ἐσκέπτοντο κι' ἔτσι ἐνεργάσαν καὶ ἐργαζόοντοσαν τότε οἱ λόγιοι. Ἄλλα χρόνια, δηλαδή, ἄλλα ἡμέρη. Σήμερα ὅλα ἄλλαξαν, δυστυχῶς.

Ὅταν μιά φορὰ στὴ Βουλὴ ὁ μακαρίτης Καλλιγιάς, ὁ γνωστὸς νομομαθὴς κλπ., ἀγόρευε γιὰ κάποιο ζήτημα, ἕνας βουλευτὴς τὸν διέκοψε ἀπὸτομα.

—Βλέπω, κύριε Καλλιγιά, ὅτι ἐγγράσατε πολὺ καὶ δὲν σὰς βοηθεῖ ἡ μνήμη! τοῦ εἶπε.

Ἀτάραχος ὁ Καλλιγιάς, ἐγύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ναί, δυστυχῶς, ὅλα γηράσκουν σ' αὐτὸν τὸν κόσμῳ, καὶ μόνον ἡ μωρία δὲν γηράσκει!...

Κατὰ τὸ τελευταῖο ταξίδι τοῦ Βενιζέλου στὸ Ρέθυμνο, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων, μετὰ τὴν ὑποδοχὴ καὶ τὸ λόγο του, καὶ ἀφὸς ἐγενεμάτισε καὶ ἀνεπαύη λίγο στὴν οἰκία τοῦ κ. Μάνου Τσιάννα, θέλησε ἔπειτα νὰ πάη περὶ καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ μερικὸς φίλους του, τοὺς ὁποῖους δὲν εἶδε κατὰ τὴν ἀριεῖ του, γιατί ἀκουοῦσαν. Ἐτσι λοιπὸν ἐπισκέφθηκε στὸ σπίτι του τὸν δικηγόρον κ. Ν. Κορωνάκη, τοὺς ἀδελφοὺς κ. κ. Καλαϊτζάκη κλπ. κλπ. Ἐπειτα θέλησε νὰ πάη καὶ στὸ γραμματεῖο τοῦ λατροῦ κ. Σαουινάτσου, ἐνὸς τῶν πορτοῦν τοῦ Ρεθύμνου καὶ ἐκ τῶν πλέον εὐπολιτήτων τοῦ Νομοῦ. Τὸ γραμματεῖο αὐτὸ ἦταν ἐπὶ τριάντα χρόνια τὸ κέντρον τοῦ βενιζελισμοῦ καὶ ἡ πηγὴ πάσης δράσεως τῶν φιλελευθέρων σ' ὅλον τὸν Νομόν καὶ πέραν αὐτοῦ ἀκόμη.

Γι' αὐτὸ ὁ κ. Βενιζέλος, εἰσερχόμενος ἐκεῖ καὶ στὸν γραμματεῖο, εἶπε στοὺς ἐκπλήκτους φίλους του, πὺν τὸν εἶδαν ἔξαρνα:

—Ἦρθα, κύριοι, νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν... τὸν κ. Σαουινάτσου... χότζαν!...

Κι' ἀπὸ τότε οἱ Ρεθύμνιοι ἀποκαλοῦν τὸν κ. Σαουινάτσου... χότζαν!...

Ὁ κ. Γρηγ. Ξανόπουλος ἀνηγεται τὸ ἔξης ὄρατο:

Πρὸ ἐτῶν, σ' ἕνα τὸν μυθιστόρημα, εἶχε ὀνομάσει Θάλεια μιά κυρία τοῦ ἔργου του, πὺν νοταῖζε δομᾶτα σὲ φοιτητὰς. Ἐπείθε ὅμως καὶ κάποια σατανικοκομὰ τῶν Ἀθηνῶν νὰ τὴν λέγε Θάλεια καὶ αὐτὴ, καὶ νὰ ἀνοικίσῃ νι' αὐτὴ ἐπίσης δομᾶτα σὲ φοιτητὰς καὶ μὴ. Ἡ κ. Θάλεια λοιπὸν ἔπαιε νὰ διαβάσῃ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξανόπουλου καὶ ἀπὸ τότε ὅποτε νὰ τὸν βοηθεῖται μὲ ἀπληγὰ καὶ ὁδοιπορικὰ γράμματα, γιατί μεταχειρίστηκε τὸ ὄνομά

της στὸ μυθιστόρημά του.

Τοῦτο γὰρ λοιπὸν καὶ τοῦ ξαναῖτασε, χωρὶς νὰ κατῇ μάται ἡ ἀθεοφορία:

«Δὲν βρήκατε ἄλλο ὄνομα γι' αὐτὴν τὴν κυρία, παρὰ τὴν βαφτιστικὴν Θάλεια; Πι σὰς ἔφταξε ἡ... Μούσα, τί σὰς ἔφταξε καὶ ἐγὼ;...»

Κι' ὁ καυμένος ὁ Ξανόπουλος, σὲ κάθε γράμμα τῆς κ. Θάλειας, ἐσταυροκατεῖτο, δακρυορροούμενος οὕτως:

—Ὅτε μὲ τὴ Μούσα εἶχε τίποτε, οὕτως μὲ τὴν... κυρία... σὰς ἐσταυροκατεῖτο τοῦ!...

Καὶ ἔτσι ὅλοιο, ὁ δυστυχῆς...

Πρὸ ἐτῶν, εἶχε ἔλθει στὴν Ἀθήνα ἕνας Ἀμερικανὸς λογάριος, ὁ Σονόν, νέος ἀγαθὴς πράγματι καλλοῦνης, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔχαι ζοηκαυθὴ ἡ τότε Ἀπόλλης καὶ δέσφαισε τῶν Ἀθηνῶν. Χαλδοῦσαν λοιπὸν τὸν κόμπος νὰ νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τὸν γνωρίσουν.

Ἐτσι, μιά βραδιά, πὺν ὁ διευθυντὴς τοῦ καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Παναγιώτης, κ. Δ. Γ. Καλογερόπουλος, ἔκανε μιά δέσφαισι ἀπὸ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ τὸν χαρὸν τοῦ Σονόν, πολὺς κυρίως τὸν παρακάλεσαν νὰ καλέσῃ καὶ αὐτὴς, γὰ νὰ γνωρίσουν τὸν ἀνδριάντα αὐτὸν ἐμφανὸς τοῦ Νέου Κόσμου. Ὁ κ. Καλογερόπουλος δὲν τοὺς χάλωσε τὸ ζήτημα. Ἐπείθε λοιπὸν, ὅταν μιά ἀπὸ τῆς κυρίως αὐτῆς πρῶτοις τὸν Σονόν, ἐπὶ τὴν ἑλθὼν τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀμορφὴν τὴν πὺν ἔδωκε νὰ κατῇ καὶ νὰ μὴ φρονέσῃ δυνατὰ:

—Μὰ αὐτὸς εἶνε ἀγαθὸς καὶ καλὸς τρεῖται...

Καὶ κάποιοι πλανήτες τῆς τῆς εἶπε σ' αὐτὴ:

—Μέχρι τρεῖται τὸν... σὺν τῶν!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΤΟΥΦΕΚΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο σπιτί όπου μένει ο Πολωνός είνε πάνω στο δρόμο, κοντά στο δάσος. Είνε ένα τρι-σάβλο καλύβι, με μισογκρεμισμένους τοίχους. Η άχυροσκεπή του, σέ πολλές μεριές έχει θουιάξει. Είν' έτοιμη νά πέση και τ' αραπισμένα της δοκάρια φαίνονται σαράκο-ραγωμένα. Μπροστά στο σπιτί βρίσκεται ένα μικρό περιθολάκι όπου φυτρώνουν έλεύ-θερα τ' άγρια χόρτα, φραγμένο από τ' ε-ρειπωμένα ξύλινα κάγκελλά του. Τό καλο-καίρι, μερικοί ήλιοι σηκώνουν πάνω από τ' άχρτα, πρὸς τὸ φῶς, τὰ χρυσοκίτρινα στρουγγυλά λουλούδια τους. "Όταν περνάτε στο δρόμο, μπροστά απ' αὐτὸ τὸ σπιτί, σὰς γυπιάει μιά δυσάρεστη μπόχα, μιά μυρου-διά ἀκαθαρσίας καὶ σαπίλας. Ἀπὸ τὰ τέσσερα παιδιά που κυ-λιόντουσαν ἄλλοτε, σὰν τὰ σκουλήκια μέσα σὲ κείνη τὴ θρωμιά, τὰ τρία πέθαναν, σὲ μιά ἐπιδημία διφθερίτιδος καὶ τὸ τελευταίον δὲν θρίσκει ποτέ του ἐκεῖ. ... Γυρ'ζει στοὺς δρόμους τῆς πολί-τειας, πάνω στὰ πεζοδρόμια, κλέβοντας ὅταν μπορεῖ ν' ἀρπάξη κάτι καὶ ζητιανεύοντας. Τὴ νύχτα μοναχὰ γυρνάει στὸ σπιτί ὅ-ταν ἡ τσέπες του εἶνε ἀδειανές. Τρώει τότε ἄγριο ξύλο. "Όταν ὅμως ἀκουμπάει πάνω στὸ τραπέζι, ὅ,τι μπόρεσε ν' ἀρπάξη, ἀν-τικρύζει τὸ ἐνθαρρυντικὸ, ἀπαίσιο, μὰ πάντα θουδὸ χυγέλο των γονέων του.

Οἱ διαβάτες φεύγουν μακριὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ σπιτί, πού τὰ πα-ραθύρια του, ὅταν σκοτεινιάσει, λάμπουν μέσα στὴ νύχτα σὰν μάτια φονῆς...

Καθισμένος στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ ὁ Πολωνός φτιά-γνει, ἀμίλητος καὶ σκυθρωπός, σκοῦπες ἀπὸ σημύδα, γιὰ τὴ με-θαιριανή ἀγορά. Δουλεῖ ἀνδρεχτά. Εἰν' ἕνας ἄντρας κοντό-γοντρος, μὲ τετράγωνους ὤμους, γερός καὶ πολὺ εὐκίνητος, σὰν ἀγρίμι. Ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, ὁλόκληρο σχεδὸν σκεπασμένο ἀπὸ τὰ κόκκινα γένεια του, δὲν φαίνονται παρὰ δύο μάτια, μὲ παράξενη ἄγρια λάμψη, ἰάτια ὀρνιου, καὶ δύο ρουθόνια πού ἀδιάκοπα σαλεύουν, ὅπως τοῦ κυνηγὸς κυλλοῦ, ὅταν μυρίζεται τὸ κυνήγι στὸν ἀέρα πού ἀνασαίνει...

Ἡ γυναῖκα τοῦ Πολωνοῦ, ὑψηλή, κοκκαλιάρια, ζαρωμένη, πλέ-κει πανέρι ἀπὸ λυγαρία, μέσα στὸ σπιτί... Δὲν μπορεῖ καλεῖν νὰ τὴν δῇ, ἀλλὰ ματεῖ τὸ σουθιερὸ πρόσωπό της καὶ τὸ ἄ-χαρο κορμί της μέσα στὸ μισοσκόταδο τῆς ἀπαίσιας ἐκείνης κα-τοικίας. Λέξι δὲν θάχουν κ' οἱ δύο τους. Κάπου-κάπου σταμα-τοῦνε τὴ δουλειά τους. Κ' ἡ σιωπὴ τῶν δύο αὐτῶν πλασμάτων ἔ-χει κατὶ τὸ ἀντριχιαστικὸ, τὸ τρομερὸ.

Περνοῦνε ἀέφωνα φασιανοὶ ἀπὸ τὸ σπιτί... Πετοῦνε φασιανοὶ πάνω ἀπὸ τὸ δρόμο. Ὁ Πολωνός τοὺς κυττάζει πού περνοῦν, τοὺς κυττάζει πού πετοῦν... Τὰ μάτια του λαμποκοποῦνε πὺ πᾶ-λύ, τὰ ρουθόνια του ἀντριχιάζουν πὺ γοργά. Ἡ κοκκιόχρυ-σες δασὲς τρίχες τοῦ προσώπου του ἀναταράσσονται.

Ἀέφωνα, χωρὶς κανεὶς νὰ μπορῇ νὰ πῇ ἀπὸ πού ἐρχότανε, παρουσιάστηκε πάνω στὸ δρόμο ἕνας δασοφύλακας, μὲ τὴν τσάν-τα στὸν ὄμο κ' ἕνα ραβδί ἀπὸ κροανὰ στὸ χέρι. Σταμάτησε μπροστὰ στὰ κάγκελλα. Τὸ πρόσωπό του εἶνε σκληρό, τὰ μου-στάκια του δασά, τὸ δέμα του ψημμένο ἀπὸ τὸν ἄερα, ὅμοιο μὲ τὶς πέτρινες γκέττες πού φορεῖ στὰ πόδια του. Μιά ἀργοπο-ρημένη ἀχτίτα πού ἤλιου, κάνει νὰ νυαλίξη πάνω στὸ στήθος του ἡ ἀπαλὴ πλάκα τὸ σημάδι τῆς ἐξουσίας του.

—"Εἰ Πολωνέ!... φωνάζει.

Ὁ Πολωνός ἀνασηκώνει ἄρ-γὰ τὸ δασομάλλο κεφάλι του πρὸς τὸν δασοφύλακα, ἀλλὰ δὲν τοῦ δίνει καμμιὰν ἀπόκρι-σι. Τὰ μάτια του, πού τόσο λά-μπανε λίγο πρὶν, λές κ' ἔ-σθσαν μονομιᾶς. Μόλις θὰ ἡποσουσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὴν τὸ θολὸ τους σέγγος ἀ-νάμειο ἀπὸ τὸ ἄτακτο τοῖνω-μα τοῦ προσώπου του. Τὰ ρου-θόνια του ἔπαψαν ν' ἀνοιγο-κλείνουν.

—"Εἰ Πολωνέ!... ξαναφονά-ζει ὁ φύλακας, κουφάθηκες;... Δὲν μ' ἀκούεις;...

Τότε, μὲ δουλὸν συγκρα-τῶντας τὴ λύσσα του, ὁ Πο-λωνός ἀποκρίθηκε:

—Δὲν εἶμαι διόλου κουφός καὶ σ' ἀκούω... Τράβα τὸ δρό-μο σου... Δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ ποῖμε οἱ δύο μας.

Ὁ φύλακας κίτρινε κ' ἔ-κανε ἕνα μωφασμὸ.

—Ἀπειναντίως. ἔχουμε νὰ μι-λήσουμε, τοῦ εἶπε. Δὲν ἔρχο-

μαι σὰν ἐχθρός...

Ὁ Πολωνός σήκωσε τὰρα ψηλά τὸ κεφάλι:

—Τράβα, σοῦ εἶπα, τὸ δρόμο σου, φώναζε σκληρά. Ἀνα-καλό... Δὲν ἔχεις καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ... Ἀ!... Τὸ κατῶφλι.

Καὶ ξανάτρεψε τὴ δουλειά του, ἐνῶ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ μιά ἀγριεμένη γυναῖκα φωνή, στρίγγλιζε:

—Δὲν ἀκούεις, πού σοῦ λένε νὰ πᾶς στὴ δουλειά σου, πού σε θρώπει!

Ὁ φύλακας ἐπιμένει καὶ θέλει νὰ μπῇ μέσ' ἀπὸ τὰ κάγκελλα ἀπὸ ἕνα χάλασμα. Ὁ Πολωνός ὅμως σηκώνεται ὀρθὸς καὶ ἕνα πηδήμα, κατὰ πάνω του, καὶ μὲ μιά φονική λάμψη στὰ μά-τια, φωνάζει:

—Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μπῇ στὸ σπιτί μου!... Πρόσεξε καὶ: Ἄν μπῇς... νὰ μὴ μὲ λένε Πολωνό, μὰ τὸ Θεοῦ... ἂν δὲν σε σπᾶσω τὸ κεφάλι!...

Κ' ἡ φωνὴ τῆς γυναῖκας ἐπανάλαβε, μέσα στὸ μισοκλειστὸ τοῦ σπιτιοῦ:

—Δόστού!... Σπάστου τὸ κεφάλι!...

—Καλά, λοιπόν! Ἀκούσε με... πρόσταξε ὁ φύλακας ἀνα-κλώνοντας τοὺς ὤμους... Εἶπα πάλι τὶς πατημασιές σου μέσα στὸ δάσος χτές τὴ νύχτα.

—Λές ψέμματα!...

—Ἀπὸ πού κοιμήσε αὐτὸ τὸ σκουπόχορτο;

—Νὰ μὴ σὲ μέλλει ἐσένα... Τόκοφα ἀπ' ὅπου μοῦ ἀρέσει...

—Καλά!... Δὲν σ' ἔπιασα καὶ μπορεῖς νὰ λές ὅτι θέλει... Πρόκειται ὅμως τώρα γι' αὐτὸ. Θέλεις νὰ πούλησες τὰ πού σου;

—Τὸ σπιτί μου;... οὐρλιάζε ὁ Πολωνός.

—Ναί, τὸ σπιτί σου. Σοῦ δίνουμε γίλια φράγκα.

—Ἀ! ἄ!... Σὰς ἐνοχλεῖ, σένα καὶ τὸν κολασμένο ἀφέντ σου τὸ σπιτί μου!... Ἀκούσε με λοιπόν, μιά γιὰ πάντα: καὶ τρε-σιες γιλιάνες ἂν μοῦδινες, πάλι θὰ σοῦλεγα ὅχι!

—Εἶνε ἡ τελευταία σου λέξι;

—Ναί! Ἡ τελευταία!...

—Πολὺ καλὰ. Σὲ προειδοποιῶ μοναχὰ πὺς σὲ παρακα-λῶ...

—Σὰς ἔχω γραμμένους στὰ παλὰ μου τὰ παπούτσια, ἀπὸ Κρά σένα καὶ κείνον πού σὲ στέλνει!... Καὶ νὰ σὲ παρακα-λῶς θάδουμε καὶ ἐμπερδύωματα... Ἀκούσε ἐκεῖ! Νὰ λὺς διζούν ἕνα φτωχὸ ἄνθρωπο νὰ θυγάλλῃ τὸ ψωμί του!... Στ' ἐλ-θεῖν!...

Κ' ἔπειτα πρόσθεσε ἀπότομα:

—Γιατί, μαρὲ, σκότωσες τὸ σκυλλί μου;

—Γιατί κυνηγοῦσε τοὺς ρασιανούς, ἀπάτησε ὁ φύλακας.

—Λές ψέμματα... Καὶ τίς τοῖς σου τίς κόττες, γιατί τίς τοῖς σου;... Μήπως κ' αὐτὲς κυνηγοῦσαν τὰ πού σου;

—Σαλίζανε τὰ φυτάρια... κάνανε ζήμιες.

—Καὶ γιατί ἔθαλσε καὶ μ' ἔδωσαν ἀπὸ τὸν πύργο... Μήπως δὲν ἔδωζες μὲ τὸν ἰδρώτα μου τὸ ψωμί μου...

—Γιατί νὰ θγαίνης κρυφὰ κυνήγι τίς νύχτες;

—Λές ψέμματα! Λές ψέμματα!

Μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ σπιτιοῦ, ἡ φωνὴ τῆς γυναῖκας ἀνα-τάνε ὅλο καὶ πὺς μανιασμένη, ὅστερ' ἀπὸ κάθε ἀπάντησιν τοῦ φύλακα:

—Παλάνθρωπε! Βρωμόσκυλλο!... Φονῆ!...

Ὁ φύλακας ὅμως δὲν σκοτίζεταν διόλου.

—Φυλάσου καλὰ, Πολωνέ! μουρμούρισε ἀπειλητικὰ. Πᾶς τὴ τὴ φορὰ τὴν ἔχεις ἄσκημα...

—Καλύτερα θὰ κάνω νὰ λάγασαι σὺ, πού ἐξ αἰτίας σου πεινάει ἡ φτωχολογία... ἔρε κ' ἄλλοι... Δὲν μὰς ἀφάνισ-ποτα... Μαύρισε τὰ μάτια του.

Τότε ὁ φύλακας ἀποκρίθη ἄ-φωνα:

—Δὲν σὲ φοβούμαι. Ὅταν φάνηκα κακὸς μαζί σου, πού καὶ τώρα σὲ ποσεύω...

Κάνα λοιπόν τὸ λογαριασμό σου... Εἰς φόνου σου...

Κ' ἀνασηκώνοντας σὺν τοῦ τὴ γεμάτη τσάντα, πρὸς ἐλαφρὸς στὸ δρόμο κ' ἔφυ-γε γοργὰ νὰ γυρίσῃ νὰ δῇ τὸν τοῦ.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, πρὸς πᾶν ἀπὸ τὶς σκοτεινότερες κνέ- τοῦσες τοῦ δάσους.

Ὁ Πολωνός ξανάτρεψε δουλειά του, παραγνέας ὅταν πεινᾷ... ψιφύλα-ράνιεν τὸ πᾶν...

Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα...

Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα...

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια τοῦ «Κόμητος Μοντεχρήστου»)

Ἐμμεν ἔτοι, σιωπηλὴ καὶ σὰν τρελλὴ ἀρκετὲς στιγμὲς. Τὸ μῦστο τῆς ἐτρεχε στὴν περασμένη ἐκείνη ἐποχῇ, κατὰ τὴν ὁ-ποία ἕνας κομψὸς καὶ νεαρὸς καὶ χιλιόζηλευτος πριγκηψ Κλα-βαλάντι εἶχε συχνὰ στολισεῖ τὶς λαμπρὲς τῆς οὐράς—στὸ ὀλοαπρό τῆς μεγάρου τοῦ Παρισίου—μὲ τὴν γοητευτικὴν του πα-ρουσία!... Δὲν ἤξερε ὅμως ἀκόμη τότε, ὅτι τὸ ζωτικὴς ὡμορ-φίας, ἀλλὰ καὶ σπανίως ἀναισχυντίας νεαρό αὐτὸ λουλούδι ἦ-ταν υἱὸς τῆς!...

Ἰδμεν αὐτὸ, ὅταν λιποθύμησε στὸ δικαστήριον, ἀκούγοντας τὸν ἐραστὴ τῆς Βιλεφόρ νὰ κεραυνῶν μὲ τὶς φθοερὲς ἀποκα-λαμνεις τοῦ τὸν κακούργου κατηγορούμενο... ὁ ὅποιος... ἦταν υἱὸς τοῦ καὶ υἱὸς τῆς!...

Καὶ τότε τὴν ἐθέλει ἀντικρὺ τῆς, ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ μητέ-ρα; Ἐλέπε ἕνα αἰσχρὸ πλάσμα; ἕναν κηλιδωμένο γιὰ πάντα δολοφόνου καὶ πλαστογράφου ἀλήτηριον, μιά ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ντροπῆς καὶ τῆς ἀτιμίας, ἕναν ἔλεεινὸς δεσμώτη τοῦ κατέργου: Κι αὐτὸς, ἦταν τὸ παιδί τῆς!...

Ἐντωμεταξὺ, οἱ δεσμοφύλακες εἶχαν ὅγῃ ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῶν, κλείνοντας τὴν πόρτα καὶ περιμέ-νοντας στὸ διάδρομο...

Ὁ ἀδελφὸς πλησιάζει τότε πρὸς τὸν Βενεδέττο, τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν ὡδήγησε κοντὰ στὴν κεραυνόπληκτη καὶ θουδὴ ἀ-κόμα μητέρα του.

—Τέκνον μου, τοῦ εἶπε, νὰ θυμᾶσαι ὅτι ὁ Θεὸς σπλαχνίζεται ὅσους μετανοοῦν εὐλκρινά... Πήγαινε κοντὰ στὴ φτωχὴ μητέ-ρα σου... Εἶνε μιά ἐκείνη παρηγοριά κ' αὐτὸ, τὸ νὰ περάσης λίγες στιγμὲς κοντὰ σ' ἐκείνη, τῆς ὅσας τὸ αἶμα κ' ἡ σάρκα εἶνε αἶμα σου καὶ σάρκα σου!

Ὁ Βενεδέττο γονάτισε μπρὸς τὴν μητέρα του, μὲ ὑποκριντικὴ εὐλάβεια. Σαρκαστικὸ μὰ κρυφὸ γαυγέλιον, τέτανε συγχρόνως τὰ χεῖλιά του καὶ παρρησιᾶς αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος κανένα ἱερὸ καὶ ὁιο δὲν εἶχε στὴ μαύρην ψυχὴν του.

Ὁ ἀδελφὸς ἐντωμεταξὺ ἀπομακρύνθηκε. Πῆγε ὡς τὸ παράθυρο κάτω καὶ στὸ βάθος τῆς αἰθούσας, κἀλλησε στὰ τζάμια τὸ πρόσωπό του καὶ ἀφωσι-ώθηκε κυττάζοντας τὴν κίνησιν τοῦ πολυθρόνου Ἀλφρεδῶ: Τηροῦσε ἔτσι πιστὰ, τὴν προηγούμενη ὥρα πρὸς τὸν σπὴν κυρία Δαγκλάρ.

Ἡ φτωχὴ γυναῖκα, θλόνοντας γονατισμένο τὸ παιδί τῆς, φάθηκε σὰν νὰ ἐμπνέσει ἀπ' τὶς ἐπιλα-τικές ἐννεοπολήσεις τῆς. Ἐνας θαυδὸς στεναγμὸς ὡγκασε τὰ στήθη τῆς κ' ἡ θλίτερη πραγματικὴ-θλίτερη κ' ἀπ' τοὺς θλίτερούς ἐκείνους ρευθασμούς τῆς, ἀκόμη—ἐνῶ φερε τὰ δάκρυα στὰ κοκκινισμένα μάτια τῆς...

Ἐσκυψε σιγὰ-σιγὰ, ἔκλεισε μὲ λαχτάρα στὰ τρεμουλιασμένα χεῖριά τῆς τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ τῆς κ' ἀκούησε τὰ χεῖλιά τῆς στὸ ἐξυρισμένο κεφάλι του...

—Παῖδι μου... ψυχὴ μου... φτωχὸ μου παιδί!... μουρμούριζε ἡσυχᾶς.

Τὰ δάκρυά τῆς ὀλόθερα κ' ἄφθονα, ἔβρεχαν τὸ κεφάλι τοῦ γονατισμένου ἀκόμη Βενεδέττο, ἐνῶ ὁ ἀχρεῖος ἐκείνος, ἀσυγκί-νητος, ἐθριόψυχος, ἀνυπομονοῦσε καὶ μούγκριζε μέσα του:

—Διάβολε!... Ἀς ὑπομεῖνουμε κ' αὐτὲς τίς αἰσθηματικότη-τες... ἀφοῦ εἶνε ἀπαραίτητες ὅσο νὰ φτάσουμε καὶ στὸ «ψητό»!

Καὶ φωνάζει, μὲ προσποιημένον ὕφος συντριβῆς, μουρμούρισε: —Πόσο εἶστε καλὴ, μητέρα μου!... Ὁ, ἡμουν θέσιος πὺς θὰ γυροῦσατε... πὺς δὲν θὰ ἐχνοῦσατε τὴν ὑπόθεσιν σας!... Σὰς ἐυχαριστῶ πὺς ἤρθατε, καλὴ μου μητερούλα!...

—Ὅστε μὲ συγχώρησε λοιπόν, παιδί μου; Πές μου, μὲ συγχώρησε;

Ὁ αἰώνιος αὐτὸς φόβος τυραννοῦσε διαρκῶς τὴν ψυχὴ αὐτῆς τῆς θρησκόληπτης, ἀλλὰ καὶ τόσο ἔνοχης ἄλλως, γυναῖκα... Καὶ τότε, πάλι σ' αὐτὸν τὸ φόβο ξαναστρεφόμεν ὁ λογισμὸς τῆς.

—Ἄν σὰς συγχώρησα!... εἶπε μὲ ἔκφρασι πονεμένη δὴθεν ὁ Βενεδέττο. Μὰ σὰς παρακαλῶ, μητέρα μου, ἐχάσατε τὰ ἀσέβη ἐκείνα λόγια, πού σὰς εἶπα κάποτε, σὲ στιγμὴ μαύρης ἀπογνώ-σεως!... Ὅχι!... Ποτὲ δὲν φανήκατε ἐσεῖς ἔνοχη κ' ἀστοργὴ ἀ-πέναντί μου, ὅπως ἐκείνος ὁ "Ἀλλ' οὐς!...

Ἐφίξε ἡ μητέρα καὶ πάγωσε ὡς τὰ κόκκαλα. Ἐκείνος ὁ

«Ἄλλος» ἦταν ὁ λατρευτὸς τῆς Βιλεφόρ, ὁ ἐξαιρετικὸς σχε-δὸν μυστὸς στὸ Θεὸ ἔνοχος, ὅστερα ἀπ' τὴν τραγικὴν παραφροσύ-νη του κ' ἀπ' τὸν τραγικότερο ἀκόμη θάνατό του... Καὶ τὸν ἔβριζε τόσο περιφρονητικὰ «Ἄλλον», τὸ ἴδιο τοῦ τοῦ παιδὶ πού ἦταν καὶ παιδί τῆς!

—Βενεδέττο μου, παιδί μου, ἀμαρτάνεις! μουρμούρισε ἀνατρι-χιασμένη ἀκόμη. Ξέρεις ὅτι δὲν ἔχεις πειὰ πατέρα;... Ξέρεις ὅτι εἶνε νεκρὸς πειὰ ἐκείνος πού σοῦ χάρισε τὴ ζωὴ σ' αὐτὸν τὸν κόσμῳ!...

Ἡ λύσσα τοῦ φριχτοῦ κακούργου ξεχεῖλσε ἀσυγκράτητη, ἀ-νίερη, κολασμένη. Οὐρλιάζε:

—Πέθανε... Πέθανε ὁ καταραμένος;... Ἡ σάρκα σου νὰ μὴ λυώσουν λοιπόν, ποτέ!... Κι ὁ τάφος του νὰ τὸν ξεράσῃ!... Πέ-θανε, μὰ σκέφτηκε καὶ νὰ μὲ τυραννήσῃ πάλι!... Μούστεινε χτές ἐδῶ τὴν ἀδελφή μου, ἀπονη κ' ἀχρεῖα σὰν κ' ἐκείνον... Καὶ μὲ ἐσθίθησε αὐτὴ... Μοῦ μύλῳσε κ' ἔτρεψε ἀπὸ ἀπέχθεια γιὰ μέ-να!... Ὅυτε τὸ χέρι τῆς δὲν μοῦδῳσε, οὔτε τὸ χέρι μου δὲν μοῦ-σφίξε κ' οὔτε μὲ εἶπε: «Ἀδελφὲ μου»!... Στεκόταν μακριὰ μου σαστισμένη, μωδιασμένη, σὰν ν' ἀντίκρυζε τὸ δάνοικο στομά φειδιοῦ!... Πόνεσα ἀφάνταστα ἀπ' τὸ ἀντίκρυμα τῆς τοῦ τυραννικοῦ... Κ' αὐτὸ τὸ αἵματ' ἀπὸ προσβλητικὸ καὶ βασανιστι-κὸ γιὰ μένα ἀντίκρυσμά τῆς ἦταν ἔργο ἐκείνου τοῦ "Ἄλλου!...

Ἦταν, λέει, ἡ τελευταία του θέλησι νὰ παρηγορηθῇ ἀπ' τὴν ἐπισκεψὴ τῆς ἀθλίας σὰν κ' ἐκείνον ἀδελφῆς μου!... Χαχαχά, χαχαχά!...

Ἡ κυρία Δαγκλάρ λαχάναζε... Τὸ διαβολικὸ ἐκείνο γέλιο, τῆς παρέλυνε τὰ τόσο τυραννισμένα νεῦρα... Ἦταν ἔτοιμη νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ φρ. κη, νὰ φύγῃ μακριὰ καὶ τρε-χάτῃ ἀπ' τὸν θρυκόλακα αὐτόν...

Ὁ Βενεδέττο εἶδε τὴν κατάστασιν τῆς καὶ κα-τάλαβε ὅτι ἦταν καταστρεπτικὴ γιὰ τὰ μαῦρα σχέδιά του. Θέλησε λοιπόν νὰ ἐπαυρῶσθῃ τῇ «γκάφᾳ» του, τὴν ὅποια προκάλεσε ἡ ἀσυ-γκράτητη λύσσα τῆς ψυχῆς του καὶ μεταμορφώ-θηκε ἀμέσως... Ἐγίνε ἐξαιτίας ἡμέρας σὰν ἀρ-νάκι... Καὶ πάλι ἡ ψευτικὴ μάσκα τῆς ὑποκρι-τικῆς συντριβῆς ξανασκέπασε τὸ δόλιο πρόσω-πό του...

Καὶ μουρμούρισε χαμηλόφωνα:

—Συγχώρεσέ με, μητερούλα μου... Σὲ κάνω νὰ πονῇς!... Μὰ ποιοῦσα κ' ἐγὼ, τόσο!... Εἶ-μαι τρελλός!... Λόγια θάλασφα κ' ἔνοχα, θγαίνου ἀπὸ τὸ στόμα μου!... Μὰ ὁ Θεὸς δὲν μοῦ τὰ ὑπολογίζει!... Μοῦ τὰ συγ-χαίρει ἕως λόγια ἐνὸς τρελλοῦ ἀπὸ ἀνάστασις δυστυχία πλάσματός του...

Καὶ μὲ θεατρικὰ μελοδραματικὰ κινήματα, συνέχισε:

—Ὁ, τὸν συγχώρῳ κ' ἐκείνον... τὸν πατέρα μου!... Μοῦδῳσε τότε τὴ ζωὴ, μὰ θέλησε παρρηθὺς νὰ μοῦ τὴν ἀφαίρησῃ, ἐν-ταφιάζοντάς με ζωντανόν... Κ' ὅστερα, ἔγινε ἡ ἀφορμὴ νὰ δυστυ-χήσω τόσο στὴ ζωὴ!... Μὰ τὸν συγχώρῳ!... Γιὰ χάρι σου κ' ἀπὸ καθήκον μου στὸν Ὑψιστὸ Κριτὴ, συγχώρῳ ὀλοῦμα τὸν ἄμοιρο καὶ νεκρὸ πειὰ πατέρα μου!

—Λυγμοὶ ἀπεριγράπτῃς ψυχικῆς ἀνασφάλσεως ἐπὶ νῦν τὴ φτωχὴν μητέρα! Ἡ ἀτιμὴ καμνὸνία τοῦ παιδιοῦ τῆς, εἶνε σημά-δεῖ στὰ σπλάχνα τῆς τρικυμὲς εὐτυχισμένῳ αἰσθημάτων...

Τὸν κυττάζε μ' ἔκστασι τώρα καὶ τῆς φανόταν ἀγγέλους ἐξ-ανισμένους, μὲ φωτιστάφανον γύρω στὸ ἐξυρισμένο τὸ κεφάλι...

Ἀκολούθησαν λίγες στιγμὲς ἀμοιβαίας σιωπῆς, κατὰ τίς ὁ-ποίας ἡ μητέρα παραβυθόταν μὲ δὴ τὴν ὑπάρει, τῆς στὰ γά-δια μιάς ἀνεκλάλητης εὐδαιμονίας, ἐνῶ τὸ πρῶτόν της παιδί στριφογύριζε στὸ μασὸ τοῦ μὲ κυνικὴ ψυχρότητα σκέχαι ἐπὶ σκεδῶν...

Ἐσφίκα ὁ Βενεδέττο μουρμούρισε:

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

νούριο καταυλισμό. Καθώς είν' εκεί ο σκοπός του ταξιδιού μου μπορώ να εξακολουθήσω το δρόμο μου μ' όλη την ησυχία... Τιποτε δεν με θιάζει, αφού οι λαμπροί αυτοί αστυνομικοί βρίσκονται επί του παρόντος τουλάχιστον, σ' αδυναμία να με καταδιώξουν...

Μά' εξαφνα, ξαναρίχνοντας το βλέμμα του στη γη, αναπήδησε στο έδαφος του και μουρμούρισε κατσουφιασμένος:

—Αί! δεν έχω καθόλου τύχη!... Λογάριαζα πως τα ίχνη του αλόγου μου θα είχαν υπερδευτή με τ' άλλα, μά' η άτυχια μου το θέλησε έτσι, ώστε να τούχουν κολλήσει σιδερένια πέταλα, που τα ίχνη τους ξεχωρίζουν ανάμεσα σ' άλλα πεντακόσια!

«Διάβολε! Αυτό γίνεται σοβαρό... Αυτά τα πέταλα που μοιάζουν με τα σπαθιά της τράπουλας, είνε μοναδικά σ' αυτό το μέρος. Μήπως είνε κανένα σημάδι διακριτικό για τ' αλόγα των αστυφυλάκων;...»

«Η μονάχα του αλόγου που καθάλαω;»

«Αδιάφορο... Πρέπει να διορθώσουμε τα πράγματα και γρήγορα μάλιστα. Ένας καθάλαωρης που γυρίζει στην αυστραλιανή ζούγκλα, πρέπει να πάει μαζί του λίγα καρφιά κι' ένα σφυρί για την περίπτωση που το αλόγο του θα ξεπεταλλωθή στο δρόμο.

«Διάβολε! Ξεκαλούθησε, θγάζοντας από τη μιά απ' τις σασκουλές, μια πέτανη θήκη αρκετά βαρεία, έδω μέσα θα βρω χωρίς άλλο ό,τι μου χρειάζεται... Νά και μια τανάλια σιδερένια... Αυτοί οι Άγγλοι είνε πολύ προνοητικοί άνθρωποι. Δεν μπορώ θέβαινα ν' άλλαζω το σχήμα των πετάλων του αλόγου μου... Γι' αυτό το καλύτερο που έχω να κάνω, είνε να τα θάλω... Έτσι τα πόδια του δεν ξεχωρίζουν από τα πόδια των άλλων αλόγων που περάσαν από δω...»

Κι' ο Φρικέτος, χωρίς να χασομερήσει καθόλου, πέζει, έδεσε το αλόγο του σ' ένα δέντρο κι' έπειτα άρχισε να του θγάζει τα πέταλα. Δουλειά εύκολη, που την τελειώνει μέσα σε λίγες στιγμές.

—Ωραία, είπε ξανακαθαλώνοντας στην σέλλα, έκανα ό,τι ήπαν άνθρωπίνες δυνατόν για να εξαφανίσω τα ίχνη μου. Τώρα πρέπει να τραβήξω μπροστά, χωρίς να χάνω τον καιρό μου. Ο διάβολος να με πάρη, αν οι Έγγλέζοι μου θα θάλουν με το νού τους ότι ένας κουτο-φράγκος, όπως λένε, θα τα πρόβλεπε όλ' αυτά...

Αφού το πιο δύσκολο είχε γίνει, ο Φρικέτος δεν είχε πειρά να κάνει τίποτε άλλο, παρά να εγκαταλειφθή στην δυνατή ράχη του αλόγου του και ν' ακολουθήση τα ίχνη που εκατοντάδες άλλα αλόγα είχαν χαράξει.

Προχώρησε δυο δολκίρες ημέρες, χωρίς να του συμβή το παραμικρό έπεισόδιο, χωρίς σχεδόν να σταθή, και τιμώντας με όλη του την καρδιά τις προμήθειες του Άγγλου πόλυμαν.

Όσο προχωρούσε, αναγνώριζε από χίλια δυο σημάδια, ότι πλησίαζε, αν όχι σε μια πόλη, τουλάχιστον σ' ένα μεγάλο καταυλισμό ανθρώπων. Τα ίχνη γινόντουσαν πιο πρόσφατα και πιο πολυάριθμα. Επίσης κάθε τόσο συναντούσε καθάλαωρηδες, οι οποίοι περνώντας κοντά του ή διασταυρούμενοι μαζί του, έβριχναν σ' αυτόν ή μάλλον στα ρούχα του ματιές γεμάτες έχθρα.

Βαϊδολάτες με πελώρια καμτσιόκια, με κόκκινα ανοιχτά πουκάμισα, με εσθιά γένεια υπερδεμένα και ξεθωριασμένα από τον ήλιο, θοσκοί ντυμένοι με κουρέλια κι' ακολουθούμενοι από τούς μολοσσούς των μεταλλωρύχων που τραβούσαν χλωμοί, άδυνατισμένοι, τσακισμένοι από τις στερήσεις κι' από τη σκληρή δουλειά των χρυσών κάμπων, κύτταζαν τον ταξιδιώτη μας, χωρίς να του απευθύνουν την εγκάρδια εκείνη καλημέρα που πάντα τους αλλάζουν μεταξύ τους αυτοί που τρέχουν ανάμεσα απ' την αφρικανική ήπειρο.

Ο Φρικέτος, ελάχιστα εξοικειωμένος μ' αυτούς τους ψυχρούς τρόπους, δεν ήξερε τί να σκεφτή κι' αναναστώντας ανάμεσα σε ποιών πλήθυσμό είχε πέσει.

—Δεν μπορώ να καταλάβω τίποτε!... Μά' τί έκανα λοιπόν σ' αυτούς τούς καλούς ανθρώπους

Ο Φρικέτος εκάπαζε ανάμεσα από τη ζούγκλα...

που είνε συνήθως φλύαροι σαν νήσες και φιλόξενοι σαν τασέροι; "Αν με λέγανε Σάμ Σμιθ, θα καταλάβαιναν την απάθειά τους... Μά' είμαι ντυμένος σαν τούς αντιπροσώπους του ένοπλου δυνάμεως που φροντίζει για την ασφάλεια του έθνους... Κι' άσφαλώς όλοι οι άνθρωποι που συναντά στο δρόμο μου δεν μπορεί να είνε ληστές για ν' αντιπαθούν τόσο σπολή μου...

Ο Φρικέτος θα μάθαινε σε λίγο την εξήγησι αυτού του νομένου, αν μπορούσε να θεωρηθή φαινόμενο. "Η άπειλη των πετάλων, που ήταν γεμάτη δέντρα, σκόρπια έδω κι' εκεί, κάτω από τα οποία άπλωνόνταν ως το τέλος του ορίζοντος ή γλήνη μουριμένη λαμπρά λουλούδια, τελείωσε απότομα σαν τούχον ο μικρός Παρισινός, θαμπωμένος από τον ήλιο που τον έπληπε έξαφνα, είδε σε πετακισμένων-έξακισμένων μέτρων απότομα μια κοιλιάδα αρκετά μεγάλη, στη μέση της οποίας βόνταν ένα πλήθος πολυθρόνων ανθρώπων.

Τα δέντρα είχαν εξαφανιστή πειά, σαν να τα είχαν κάψει ο ραυνοί. "Η θλάστησι των λευκώνων είχε εξαφανιστή κι' αυτό. Παντού, ένα έδαφος κίτρινο, σκαμμένο, άνασταμένο, άπλωνόταν. Έδω κι' εκεί, δέντρα ριγμένα κάτω, υπερδυσχεύονταν με ρίζες άποσπασμένες απ' τη γη κι' όμοιες με πέλαμα δράχτες. Σκηνές πάνινες άμφιθόλου καθαριότητας, που με μόνες με μια γραφική άκαταστασία στα πλευρά της κοιλιάς που τη γέμιζαν φωνές σε όλες τις γλώσσες του κόσμου.

Ο Φρικέτος θρικόταν μπροστά σ' έναν κάμπο χρυσοφόρων, τες η κουρελιασμένες σκηνές ήσαν, ίσως, το έμψυχο μέρος γάλης πόλεως.

Εκείνη τη στιγμή, ή πυρετώδεις εργασίες της κοιλιάς ήσαν διακοπή από ένα από τα έπεισόδια εκείνα που συμβαίνουν τόσο συχνά μεταξύ των χρυσοθητών: έπρόκειτο να έσπαρτο ο νόμος του Λύντς σ' ένα κλέφτη.

Ο Φρικέτος δεν δυσκολεύτηκε πολύ να καταλάβη περί τίνος έπρόκειτο. Περιστασιοποιημένος από κουρελιασμένους χρυσοθητές που ούρλιαζαν μαυισμένοι, ένας άνθρωπος που τον έπληπε σαν ζωό στο σφαγείο, χτυπιόταν με τη θηλιά της κραυγής στο λαιμό και ούρλιαζε, διαμαρτυρούμενος πως άθώος...

Σ' εκατό ποδιών περίπου απόσταση, ένα κομμοφόρο έβλεπε ξεχωρίζε στο γυμνό έδαφος και διέγραφε στο φόντο του ούρανο, τον σκελετώδη κορμό του. Αυτό το δέντρο ή χρησιμοποιε ως άγκυρη, στην όπια, άθώος ή ένοχος, ο θύτης ή ο θύμενος άνθρωπος θα κρεμόταν από το πλήθος που τον είχε περιβάσει.

Ο μικρός Παρισινός, μπροστά στο θέαμα αυτό άναστασε κι' όλο του το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του. Σπερδύθηκε στο αλόγο του, κράτησε καλά τα χαλινάρια του και κάθισε μπροστά.

—Κατάραι μούγκρισε δαγκώνοντας τα χείλη του. Αυτό που θυμίζει τη μέρα που λίγο έλειψε να με κρεμώσουν και να με πετάξουν στο Ρίο-Γραντέ. "Αν δεν μ' έσωζε τότε ένας καλός διάβολος, δεν θα συνέχιζα τώρα το γύρο του κόσμου... Γι' αυτό που

τώρα να προσπαθήσω να σώσω κι' εγώ από τον φτωχό διάβολο, γίνη ό,τι γίνη!... Έπειτα το αλόγο του, σπινθηροειδώς, έπληπε το στήθος του στα πλευρά του, έδωσε τώρα πάνω του, έλακκούδες κι' απ' τα πόδια της γής.

Οι χρυσοθητές, σπινθηροειδώς, έπληπε το στήθος του στα πλευρά του, έδωσε τώρα πάνω του, έλακκούδες κι' απ' τα πόδια της γής.

Οι χρυσοθητές, σπινθηροειδώς, έπληπε το στήθος του στα πλευρά του, έδωσε τώρα πάνω του, έλακκούδες κι' απ' τα πόδια της γής.

Οι χρυσοθητές, σπινθηροειδώς, έπληπε το στήθος του στα πλευρά του, έδωσε τώρα πάνω του, έλακκούδες κι' απ' τα πόδια της γής.

Οι χρυσοθητές, σπινθηροειδώς, έπληπε το στήθος του στα πλευρά του, έδωσε τώρα πάνω του, έλακκούδες κι' απ' τα πόδια της γής.

Οι χρυσοθητές, σπινθηροειδώς, έπληπε το στήθος του στα πλευρά του, έδωσε τώρα πάνω του, έλακκούδες κι' απ' τα πόδια της γής.

Οι χρυσοθητές, σπινθηροειδώς, έπληπε το στήθος του στα πλευρά του, έδωσε τώρα πάνω του, έλακκούδες κι' απ' τα πόδια της γής.

ρά των αγρίων και αυτοσχεδίων αυτών δικαστών.

—Τόπο! φώναξε ο Φρικέτος με τη διαπεραστική φωνή του. Τόπο! Αυτός ο άνθρωπος μου ανήκει!...

Δυο χρυσοθητές, σκαρφαλωμένοι επάνω στο δέντρο, κρατούσαν την άκρη του σκηνιού του οποίου ή άλλη άκρη ήταν περασμένη στο λαμό του καταδίκου.

Μια κραυγή μαυισμένη αντήχησε, οι δυο άντρες γλύστρησαν κάτω απ' το δέντρο, χωρίς ν' αφήσουν το σκηνί κι' έτσι το έβλεπε θρήνητα κρεμασμένο μεταξύ γής και ούρανο.

Ο δυστυχισμένος δεν σφοτώθηκε απ' το άποτομο αυτό τράβηγμα προς τα ψηλά, όπως περίμεναν οι δήμιοί του.

Έσπυρε άπειλησμένα τα πόδια, τη στιγμή που ο Φρικέτος, παραβιάζοντας επ'είλεους το ζωντανό φράγκα, έφτασε από κάτω του.

—Οι! αυτά έγιναν μέσα σε μια στιγμή. Ο άπειλητικός κύκλος έσπασθησάστηκε γύρω τους. Και τα θουρωδία ξεφώνησαν έπειλησμένα πιο σφοδρά από πριν. Χωρίς ν' άνησυχήση απ' τα ούρλιασματα αυτά, ούρλιασματα άρπακτικών που χάνουν έσφονία τη λεία των, ο Φρικέτος κέντησε με την αίχμη του μαχαίριού του τα «καπούλια» του καθαροσίμου αλόγου του. Το ελκτικό ζωό έκανε ένα πήδημα τρομερό, άνωρθώθηκε στιγμασά στα πινιά του πόδια κι' ύστερα—παρ' όλο το διπλό φορτίο—ώρμησε με ταχύτητα βέλους προς την κατεύθυνσι του δόλου.

—Θαυμάσια! ξεφώνισε ο νεαρός Παρισινός, ένθουσιασμένος για το φιλόδηρο κατορθώμα του. Μιά χαρά τα καταφέραμε... Ούτε ένα αλόγο δεν έχω στη διάθεσί μου... Κι' ο διάβολος να τους πάρη, αν κατορθώσουν πειά να μάς έσπαστούν!... Κι' έσύ, φιλε μου, τί μουτρα είν' αυτό που έχεις;... Μπρός, κουράγιο!...

Σφύριγμα δξύ σφαίρας κοντά σ' αυτά του, τον διέκοψε απότομα. Κι' άμέσως ύστερα, ο κρότος πυροβολισμού άκούστηκε.

—Διάολε! μουρμούρισε ο Φρικέτος. Νά τώρα και κάτι κομμάτια μολυβιού, τα οποία τρέχουν γρηγορότερα από μάς!... "Αν άρχιση τώρα να υπερβείται στις δουλειές μας και το πυροβολικό, δεν τα βλέπω καθόλου ρόδια τα πράγματα!...

Ένας υπόκοφος μικροδόρυθος γύπωσε τα αυτιά του Φρικέτου εκείνη τη στιγμή. Συγχρόνως και το αλόγο του έμπηξε όδυνδρο και θιδέο χρεμτίεμα.

Το χρεμτίεμα αυτό, γεμάτο από άγνία κι' όμοιο με το παράπονο γαλκίνου όργανου, που το χτυπούν βίαια, έγνησε απ' τη νάρκη του τον καταδίκη.

Ήταν καίρος. Το αλόγο, τρυπημένο πέρα-πέρα στο πλευρό του από σφαίρα ταχυδύλου καραμπίνας, συγχύλησθη δυο-τρεις φορές συνέχεια ύστερα σαρδιστικής βαρείας στη γη.

Ορθός άστραπιαία ο Φρικέτος στα πόδια του, είδε επίσης αόον κι' άκέραιο τον προστατευόμενό του, τινάμενον όμως, πιο πέρα αυτόν, και κυλισμένον μέσα σε μια λακκούβα γεμάτη από λάσπη. "Αρπάξε παρευθός την καραμπίνα, κρεμασμένη ως τη στιγμή εκείνη απ' το πλευρό της σέλλας. Κι' αφού «άμπου-ράθηκε» πίσω απ' το πτώμα του δυστυχισμένου αλόγου—το όποιο ήταν ζεστό άκόμα και σπάραζε—περίμενε ύπομονετικά την άφιή του άφρισμένου όγλου.

—Μο! φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!

—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!

—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!

—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!

—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!

—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!

—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!

—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!—Μου φαίνεται πως θα τα ξεμπλέξω κάπως δύσκολα τώρα!

στοποήθηκε έπισημώς κατά το έτος 1851, ώστόσο—καθώς προκύπτει από άθεντικά έγγραφα—ή παρουσία του πολυέμου μετάρλου είχε παρατηρηθή πολύ πιο πριν απ' την έποχή αυτή.

Καταντάει άπίστευτη όμως, ή ζήλοτυπία την όποια έδειξε ή κυβέρνησις, άπαγορεύοντας την γνωστοποίησι της ανακαλύψεως αυτής. "Ετοι, άναγκαστικά, άργοπόρησε πολύ ή έκμετάλλευσις του άφανίστου αυτού πλούτου, ό όποιος είχε τόσο εύεργετικά άποτελέσματα για την πρόοδο και την εύτυχία της Άποικίας. Κι' έτσι, οι πρώτοι άποικοί—κι' οι μεταγενέστεροι κατόπιν—φρόντιζαν μόνον πως να βρίσκουν νέα θοσκοτόπια για τα ποιμένα των, άδιαφορώντας για την ανακάλυψη χρυσοφόρων φλεβών στο έδαφος.

Όταν όμως διαδόθηκε πειά ή φήμη της ανακαλύψεως χρυσοφόρων στρωμάτων, όλοι έπесαν με δίψα στην χρυσοθηρία. "Αλλεπάλληλα τότε στρώματα χρυσοού ανακαλύφθηκαν. "Αλλά και μεγάλα κομμάτια άτόφιου χρυσοαφιδό θρήνηκαν είτε στις κοίτες ποταμών είτε στα βάθη ύπογειων στοών των διαφόρων μεταλλείων.

Η Αυστραλία είνε τόπος των ζωηροτέρων αντίθεσεων. Στη μια έπαρχία υπάρχουν παλιάνθρωπες πόλεις Εύρωπαϊας άποικίας, με πολιτισμό της τελευταίας ώρας, με θέατρα, έφημερίδες, συναυλίες, κλπ. κλπ. Και στην πλάγιή της έπαρχία—προς το έσωτερικό της ήπειρου—πλανιούνται χιλιάδες πειναλέων και σκληρών άνθρωποφάγων θάγενών! "Απ' το ένα μέρος υπάρχουν χιλιάδες, εκατομμύρια στρεμμάτων συνεχούς καλλιεργημένης γής κι' απ' το άλλο—μόλις τελειώσει το σύνορο του τελευταίου χωραφιδό—άρχίζει ή άπέραντη, ή άχανής θαμνοφυεμένη έρημος, όπου άπειρία άγριολουλουδιών και δένδρων έξωτικών θάλλει. Είνε όμως τόσο άπύλη και τόσο κινδυνώδης ή νοητευτική αυτή έρημος, ώστε καλύτερα να παρραπληθή κανένας στην άμώμη έρημο Σαχάρα, παρά σ' αυτόν τον ύπουλο χλοοφόρο όκεανό.

Είνε το φημισμένο «μπος», τα φημισμένα «θαμνοτόπια» δηλαδή, όπου άφθονούν τα άγριόσκυλλα, οι άνθρωποφάγοι, τα καγκουρά, οι άλλόκοτοι παπαγάλοι «κακατοές», οι μαύροι κύκνοι κι' οι ληστές!

Σ' αυτή λοιπόν την άφύλοξη κι' άλλόκοτη ήπειρο, ρήχηκε ο Φρικέτος. Τον άφήσαμε κατά τη στιγμή, κατά την όποια άχώρωμένος πίσω απ' το πτώμα του αλόγου του, περιέμενε την έφοδο των έξάλλων δικών του. "Ακουγε ψυχρός τα ούρλιασματά των κι' έβλεπε τις λάμψεις των μαχαίριών των. Πότε-πότε, σφύριζαν σ' αυτά του και ή σφαίρες των πιστολιών των πιο άτυπομόνων από εκείνους.

Ήταν γραφτό φαίνεται, να εξαπλήση όλη τη σειρά των πιο έξωφρενικών περιπετειών ο νεαρός ήρωας μας. Γιατί, κατά τη στιγμή άκρωθός κατά την όποια ήταν έτοιμος να άβείσση την καραμπίνα του μέσα στον σωρό του μανιωμένου όγλου που πλησίαζε, άκούσε μια τραχεία φωνή να θρούλλει:

—"Ε, συντροφοί!... Σταθείτε!... Είνε γνωστός μου αυτός ο τζένλεμαν!... "Εγγυώμαι έγώ γι' αυτόν!... Κι' έσύ, φιλε μου, χαμήλωσε την καραμπίνα σου!... Μην παραβλέψεις, γιατί θανατώ ύστερα από κάθε εύθυνη άνδρ' σου συμβή δυσάρεστο!

Ο Φρικέτος, άκούγοντας αυτές τις φράσεις, τινάχθηκε πρόσχαρά όρθός. Κρέμασε μ' έμπιστοσύνη την καραμπίνα του στον ώμο και ξεφώνισε:

—Μπά!... Είνε ο κύριος Σάμ Σμιθ!... "Ω, είμαι κατενθουσιασμένος που σ' έσ' αναβλέπω, μίστερ Σάμ!

—Ναι, είμαι ο Σάμ Σμιθ δολκίρης, μαστρο-Φρικέτο μου!... "Ο Σάμ Σμιθ, που είνε επίσης κατενθουσιασμένος που σ' έσ' αναβλέπει, για να ξεφλήση το χρέος του απέναντί σου!

Και έσπομίζοντας αυτές τις λέξεις ο γηναπόσματος ληστής, βγήκε απ' την ομάδα των συντρόφων του και προχώρησε προς τον Φρικέτο χαμογελώντας. "Εννοείται, ότι το διάπλο πρόσπο του ήταν ακόμη καταμολωτισμένο και γεμάτο από «καρούλια» και «μελανιές». Θλιβερές συνέπειες του πολυμαγακού του «μάτς» με τον Φρικέτο!

Το πλήθος παραμέρισε με σεβασμό μπρος στον γίγαντα, ό οποίος φαινόταν να έσασκη κυριαρχική έπιρροή σ' αυτό.

—Για ποιά χρέος μου μιλάτε, μίστερ Σάμ; ρώτησε τότε έκπληκτος ο νεαρός Φρικέτος.

—Άκουσε, μαστρο-Φρικέτο μου!... "Ο άνθρωπος, ό μόνος άνθρωπος ως τώρα, που νίκησε τον Σάμ Σμιθ, σε τιμία πυγμαχική συνάντησι, έχει δικαιώματα σε κάθε είδος ύποληψης!... Και μόνον αυτό, θάφανε, μαστρο-Φρικέτο μου, για να σ' άγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου!... Μά' υπάρχει και κάτι άλλο ακόμη: Σ'ού χρωστάω και την ίδια τη ζωή μου!

(Άκολουθεί)

—Άκουσε, μαστρο-Φρικέτο μου!... "Ο άνθρωπος, ό μόνος άνθρωπος ως τώρα, που νίκησε τον Σάμ Σμιθ, σε τιμία πυγμαχική συνάντησι, έχει δικαιώματα σε κάθε είδος ύποληψης!... Και μόνον αυτό, θάφανε, μαστρο-Φρικέτο μου, για να σ' άγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου!... Μά' υπάρχει και κάτι άλλο ακόμη: Σ'ού χρωστάω και την ίδια τη ζωή μου!

(Άκολουθεί)

Αναβρόθηκε σ' αλόγο του, με περιφάνεια κατενθου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ.—ΜΕΡΙΚΑ ΩΡΑΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΤΟΦΙΟΥ ΧΡΥΣΑΦΙΟΥ.—Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ.—ΣΤΗΝ ΧΡΥΣΟΥ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΧΕΙ ΔΙΑΜΕΤΡΟ ΕΝΟΣ ΜΕΤΡΟΥ & ΥΨΟΣ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΕΝΝΕΑ ΜΕΤΡΩΝ!—ΤΙ ΑΠΟΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ. Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΕΙΝΕ ΚΑΙ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ.—ΓΡΟΜΙΕΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΒΗΣΑΝ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΣΑΜ ΣΜΙΘ ΜΕ ΥΠΕΡΟΓΚΟ ΤΟΚΟ.—ΕΥΓΗΜΟΖΥΝΗ ΛΗΣΤΟΥ.—Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ, ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΕΦΕΡΕ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΟΥ ΤΟ ΣΚΟΙΝΙ.—ΓΙΑ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΟΡΓΥΙΕΣ ΣΠΑΓΓΟΥ.

«Αν κ' ή ύπαρξις χρυσοφόρων στρωμάτων στην Αυστραλία πι-

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑΣ "ΤΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ"

"Ένας πνιγμένος στην άμμουδιά του Μάλιμπου-Μπής. Η πρώτη έρευνας του αστυνομικού Σούλλιθαν. Ποιός δολοφονήθηκε; Άεροπόρος Στέλμας; Ένα μυστηριώδες μωβ χαρτί. Τα πρώτα αποκρυπτογραφικά στοιχεία. Ο περιπαθής κι επιμέρους έρωτας της Ντολорές Ρόμπινσον. Το δράμα των δυο ερωτευμένων. Πώς δολοφονήθηκε ο Τσάρλυ Στέλμας. Οι Μεξικανοί φίλοι της Ντολорές. Μια σκοτεινή εξαφάνιση, κλπ. κλπ.

βρή τα ξημερώματα να επιπλέει στ' ανοιχτά και το είχε φέρει στην παραλία.

Η Μάτζ Άλλερ τότε, μόλις πλησίασε περισσότερο, έβριξε μια κραυγή τρόμου.

—Θέε μου! Έκανε. Μά αυτός είναι ο Τσάρλυ!... Για κύττα κι' εσύ, Ρέα. Δεν είναι ο Τσάρλυ;

—Ναι! Έχεις δίκιο!... της απάντησε η Ρέα Λέβινσον, κατάχλωμη. Είναι ο Τσάρλυ Στέλμας, ο αεροπόρος!... Αυτός είναι!...

Ο ντέκτεβ Σούλλιθαν, ο οποίος είχε ακούσει τις τρομαγμένες κραυγές τους, πήγε κοντά τους και τις ρώτησε:

—Ξέρετε τον νεκρό;

—Μά βέβαια! Έκανε η Μάτζ Άλλερ. Είναι ο αεροπόρος Τσάρλυ Στέλμας.

—Την περασμένη Τρίτη, πρόσθεσε η Ρέα, πήραμε το τσάι μαζί.

Ο Σούλλιθαν τότε παρακάλεσε τις δυο Άμερικανίδες να τον ακολουθήσουν στην Άστυνομία για να πάρη την κατάθεσή τους. Κι' όταν εκεί πέρα η Μάτζ και η Ρέα υπέγραψαν τις καταθέσεις τους κι' έφυγαν, ο αστυνομικός χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο γραφείο, γκρινιάζοντας.

Νά μια διαβολειμένη υπόθεση! Πώς θα την ξεμπερδέψω τώρα; φίλε μου, Σούλλιθαν, πρέπει να μάθης ποιός ξεπάστρεψε τον αεροπόρο...

Ο θάνατος του αεροπόρου Τσάρλυ Στέλμας, ενός περιφήμου «άσπου» του Χόλλυγουντ, είχε αναστατώσει με το σκοτεινό μυστήριό του, την πόλη του κινηματογράφου.

Ο «άσπος» αυτός καθόταν σε μια όμορφη βίλλα στην άκρη του Χόλλυγουντ, στην πασίγνωστη βίλλα «Τα χαρούμενα φτερά». Ο Στέλμας, πράγματι, ήταν ο πιο τρελός γλεντζές της πόλεως των «άστέρων», αλλά κι' ο πιο τολμηρός αεροπόρος. Η ακροβατική επιδείξεις του ξετρελλάνιαν τις γυναίκες. Ο Στέλμας ήταν ένας ακατανίκητος Δόν Ζουάν, τρομερός καρδιοκλέφτης. Ανάμεσα στους «άστερες» είχε πάρα πολλές φίλες, ή όποιες όσους δεν του ήσαν και τόσο πιστές, πράγμα που δεν σκότιζε διόλου τον αεροπόρο, γιατί κι' αυτός ήταν άστοχος κι' άπιστος στους έρωτές του.

Το περίεργο όμως ήταν ότι ο Στέλμας δεν είχε πνιγεί! Η αυτοψία απέδειξε ότι ο αεροπόρος είχε δολοφονηθεί

Η Ντολорές Ρόμπινσον

μυστηριωδώς με μια σφαίρα στην καρδιά κι' ύστερα ριχτή στη θάλασσα.

Ο Σούλλιθαν πάλι, από την έρευνα που έκανε στη βίλλα του αεροπόρου, δεν βρήκε κανένα διαφωτιστικό στοιχείο. Το σπίτι της Ρόμπινσον κι' όπως το περιέμενε, βρήκε το κουτί με τα μωβ επιστολόχαρτα του εμπόρου Λάνγκ. Αυτό το ήταν αρκετό για να συλλάβη ύστερ' από λίγη ώρα τη Μεξικάνικη και να την υποβάλει σε μια διεξονυχιστική ανάκριση, ή όποια φώτιζε όλα τα σκοτεινά μυστήρια αυτής της παράξενης δολοφονίας.

Η ντε Ντολорές Ρόμπινσον είχε γνωρίσει στο Μεξικό τον αεροπόρο Τσάρλυ Στέλμας κι' είχε συνάψει μαζί του έρωτικές σχέσεις, με την ελπίδα ότι μια μέρα θα γινόταν γυναίκα του. Τον ακολουθούσε λοιπόν στο Χόλλυγουντ, όπου ήταν εγκατεστημένος ο Στέλμας και όταν εκείνος την παράτησε, η Ντολорές γρήγορα ένα πλοίο έμπορο από τον Άγιο Φραγκίσκο, τον Ουίλιαμ Μπάρτον, ο οποίος δεν άργησε να της υποσχεθεί γάμο, όπως ήταν ξετρελλαμένος από την όμορφη της. Έπειδή όμως η οικογένεια του Μπάρτον προσπαθούσε να εμποδίσει με κάθε τρόπο αυτόν το γάμο, η Ντολорές Ρόμπινσον ζήτησε από τον αεροπόρο τα έρωτικά γράμματά της, που του είχε στείλει όταν ήταν φιλενάδα του. Έκείνος ωστόσο, είτε επειδή την αγάπησε ακόμη, είτε επειδή δεν ήθελε να γίνει γυναίκα ενός άλλου, αρνήθηκε κατ' επανάληψιν να της τα επιστρέψει.

Η Ντολорές τότε πήρε την απόφαση να κλέψη τα γράμματά της με κάθε τρόπο. Με τη βοήθεια λοιπόν δυο Μεξικανών φίλων της, πήρε ένα βράδυ στη βίλλα του Στέλμας. Ο αεροπόρος την περίμενε, γιατί η Μεξικάνικη του είχε γράψει ένα γράμμα (σε μωβ επιστολόχαρτο του Λάνγκ) και του είχε δώσει ένα ραντεβού. Η Ντολорές τότε ζήτησε πάλι τα γράμματά της κι' όταν εκείνος της τα άφησε, η Μεξικάνικη του έβριξε δυο σφαίρες για να τον σκοτώσει. Η μια απ' αυτές σπινθήρισε στο φύλλο της πόρτας, η άλλη, βρήκε στην καρδιά του Τσάρλυ Στέλμας. Εκείνη τη στιγμή ώρμησαν μέσα στο δωμάτιο οι δυο Μεξικανοί φίλοι της, κι' ενώ εκείνη έσπαζε τα συρτάρια του γραφείου του αεροπόρου κι' έβγαζαν τα γράμματά της, εκείνοι έβρασαν την πληγή του, για να μη τρέξει αίμα και κατόπιν τον μετέφεραν στην παραλία, όπου άνοιχτηκαν με μια βάρκα κι' έριξαν το πτώμα του στη θάλασσα...

Αυτή λοιπόν είναι η τραγική εξομολόγηση της Ντολорές Ρόμπινσον, η οποία βρίσκεται σήμερα στη φυλακή, για το αποτρόπαιο έγκλημά της.

ΤΟΜ ΤΟΥΡΝΕΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΕΔΙΣΟΝ ΚΑΙ Ο.. ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ

Ο περίφημος Έδισον ήταν τόσο αφοσιωμένος στις μελέτες του και στα πειράματά του, ώστε πολύ σπάνια διάβαζε βιβλία. Ένα από τον κύκλο των εργασιών που δεν απασχολούσαν. Για την ακρίβεια μάλιστα, διάβαζε μόνον εκείνα τα βιβλία, τα οποία του συνιστούσε η σύζυγός του.

Κάποιο βράδυ λοιπόν, ενώ ο σοφός εφευρέτης ήταν απασχολημένος με ένα εξαιρετικά δύσκολο επιστημονικό πρόβλημα, η γυναίκα του, που τον άκουγε να τριγυρνά νευρικά μέσα στο εργαστήριό του, απεφάσισε να τον ησυχάσει, να καλύψει τα αυτιά του. Έτρεξε λοιπόν στη βιβλιοθήκη τους, άρπαξε στα τυφλά ένα βιβλίο, το οποίο έτυχε να είναι το όραμα μυθιστορήματος του Λουίτζι: «Ο Κόμης Μοντεχρήστος» και κατόπιν το πήγε στο εργαστήριο του συζύγου της και τον ρώτησε:

—Διάβασε καμιά φορά αυτό το μυθιστόρημα;

—Όχι! Ποτέ! αποκρίθηκε ο Έδισον. Είναι καλό;

—Απλώς καλό!... «Ωραίοτατο! Έξοχο! Αριστούργημα! Είναι η κυρία Έδισον, που δεν είχε διαβάσει ούτε μια σελίδα από το βιβλίο.

—Πολύ καλά! Δός μου το! είπε ο Έδισον.

Και αμέσως κάθισε κι' άρχισε το διάβασμα. Σε λίγο, όλα τα αυτιά είχαν ξεκαθαρίσει, δεν υπήρχαν. Ούτε και το σπουδαιότερο πρόβλημα που τόναν απασχολούσε!...

Όταν ο μέγας εφευρέτης τελείωσε δολόκληρο το μυθιστόρημα, είχε πάσει η ημέρα. Το βράδυ αυτό χρονόμετρο του έδειχνε την έκρηξη του δόνατου Δουμά!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα δράμα που ανακατάωσε το Σικάγο. Έπρεπε να κληθεί οι γιατροί στην έγκληση; Ο θάνατος μιας δυστυχισμένης μικρούλας. Η στάσι των γονέων της. Ο σενιέρ Μπενίτο Άλβαρες κι' η πεθερά του. Πώς την σκέτωσε ο γαμπρός. Η στάσι του κατηγορουμένου στο δικαστήριο, κλπ.

Η κοινωνία του Σικάγο είχε αναστατώσει από καιρό, από ένα δράμα πρωτοφανές στα δικαστικά κι' επιστημονικά χρονικά.

Ένας χειρουργός ιατρός, ο δόκτωρ Μάρτιν Σπιθόβιτς, άφησε να πεθάνη ένα κορίτσι μόλις τριών ετών, χωρίς να του κάνει την επιβεβαιωμένη έγκληση, ή όποια ασφαλις θα το έσωζε από τον θάνατο!

Στόν άνακατη, στον οποίο παρατέθηκε ο δόκτωρ από τον άναγγελέα — μόλις μαθεύτηκε το γεγονός — δήλωσε τα εξής:

—Αν έκανα την έγκληση, το κορίτσι θα συνόταν βέβαια και θα μπορούσε να ζήσει ακόμα χρόνια ακόμη... Θα περνούσε βίως μια ζωή βασανισμένη, γιατί θα είχε εγκεφαλικές ανωμαλίες, πράγμα που θα κάναε και τους γονείς του δυστυχισμένους!...

Το κορίτσι αυτό είχε γεννηθεί μ' ελαττωματικό κρανίο... Κι' έζησε βέβαια τρία χρόνια, αλλά τώρα τέλειωσε η ζωή του παιδιού, από στιγμή σε στιγμή, εξ αιτίας της ελαττωματικότητας αυτής του κρανίου του... Όταν οι γονείς του έμαθαν την επιστημονική μου συνείδηση, εξήγησα καλά το κορίτσι και τους δήλωσα καθαρά και ξάστερα τα εξής: «Ότι θα μπορούσα να του σώσω τη ζωή, αν του έκανα έγκληση και το άναγοράνα ένα κομμάτι από το κρανίο του...»

Αλλά, μετά την έγκληση αυτή, το κορίτσι τους θα καταδικαζόταν να μην μπορεί να μιλήσει, ούτε καν να κινήσει από τη θέση του, ο' αλη του τη ζωή!...

Η υπέρτα του κοριτσιού τότε, με παρακάλεσε να σώσω με κάθε τρόπο τη ζωή του παιδιού της, έτσι κι' αν αυτό επρόκειτο να μείνη λυοίος βαρύνει και παράλυτο... Έγώ όμως κατόρθωσα να πείσω τον πατέρα, ότι θα ήταν προτιμότερο να το αφήσουν να πεθάνει. Κι' από την ημέρα εκείνη έπαυαν να τού δίνουν τροφή, ούσπου το δυστυχισμένο και καταδικασμένο παιδάκι από τη μόνη πείνα, πέθανε!...

Η δικαστική αρχή, μπλεγμένη μερως στην πρωτοφανή αυτή υπόθεση, της όποιες τις δραματικές λεπτομέρειες δεν προέβλεπε ως τότε ο Νόμος—σε όλα τους τη γραμμή τουλάχιστον—αναγκάστηκαν ν' αφήσουν έλεύθερο τον ιατρό.

Αλλά τόσο η απόλογία του, όσο και το γεγονός αυτό, προκάλεσαν γενική κατακραυγή της κοινωνίας του Σικάγο. Όλοι κατηγορούσαν και τον δόκτωρ και τους γονείς αυτούς, που άφησαν το παιδί τους να πεθάνει.

Χωρίς να εννοηθεί καθόλου από την κατακραυγή, ο άλλος από τους επιστήμονες, δήλωσε τα εξής στις εφημερίδες:

—Το ήξερα ότι θα βρεθεί ένα σφοδρότατον κατακρίσεων... Αλλά είμαι βέβαιος ότι, όσον αφορά τον ιατρό, θα καταλάβουν ότι αυτό ήταν το μόνο πράγμα που έπρεπε να γίνει... Όσο για τους γονείς του παιδιού, εινε άδικαι να τους ηρωθεί και φιλανθρωπική συγχρόνως άμεινά τους!...

Ένας ύψιστος κορυφαίος στην ποίη Σάν - Χοσέ της Κολομβίας, ο σενιέρ Μπενίτο Άλβαρες, ήταν παντρεμένος. Και από παντρεμένος, είχε φυσικά και πεθερά. Η πεθερά του όμως αυτή είχε το εξής πρόσημο: Να μη κινείται τον γαμπρό της, να του κάνει διαρκώς στη μέση, να σπινθήριζε ανήλικους γαμπρούς και να τελειώνουν πάντα αυτοί οι ανήλικες ως βίως των παπικών των σπινθών! Τέτοιον προσημείο όμως, δεν αμείωναν μερικοί γαμπροί. Και ένας από τους γαμπρούς αυτούς, ο οποίος σπούδαζε, ήταν κι' ο σενιέρ Άλβαρες. Γι' αυτό, μια μέρα, ο πατέρας του είχε ανάγκη ο γαμπρός, άπαξε ένα ταξίδι έδωσε μια κατακέφαλη στην πεθερά του και την έβαλε να σπάει Αλφόνσο Μονίς!...

Τον έπιασαν, τον πήγαν στη φυλακή, και η ημέρα της δίκες του έφτασε. Ο δικηγόρος του μίλησε τόσο συγχρητικά για τα μυστήρια που τραβούσαν οι γαμπροί, από τις... πεθερές τους, ώστε το δικαστήριο ήταν έτοιμο να άδωσθή τον κατηγορούμενο. Για να δεικνύονη μάλιστα τον έρωτα—στην άδυστοχη έρωτα—ο πρόεδρος ρώτησε τον κατηγορούμενο αν μετανοούσε ειλικρινώς για την πράξη του. Ο κατηγορούς του πούνηψε «Απάντηση ναι», με ήρωε συνειστωμένη. Ο κατηγορς όμως—Κύριος σίε τι μαρτυρία είχε παρήξει ο άμείρος από τη συζητημένη πεθερά του—πνάρθηκε ξαφνικά από θυμό και φώναξε:

—Τι έκανε λέει, κύριε πρόεδρος;... Να μετανοήσω;... Ποτέ!... Κι' αν τάχα κι' έλεγεόμην, κι' αν τάχα κι' χρεώσω, κι' αν τάχα κι' ξαναπαντρευτώ, τότε... έλαίω τότε ναζή από ένα καλό μάθημα ή μέλ... σπινθήρι μου από το πώδη της προαναγγέλης!

Υστερα από μια τέτοια άδυστοχη, ο άμείρος κι' ο γαμπρός κι' ο πεθερός και άδυστοχός στην άνακατή του σενιέρ Μπενίτο Άλβαρες, καταδικάστηκαν στην εδ' άγκλης θάνατο!...

ΜΙΑ ΝΤΟΥΦΕΚΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 448)

άλλοιως φοβάμε από την πείνα!...

Νύχτωσε ολόγυρα. Ο Πολωνός μπήκε στο σπίτι του. Τό έρ-
μάρι ήταν άδειο, δίχως ψωμί... Κ' οι δυο τους, ή ψηλή, κακκα-
λιάρα γυναίκα κι' ο κοντόχοντρος άντρας, έστεκαν τώρα εκεί,
μέσα στο σκοτάδι, σιωπηλοί.

"Αξαφνα ή γυναίκα του Πολωνού μούγγρισε:

— Άκου νά σοι πώ!...

— Τι είναι; ρώτησε εκείνος.

— Δεν έχει φεγγάρι απόψε.

— Ναί!... Δεν έχει... Ή νύχτα θά είναι σκοτεινή.

— Αυτός όμως θά παραμονεύη, σάν τ'ό χάρο, ανάμεσ' από τὰ
δέντρα...

— Καί θέβαια...

— Τότε λοιπόν...

Κ' ή γυναίκα, ψάχνοντας γύρω, ανασήκωσε μιά πέτρα κάτω
απ' τ'ό τζάκι μιά μεγάλη πέτρα. Έχωσε θαθεία τ'ό χέρι της μέ-
σα στην τρύπα που παρουσιάστηκε κι' έβγαλε από κεί μέσα ένα
τουφέκι. Τ'ό σκούπισε κατόπιν προσεχτικά, δοκίμασε τή σκανδά-
λη καί με σιγαλή, θραυχή φωνή ψιθύρισε:

— Τότε λοιπόν...άν έχη καρδιά... Θά πιάς νά τόν θρής καί...

— Δώσε μου έδω! μουρμούρισε ο άντρας... Έτσι κι' άλλοιως
φοβάμε από την πείνα...

Καί σέ λίγο βγήκε από τ'ό σπίτι. Ήταν νύχτα, νύχτα θεοσκό-
τεινη, πίσσα. Ο Πολωνός στάθηκε μιά στιγμή κι' άφουγκράστη-
κε. Ήσυχία στο δρόμο... Ούτε αμάξι, ούτε περπατησιές, τίπο-
τα... Προχώρησε λιγάκι καί ξαναστάθηκε... Άφουγκράστηκε
πάλι. Ήσυχία... Ήσυχία...

Πέρα, πολύ μακριά, ακουγόταν μοναχά τ'ό τραγουδι της κου-
κουθάνιας, μέσα στην απόλυτη σιωπή, πένθιμος προάγγελος
του θανάτου...

Ο Πολωνός σύρθηκε μπρός σάν τ'ό αγρίμι που διψάει αίμα...
Πήγαινε τσα στο κακό, στο έγκλημα. Τ'ό τουφέκι τουκάγε τὰ
γέλια...

Μισή ώρα πέρασε...

Κι' άξαφνα ένας πυροβολισμός ακούστηκε. Ένας πυροβολι-
σμός θαρύς, υπόκοφος, τρομερός μέσα στη νύχτα.

Κι' έπειτα ή σιωπή. Ή μαύρη σιωπή του θανάτου... Τίποτε
άλλο πεία...

ΤΟ ΧΑΚΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 421)

σάν μήτρα άρχιεπισκοπική. Θαύμα! Τ'ό Ισιάζω, πέφτει πρὸς
τὰ πίσω, σάν τριμπέρι Μωραίτισσας. Τ'ό θάζω καί πάλιν με προ-
σοχή στη θέσι του κι' αυτό γέρνει πρὸς τὰ εμπρός, σάν νά σκυ-
θῇ γιά νά με δῇ καί νά μου μιλήσῃ!...

Τ'ό δίνω μιά καί τ'ό πετάω.

— Έλα δὼ, στρατιώτη, μου λέει ο λοχίας, γιατί πετὰς τ'ό πη-
λίκι σου; Ξέρεις τί έχει αυτό έπάνω του;

— Τ'ό ξέρω.

— Τι έχει;

— Τ'ό διάολο ολόρθον!

— Τ'ό διάολο! Θά φας καμιά τιμωρία, κακομοίρη μου, νά
ίδῃς! Τ'ό διάολο έχει τ'ό στρατιωτικό καπέλλο ή τ'ό στέμμα τ'ό
βασιλικό; Καί πετούν τ'ό στέμμα, θρέ ανόητε;

— Όχι, τ'ό είπα. Τό...κρημνίζου, άν στηρίζεται άπάνω σέ
κακά κεφάλια κι' άν είνε σέ κακά καπέλλα τ'ό πετούν!

— Άντε από δὼ, ανόητε, νά μη σ' άκούση ο έπιλοχίας καί
πας στρατοδικείο.

Περ'εργο. Κι' εγὼ ενόμιζα πὼς μόνο σέ ραφείο θά έπρεπε
νά άποσταλῶ!

Άμ' εκείνες ή άρθύλες;

Υποδήματα είνε αὐτὰ ή...αὐτοκίνητα;

Καλύτερα νά σταθῶ έδὼ καί νά μὴν...προχωρήσω μ' αὐτές
οὕτε δημα.

Μέ αὐτή τὴν άνταρσία καί τὴν ταραχή καί τὴν άναστατάσει
κατάτησα σάν Βαλκανική Χερσόνησος, ζήτημα Μακεδονικόν,
καί δ, τι κανείς νά φαντασθῇ.

Δέν θά θρεθῇ μιά Δύναμις νά με σώσῃ κι' έμένα, εφάρμοζον-
τας μερικές...μεταρρυθμίσεις καί στη στρατιωτική στήλη, πὼς
καταδυναστεύει, ὅπως οί Τούρκοι τοὺς Χριστιανούς, κόσμο δη-
λαδῇ καί κοσμάκη;...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελ. 433)

τὰ ψώνια του, είπε τ'ό νομά του νά τ'ό στείλουνε σὴ
του. Όπως συνήθιζε, έτοιμαζότανε νά τ'ό ένασπί;

— Μείνετε ήσυχοι, έννοια σας, τ'ό είπε ο υπάλληλος, έννοια
γνωστό τ'ό νομά σας!...

Έτσι, γιά πρώτη φορά ο κ. Μπυγκαμπύς χάρηκε, σὰ πε-
ταοχτώ του χρόνια, ύστερ' από μιά άνάγνωσι κι' άδούχου ή
χαρά τῆς δημοτικότητας. Λίγο έλειψε νά λιγοθυμῇ απ' τή χα-
ρά του, όταν είδε στήν προθήκη ενός ζαχαροπλαστείου καί
μέλες «Μπυγκαμπύς» κι' όταν είδε μί' άλλη μέρα τ'ό νομά του
σ' ένα καινούργιο λικέρ. Είχε δλα τ'ό αγαθά τῆς δόξας καί
νά έχη περάσει κανέναν από τοὺς μύριους κόπους καί τις δυ-
νίες πὼς απαιτεῖ ή άπόκτησι. Τῆς. Ήτανε γνωστότερος απ' τὸν
Μονεσιέ, γιατί τὸ κοινὸν συγκρατεῖ περισσότερο τὸν τίτλο
νὸς έργου, παρὰ τ'ό νομά του συγγραφέως.

Έτσι πέρασαν οί μήνες.

Τ'ό έργο του κ. Μονεσιέ κατέθηκε έπιτέλους. Ο συγγραφέας
αὐτὸς έδωσε κι' άλλες κομωδίες, άλλα άπέτυχαν. Καί σὴν
σιγά, χωρίς νά τὸ πολυκαταλάβῃ, ο κ. Μπυγκαμπύς ένασπί-
σε στήν παλιά του άσημότητα. Δέν αίσθανότανε πεία καμμιᾶ
γκίνισι διαβάζοντας τις έφημερίδες. Κι' αὐτὸ τὸν στενοχω-
σε τόσο πολύ, ὥστε μιά μέρα δέν διάσπασε καί τῆς καί
θρῆκε έπιτέλους τὸν διευθυντῆ ενός θεάτρου δεύτερας τάξης.

— Θά μπορούσατε ν' άνεβάσετε καί σεις τὸν «Μπυγκαμπύς»;

— Χι! Παίχτηκε πολύ αὐτὸ τ'ό έργο. Έξαρτάται... Πῶς με
δίνετε;

— Πῶς χρειάζονται;

— Ως δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα...

— Σας τὰ δίνω, με τὸν ὅρο ὅμως νά μη ζητήσετε πὼς νά με
θετε τὸ νομά μου. Είμαι ένας φιλότεχνος, τίποτε περισσότερο.

— Καί ποιά είνε ή έννοια σας πὼς θά παίζῃ τὸν πρῶτο
ρόλο;

Ο κ. Μπυγκαμπύς τὸν κόνταξε με άπορία. Δέν είχε ἴδεν
αὐτὰ ο καυμένος. Τὸ εἰρήγησε πὼς ήταν ένας πραγματικός
λότεχνος, με μοναδικὸ σκοπὸ τὴν έξύψωσι τῆς Τέχνης! Έδω-
τὰ χρήματα καί πήρε τὸ συμβόλαιο. Καθὼς έκανε ὅμως νά
γῇ, γύρισε πίσω καί είπε, ὅσο μπορούσε με περισσότερη
κόητη:

— Δέν μου λέτε; Θά σας ήταν εύκολο, χωρίς νά φανῇ πῶς
ζήτησα εγὼ, νά απαιτήσετε από τὸν κ. Μονεσιέ νά γράψῃ
Μπυγκαμπύς με ὕψηλον; Ναί, τὸ γινῶτα νά γίνῃ ὕψηλον...
θρίσκα πὼς πρωτότυπο, πὼς νόστιμο!...

Η ΒΙΛΛΑ ΤΗΣ ΡΟΖΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 443)

χανικό. Ποιὸς νά μὴς τῶλεγε πάλι αὐτὸ!... Τί δυστυχία!... Τὸ
μένη τῇ Ροζέττα! Μὲ τὸ δρόμο πὼς είχε πάρει ὅμως!... Εἶπα
ὅλεια, πὼς εκεί θά κατανοῦσε: Κιέδοντας τὰ ποταμῶνα τῶν
σμου, βγάδιε, βέβαια, πολλὰ λεφτά μονομιάς, με είνε ἐπὶ αὐτῶν
ἦθελε νά μ' άκούσῃ!... Ήταν ή μανία τῆς αὐτῆς τὸ καὶ! Τὸ δὲν
ἦταν ἕνα καὶ, ἀλλὰ ή μεγάλη μου περιέργεια νά μῶδι εἶν
τεψε νά πᾶθῃ καί πέρου, με κῆνον τὸν Ἀργεντινὸ!... Δὲν πᾶ-
μος αὐτῇ ή κακομοίρα, πρέπει νά τὴν σιμνωτῶμε: Φταῖα δὲν
ληνάνθρωπος ο έραστής τῆς, ο Ρομπέρ, πὼς ὅσα καί ἂν τὸ δὲν
τοῦ κρῖνοντα!... Αὐτὸς είνε ή αἰτία τῆς καταστροφῆς τῆς! Αὐτὸς
βάζει καί...!

Δέν πρόφτασε ὅμως ν' άποτελειώσῃ τοὺς θρήνους τῆς ἡ-
δῇ Νινῇ. Γιατί εκεί πὼς τοῦ μῦθοσε, είδε τὸν κ. Λαμπρὸν νά πε-
ζῇ, νά κλονίζεται καί έπιτέλους νά πέφτῃ λιγοθυμισμένος μαρτυ-
ρῶτα τῆς πρωτότυπης «βίλλας»!... ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΑΝΚ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

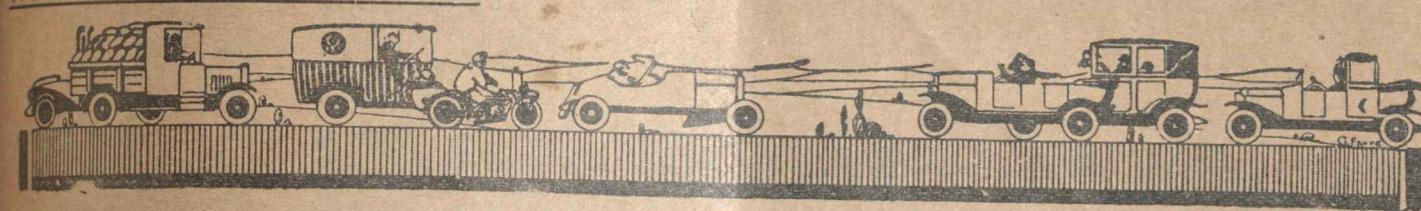
Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΣ

Ο Βολταίρος, γνωστός γιά τὴν αἵθεια του καί γιά τὸς σαρκω-
του πρὸς τοὺς ιερωμένους, είχε κληθῇ σέ τραπέζι κάποιου ἀπὸ τὸς
κῆσο ντὲ Σαιν - Μώρ.

— Εἶνε καλὸ τὸ κρασί σου; ρώτησε τὸν άμειτρώστον του σὴν
γιά, πρὸς καθήκονον σὸ τραπέζι.

— Μόλις μὴ τῶστετε ο έπιστάτης μου ἀπὸ τὸ πῆμα! ἀπο-
μαρκήσους. Στὴν έπιστολή του μάλιστα τὸ άπαραιτεῖ καὶ Βολταίρος
— Δέν έχει σημασία αὐτὸ! εἶπε σαρκαστικά ο Βολταίρος. Σὴν
πας ἀποκαλεῖται «ἀγίατορας», ἐνὸς συνήθους δέν είνε οὕτε ἕως

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καί τῆς «Οικογενείας» τιμᾶται παντὸς δραχμῆς 4.
Ἡ εἰσφορά ὑπερτίμης των παρὰ των Ὑποπρακτορεῶν άπογορεύεται.

Ἡ πᾶν τὸν άναγνωστὴν μας άποσταλλομένη συνεργασία καί μη συνδου-
λησὶν δικαιοῦτος κρίσεως εκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δέν λαμ-
βεσται ὡς ἔξιν.

Πάλι άναγνώστα μας μᾶς γράφουν ὅτι έπιθυμοῦν νά προμηθευθοῦν τὰς
έκδοσις μας καί νά έγγραφοῦν άνδρουμένη τῶν περιδικῶν μας, άλλα δυσκο-
λῶς εἰς τὴν έκδοσιν έπιταγῶν. Γιά νά τοὺς διευκολυνῶμε σχετικῶς, τοὺς
άπορροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ αντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων,
παρῶν κτλ. εἰς γραμματόσημα ή κινητὰ χαρτόσημα, οἰκονομικῶς τιμῆς.

Κάσαν Μαρκάκη ν, Ένταθα. Μερικά τῶν ποιημάτων σας καλὰ
καί ἡ δημοσίευσή σὴν οἰκεία στήλη. — Α. Π. Ἡ Κρητικὴς μαντινάδες καί
ἡ δημοσίευσή σας. Σας εὐχαριστοῦμεν. — Χρ. Γ. Βαρδῶν ν, Ένταθα.
Τὸ ποίημά σας «Στὸ Φαίδρο» ἄγαστος. Λόγως, ὅχι έπιτυχῆς. Θά μπορού-
σατε ἀρκετὰ νά γράψετε καλύτερους στίχους. — Β. Κ., Μυτιλήνην. Μᾶς
γράφετε σὴν έπιστολή σας:

«Ἐξήκοντον περιδικῶν «Μπουκέτον». Σὲ παρακαλῶ πολύ, ἂν ἔχῃς
ἐνὸς αἰσθητῆ, νά με κρῖνῃς ἐπεικῶς καί νά δημοσιεύσῃς τὸ μικρὸν
αὐτὸ άποσπασματῆ μου, γιατί πολλὰ κοινάστρινα νά τὸ κάμω καί θά
προσπαθῶ πολλὰ ὅταν δέν τὸ δῶ εἰς τὴν σελίδα σας. Μᾶλλον εἶμαι
καμμιᾶς καί ὅτι καί μὴ ἀρέσῃ νά εργάζομαι καί διαπονητικῶς ὅταν
δὲν περνοῦμαι τὰ ἴδια. Ἰν' αὐτὸ διαβάσω τὰ περιήρημα έργα τῶν δια-
στῶν συγγραφέων Ἰγνατιε καί Παλαμά. Μοῦ ἀρέσῃ καί ο Σουητς.
Ἐργάστους θά λάβῃς πένται δραχμῆς ὡς κριτήριον. Ταῦτα καί δια-
τάξῃς μετ' ἡμετέρας», κτλ.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ ποίημά σας δέν είνε καθόλου καλὸ. Καί νά ή άπόδειξις:

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑΤΑ...

Θά ἔξῃ ἄραγε καί τοῦ χρόνου;
Ὁ ἐὸν λατρεῖα μου,
γλυκεῖά μου γυναικίονα,
σὺ μοῦδωσες τή γατρεῖά μου
σὴν ἀδισιῇ καρδίᾳ μου.
Καί ἐκεῖνη με συγκίνησι
γυνάκει τὸ κεφάλι
καί λέει μ' ἑγκατερέησι
«ἔτοιμον καί πάλιν».
Λαχτάρες ἀσπιδόγιστες, γλυκῆς
ὄνεϊρου παραμυθία πλάνα
νεράιδες τοῦ βουνοῦ ἑξοτικῆς
ἂς εἶχε ή Ἑλλάς πολλὰ ἀεροπλᾶ-
(να!...

Α. Γ. Λαόν. Μᾶς γράφετε σὴν έπιστολή σας:

«Ἀγαπῶ «Μπουκέτον». Έπειτα ἀπὸ πολλοὺς διαταγμούς, διὰ δια-
στῶν λίγων, ἀπεφάσισα νά σοῦ γράφω ἕνα ποίημα σχετικὸν με τὴν
ἐκδοσὶν τῆς καυδῆς μου. Ποῶν καὶ φοβόμην νά σὺς τὸ στείλω,
ὅμως δέν εἶνε καὶ, ἀλλὰ ή μεγάλη μου περιέργεια νά μῶδι εἶν ἔχω
ἴδια ἀπὸ πρῶτον, ἀπεφάσισα νά σὺς τὸ στείλω. Θέλω νά κρῖνετε αὐ-
τοῦ καί εὐχαριστῶν, αὐτὸ θά με εὐχαριστήσῃ».

Δυστυχῶς, τὸ ποίημά σας δέν είνε καλὸ. Πᾶντε νά γράψετε στίχους. Αὐτὴ
ἡ εὐκαρῆς γνώμη μας. Ἰδού τώρα τὸ ποίημά σας:

ΑΓΛΗ ΜΟΥ

Ἄγλη μου, δέν μ' αγαπᾶς,
τὸ ξέρω αὐτὸ καλὰ,
τὸ μάτια σου τὸ μαρτυροῦν,
πὼς μ' ἔχουν πῇ πολλὰ.

Πῶς δέν μοῦδωσες, ποτὲ,
ὅταν κῆν ἕνα φίλ,
γιατὶ ἀπὸ τὸ χαῖμα,
γιατὶ ἀγάπη μου, γιατί;

Ένα θεριὸν φίλ
ἦλθα νά σοῦ δώσω
τὸ αὐτὸ καί ἐγὼ νομίζω
ὅτι καλῶς θ' ἀλαφρώσω.

Αὐτὸ τὸ βάρος πᾶν
καὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου
ἡ φέλα αἰωνίας
νὰ ἴσταν δαί μου.

Ἦλθα καὶ πᾶς ἦλθα
τὸ σῶμα σου νά κλείσω
καί τὰ χεῖλιά σου τὰ δυὸ
γινῶτα νά τὰ σπαραγῶ.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ (Κατοικία: Χαλάνδρι)

Όροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικὸ δι' ἑν έτος Αρ. 200 ἢ Έσωτερικὸ Δολλάρια 6

Έξωτερικὸ δι' ἑν έτος Αρ. 100 ἢ Έξωτερικὸ Δολλάρια 3

καί δι' ἄλλην τὴν Ἀρκὴν καί Βελγικὸν Κοινὸν ἑστῶτα συνδρομῇ σελῖνα 30

Αἱ έπιστολαί καί τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια δέν ν' άπευθύνονται πρὸς τὸν

ἰδιοκτήτην τῆς «Οικογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Λέκα 7

Τῆς έκδοσὸς φύλλου Αρ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἑγγραφήν συνδρομητῶν καί διὰ τὴν

κατὰ φύλλον πᾶσιν ἡ Εταιρεία New York News Agency

General P.O.Box 497 New York City, ἑκπροσωποῦμένη παρὰ

τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου, καί ἐν Βελγίῳ Κοινῇ ο κ. Γεωργίου

Ἀντωνιάδου, Β. Ρ. 446, Elisabethville, Congo Belge, ἑκπ

δέν ν' άπευθύνονται οἱ ἀνδιαφερόμενοι.

ΔΩΡΑ

ΔΙΑ

ΓΑΜΟΥ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ

ΠΟΡΣΕΛΑΝΑ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΙΚΗ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καί τιμές Ἀσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΑΡΩΜΑ ΚΑΙ ΛΟΣΙΟΝ
NUIT D'ATHÈNES

ΑΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΝ ΣΤΟ ΧΟΡΩ, ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ,
ΤΑΣ ΚΟΣΜΙΚΑΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ, ΣΤΟ ΠΕΡΙΠΑΤΟ.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΑΠΟΣΤΕΛΛΩΣΙ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥ-
ΣΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟΥ 4, ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΔΕ/ΑΣ 15 ΔΡΑΧΜΩΝ ΚΑΙ ΝΑ
ΠΛΗΡΩΣΙ ΕΝ ΦΥΛΙΔΙΟΝ 3 ΓΡΑΜΜΑΡΙΩΝ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΜΥΡΟΠΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
Κορινθίου 4
Ελ. Μπενιάκη 8

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Βόλος
Θεσσαλονίκη
Πάτρα

GEORGES GILLIERON - BAUER

SALON VIENNOIS

TOUS SOINS CHEVELURE
COUPE — ONDULATION
MISE EN PLIS
FOENWELLE TEINTURE — DECOLORATION
MASSAGE ET SOINS VISAGE
PEDICURE PAR EXPERT - SPECIALISTE
MANICURE

RUE METROPOLE 10
ATHENES
TELEPHONE 27-715

Κλινική Μαιευτική Γυναικολογία

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΥ

Κτίριον ειδικώς ανεγερθέν διά Κλινικήν, συνδυάζον τας τελευταίας
κτονικάς προόδους μετά των άριστην δρών τής υγιεινής Έπιδόσεων
Θέρμανσις κεντρική. Νοσηλευτικόν προσωπικόν καμπισμένων τέλει
θυμω. Δωμάτια πολυτελείας, Άις, Βας καί τής θέσεως
Τοκετοί καί έγγειρήσεις γυναικολογικά μετά 9 ημερών παραμονή
1.800 — 9.000 δραχμάς.
ΣΟΛΩΝΟΣ 78 (έναντι Δημοτικού Νοσοκομείου). Τηλέφωνο 27-715
ΣΗΜ.—Ούδεμία άσθενής άλλης ειδικότητος γίνεται δεκτή εν τώ
προς νοσηλείαν. ΟΙ τοκετοί καί αί έγγειρήσεις, οιαδήποτε βαρύνον
προσωπικώς υπό του κ. Καλφοπούλου.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως Ικανοποιητικές τιμές
δύσφορα βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης, καί
όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο» Λέκα Τ. 11

ΟΝΕΙΡΟ
Ε ΓΥΝΑΙΚΑΣ

DENTOL

Πάντα δροσερή καί άρωματισμένη
όταν πλένεσθε μέ τώ σαπούνι
“ΠΛΟΥΤΟΣ,”
Ζητήσατέ τώ επιμόνωσ από τόν
προμηθευτήν σας

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος
Επί δεκαεξαετία Επμελητής τής
Ιδιαίτερας Κλινικής του Καθηγητού
κ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται
Όδός Κεφαλληνίας καί Τεγέας 3
Ώρα 9—11 π.μ. καί 4—6 μ.μ.

Συνιστώμεν τήν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙ-
ΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΙΛΑΜΗ, Ύφηγητού τής Ό-
φθαλμολογίας εν τώ Πανεπιστημίω.
Μενάνδρου 27—Αθήναι. Τηλ. 1-60

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Υπό τήν Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΑΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΔΙΑ ΦΡΑΚΑ ΚΑΙ ΣΜΟΚΙΝ
ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 46 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπό τήν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΣΗ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει τήν πλουσιωτέ-
ραν συλλογήν χάρτου ταπε-
τσαρίας είς τιμάς έργοστα-
σίου.

Ἀπό 22 δραχμάς καί ἄνω
τὸ τετραγωνικὸν μέτρον με-
τὰ τοποθετήσεως

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Αθήναι

Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΔΕΛΤΙΟΝ Β' ΒΙΒΛΙΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Ἀποκόπτετε καί κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ΚΥΡΙΕΣ Μ

Μόνον ἂν
πονᾶτε τὰ μ
λιά σας, μόν
ἐὰν δὲν ἐνδ
φέρεσθε γιὰ
ζωή τους, τ
στιλπνότητ
τους, τὸ χρί
τους, τότε μόν
δὰ πρέπει ν
παραδίδεστε
πρῶτο τυχό

γιά τήν περμανάντ τους.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-208

